

WÉBER ANIKÓ
**CSERESZNYELIGET
TITKA**

@ Orchard Literary Agency

ABSZOLÚT
KÖNYVEK

WÉBER ANIKÓ
CSERESZNYELIGET
TITKA

@ Orchard Literary Agency

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

ISBN 978-963-410-452-0

ISSN 2560-2888

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2019-ben.

www.pagony.hu

Szöveg © Wéber Anikó, 2019

Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2019

Sorozatterv: Baranyai (b) András

Borító © Horváth Ildi

Felelős kiadó: Banyó Péter

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Szerkesztette: Győri Hanna

Műszaki vezető: Pais Andrea

Tördelő: Mayoria Stefánia

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Generál Nyomda Kft. Szeged

Felelős vezető: Hunya Ágnes

www.generalnyomda.hu

*Szüleimnek, Annának és Árpádnak,
akikkel először utaztam el a mesék birodalmába*

*Mi lenne, ha egy reggel arra ébrednék,
hogy sebesült őz vagyok?*

*Mi lenne, ha egy reggel arra ébrednék,
hogy én vagyok a felkelő nap?*

Ha lánnyá változnék, milyen lennék?

Ha fiúvá változnék, milyen lennék?

És te? Te mivé változnál a legszívesebben?

Első fejezet

A SÍRÓ SZELEM

Úgysem fogod elhinni, mi történt! – firkantotta le sebtében leggyűröttebb füzetének a leghátsó lapjára Kitti, majd kisimított egy tincset az arcából. Körbesandított a tanteremben, hogy lássa, tiszta-e a levegő. Erika néni kopott farmeringjében a tanári asztal előtt állt, és belemerült egy vers felolvasásába. A legtöbb diák álmosan dőlt a padjára, és azt kívánta, bár otthon lehetne... vagy a strandon... vagy a cukrászdában... vagy bárhol máshol!

Senki sem figyel. Itt a megfelelő pillanat! – gondolta Kitti, és egyetlen mozdulattal kitepte a vonalas lapot a füzetből, majd gyorsan összehajtotta, és ráírta:

Dorkának

Előrehajolt, és ujjával megpöccintette Gyuri hátát.

– Gyuri, ezt add előre Dorkának! – súgta a kerek fejű fiúnak, aki álmosan, vállvonogatva elvette a levelet.

Mire Erika néni belekezdett a következő vers felolvasásába, megérkezett a válasz is. Ugyanarra a lapra írták. Kitti kihajtogatta.

Úgysem fogod elhinni, mi történt!

Tényleg nem! :P De azért meséld el!

Kitti a szájához emelte a tollát, és egy pillanatra elmerengett. Majd a padjára hajolt, és sebesen írni kezdett. *Elképesztő volt! Hihetetlen+csodálatos! Az úgy volt, hogy egyedül voltam. Tegnap. Otthon. És egyszer csak különös hang ütötte meg a fülemet. Valaki sírt. Gyorsan az ablakhoz rohantam, és megláttam...*

– Kitti! KITTI!

– I-igen? – Kitti riadtan kapta fel a fejét. Erika néni a tanári asztalnak támaszkodott, és szúrós szemmel nézett le rá. Kitti állta az osztályfőnöke tekintetét. Nem félt tőle. De nem is szerette. Képzletben mindig menő ruhákba bújtatta a lehordott cuccai helyett. Most piros nyakláncot és kék pólóruhát adott rá a barna, kitérdesedett nadrág és a bő farmering helyett, amit valószínűleg már évezredek óta viselt.

Erika néni felhúzta a szemöldökét. Láthatóan nem sejtette, hogy Kitti épp most ajándékozta meg egy csinos pólóruhával. Őt a földi javaknál sokkal jobban érdekelték a szellemi javak.

– Én MEGÉRTŐ voltam veletek! Elengedtem a felelést, a tanulást, és azt mondtam: nem veszünk új anyagot az utolsó héten! A legszebb költeményeket hoztam be az órára! Erre *te*, Kitti, rajzolgatsz a padon.

– Nem rajzolgattam – rázta a fejét Kitti. – Én...

– Nekem ne magyarázkodj! Elég a hazugságokból! Inkább folytatom az olvasást AZOK kedvéért, akik értékelni tudják a SZÉPET – vágta rá sértődötten Erika néni, és megigazította orrán a szemüveget.

– A szépet? – motyogta maga elé Kitti. Miért nem jut eszükbe a tanároknak, hogy a diákok egész álló nap őket bámulják? Legalább emiatt felöltözhetnének valami normális, SZÉP ruhába – gondolta, majd megfledkezve Erika néniről, ismét a levélre összpontosított.

...és megláttam... a tükörképemet. Kint, az utcán nem volt senki, de az üvegen megjelent az arcom, és mögöttem még egy arc! Egy idegen lányé. Nagy, könnyes szemét törölgette. Gyorsan megfordultam, de addigra eltűnt! A lánynak csak a hült helyét találtam. Bejártam a lakást. A konyhát, a fürdőt, a saját szobámat és anya hálóját is. De sehol sem leltem rá. Szerintetek hova lett? És hogy jutott be hozzánk? Ilyen gyorsan képtelenség elmenekülni. Ilyen gyorsan csak köddé válni lehet! Szerintem szellem volt. Szerintetek?

Kitti a tolla végét rágcsálta, miközben átolvasta az írást. Jó lett! – gondolta, majd visszahajtogatta a levelet, és a pad alatt megrúgta Gyuri székét. Gyuri álmában már a strandon járhatott, amikor felriadt Kitti támadására. Megfordult, és morcosan elvette Kitti üzenetét.

– Miért nem hoztad be a telefonodat, ha üzengetni akarsz? – suttozta.

– Mert tilos, és múlt héten már kétszer is elvették... és különben is... Dorkáék is a szekrényükben tartják.

Gyurin látszott, hogy szeretne valamit válaszolni. Valami igazán frappánsat. De nem jutott eszébe semmi. Vagy épp az, hogy hamarabb dőlhet vissza a padra aludni, ha gyorsan átadja az üzenetet, és nem vitatkozik.

Előrehajolt Dorkához, Kitti pedig várt. Eközben Erika néni lankadatlanul szavalt. Hangja mégis csak távoli háttérzümögésnek tűnt, mint egy bekapcsolva hagyott tévé szüntelen duruzsolása: „*S jutott eszembe számtalan / Szebbnél-szebb gondolat, / Mig állni látszék az idő, / Bár a szekér szaladt.*”

Kitti nem figyelt a versre, pedig ő is úgy érezte, hogy az idő megállt. Izgatottan pislogott ki Gyuri széles válla mögül. Láttá, ahogy Dorka és Renáta összehajolnak. Nyilván most olvassák a levelét. Vajon mit szólnak hozzá? Tetszik nekik? Izgalmasnak találják?

Kitti várt. Várt, majd osszerezzent. Éppen abban a pillanatban, amikor Dorka és Renáta hangtalanul nevetni kezdtek. Renáta súgott valamit, Dorka kezében pedig megindult a toll. És már jött is a válaszevél.

Dorka: Nem hiszem el! Mese. Miért hazudozol mindig? Szellemekek nincsenek! De ha mégis lennének, akkor miért pont neked jelennének meg???

Kitti duzzogva osszegeyúrte a papírt. Apró galacsin lett belőle, miközben Erika néni még mindig rendíthetetlenül szavalt: „*Fogalmatok sincs róla, mi / Gyászos, költőnek hallani: / Hogy verse hitvány, verse rossz, / S egy kukk dicsőséget se' hoz... / És én hallottam ezeket, / És szívem ketté nem repedt!*”

Kitti megpróbálta kizárni a hangokat, és kibámult az ablakon. Hogy mit látott? A lehetetlenül kék júniusi eget és a lustán úszó felhőket. Na meg saját magát. A lányt, aki alig másfél hónapja, április 21-én lett

11 éves, és most végez az 5. osztályban. Kitti nem tudta eldönteni, hogy szép-e, vagy sem. Úgy érezte, minden nagyobb rajta az átlagosnál: hatalmas a szeme, hosszúak a szempillái. Ez talán szép. Nagy az orra, és rengeteg szeplő és anyajegy borítja az arcát. Ez talán nem szép. Hosszú, vörösesbarna haja van. Ez talán szép. De folyton kócos. Ez talán nem szép. Sovány. Ez talán szép. De hosszú a keze. Ez talán nem szép. A mérleg ide-oda billent. Anya persze szépnek látta. De a barátnői is annak tartják? És vajon Alex szépnek találná?

Alex hatodikos, szőke srác volt. Kitti egy szünetben látta meg őt az osztálytermük emeleti ablakából. A fiú épp odalént focizott a barátaival, Kittit pedig furcsa érzés kerítette hatalmába. Szerelem volt első látásra. Szerinte. Csak sajnos mások is hasonlóan éreztek. Alexbe minden lány ugyanígy, első látásra beleszeretett. Ez elkedvetlenítette Kittit. Nem is említette soha az ügyet sem Dorkának, sem Renátának, sem Majának, sem Lizának. Főleg, mert Maja is odavolt Alexért. És Dorka meg Liza is. Ráadásul Maja személyesen is ismerte. Ő az a típus volt, aki bármikor leszólította bármelyik fiút, és beszélgetett vele. Liza meg az a típus, akinek fénylő, egyenes haja van és babaarca. Ők tehát előnyt élveztek vele szemben.

Kitti tükörképe elszontyolodott. Egy pillanatra. De tényleg csak egy pillanatra. Aztán már mosolygott is újra.

Mi lenne, ha...

Mi lenne, ha egy nap arra ébrednék, hogy olyan könnyű vagyok, mint a felhők?

Mi lenne, ha felugorhatnék az égre?

Mi lenne, ha a felhőkben lenne egy elhagyatott, lakatlan ország?

Én pedig elfeküdnék a fehér, vattaszerű dombokon. A nap közelebb volna. És minden ragyogna.

Mi lenne, ha...

Mi lenne, ha... *kicsöngetnének* végre.

Kitti összerezsent. Nem a kicsöngetésre. Erika néni prózai szavaira.

– Akkor ne feledjétek, hogy pénteken futóverseny! Mindenki hozzon szendvicseket, és jöjjön melegítőben! A második óra után kivonulunk a parkba.

Kitti olyan arcot vágott, mintha savanyú cukorkát tömtek volna a szájába. Utálta a futóversenyt! Tíz perc jutott egy csapatnak. Tíz perc szabadság. Tíz perc rohanás. Majd legalább két óra unalom. Két óra rabság. Az osztályuknak kijelölt, tenyérnyi helyen várhatták végig, hogy a többi évfolyam is összemérje az erejét. Közben megehették a szendvicüket, drukkolhattak az éppen futó diákoknak, vagy beszélgethettek. Vagy unatkozhattak. Micsoda lehetőségek!

– Akkor viszontlátásra! – köszönt el az osztályfőnök túlkiabálva a csengő hangját.

– Viiiiszoontláátáásra! – énekelt az osztály.

Kitti kicsit lassan, elgondolkozva állt fel. Mire körbenézett, a diákok fele eltűnt. Dorka, Renáta, Maja és

Liza is. Nem várták meg. Nem baj! Megkeresi őket az udvaron. Már csak egy óra, és mehetnek haza! Táncos léptekkel sietett le a lépcsőn. Átvágott a szürke, kövezett folyosón, befordult a sarkon, és hirtelen elvakította a fehérség. A sötét aula után még élesebbnek érezte a kinti napsütést. Délre járt az idő, és nagyon meleg volt. A legtöbb diák az árnyékban, a mászóakák fokain ücsörgött, vagy kis csoportokban sétált a fák alatt. Az alsósok ilyenkor ebédeltek, a nyolcadikosok pedig bent maradhattak a termeikben. Ekkor volt tehát a legnéptelenebb az udvar. Jól át lehetett látni, ki kivel van jóban. Az osztályból nyolc fiú együtt focizott a pályán. Kettő a padon ült, és a telefonja fölé hajolt annak ellenére, hogy az iskolai házirend ezt szigorúan tiltotta. Dél előtt mindkinek a szekrénybe kellett zárnia a tabletet és a telefont. Kitti padtársa, a sovány, alacsony Viktor talán épp erre gondolt, miközben a bokrok előtt sétált, és unottan rugdosott egy kerek kavicsot. Gyuri egy fának támaszkodva folytatta a szundikálást, a lányok pedig három kis körben álltak az árnyékban. Kitti végre felfedezte Dorkáékát. Odafutott hozzájuk. A kör kinyílt, és beengedte Kittit. Renáta épp magyarázott valamit.

– Anya már be is fizette. Július első hetében lesz.

– Micsoda? – kapcsolódott be Kitti.

– Hát a színjátszó tábor! És igazi színházban tartják igazi színészek! Alig várom!

– Csak ne feledd, hogy előtte, június végén lovastáborba jössz velem! Megígérted! – vágott közbe Dorka.

– Persze, persze – bólogatott Renáta, majd a többiek felé fordult. – És ti? Mentek valahova?

– Kenutáborba. Öt napra – újságolta Maja.

– És Maja eljön a családdal Görögországba. Anya megengedte – lelkesedett Liza, és ugrándozva átölelte Maját.

– Liza pedig velünk Máltára – vigyorgott Maja.

– És te, Kitti? – fordult Dorka Kittihez. Kitti csak erre várt. Már egy ideje türelmetlenül hallgatta őket. Alig tudta magában tartani a nagy hírt, amit ő is csak tegnap tudott meg. Most aztán mindegyik barátnőjének leesik az álla!

– Anya Amerikában, Kanadában fog dolgozni a nyáron! És én vele megyek Kanadába!

– Úúúú! Komolyan? – nézett rá kételkedve Maja. Kitti elvörösödött.

– Igen. Komolyan. Tudjátok, hogy anya csomót utazik a munkája miatt.

– Igen... de téged eddig sosem vitt magával.

– Persze, mert az utak iskolaidőben voltak, és apa tudott rám vigyázni. De ez KÉT hónap lesz NYÁRON!

A lányokat ez meggyőzte. Renáta irigykedve pislogott rá. Dorka lelkesen.

– Hozol majd nekünk ajándékot Kanadából?

– Igen!

– És készíts majd fotókat! Sok-sok fotót!

– Persze!

– Ú, ez olyan... – kezdte Liza, de már nem derült ki, milyen is pontosan, mert a hangját elnyomta a csend, és a lányok futásnak eredtek, hogy a diáktömegben utat törjenek maguknak. Kitti fejezte be helyette a mondatot: ez *olyan izgalmas! Kanada!*

PADTÁRS NÉLKÜL

Ha megkérdezte volna valaki Kittitől, mit csinál otthon délutánonként, és őszintén felelt volna rá, annyit mond: semmit. Nagyon sokat unatkozott. Apa vidéken élt, és csak vasárnaponként találkoztak. Vagy Kitti utazott hozzá vonattal (anya ilyenkor már reggel kikísérte az állomásra, és este ugyanott várta), vagy apa jött a fővárosba, és elvitte őt ebédelni. Anya ezalatt kitakarította a házat, és kiállításra vagy cukrászdába ment a barátnőivel. Ráfért a kikapcsolódás – ahogy ő fogalmazott –, hiszen hétköznapi és sokszor még szombaton is sokáig dolgozott. Általában hatkor ment haza, Kitti pedig otthon várta. Két éve ugyanis kiharcolta, hogy ne kelljen napközibe járnia. Azóta egyedül töltötte a délutánt. Ebédelni sem maradt bent a suliban, mert utálta a menzát. Rendszerint barátságtalan lötytyöket és felismerhetetlen főzelékeket osztottak ki a konyhás nénik. Gyuri például egyszer belemerte a főzelékbe a kanálát, és az magától megállt a tányér közepén. Fuh... Undi volt! Néha persze adtak fasírtot, halrudacsát vagy rántott húst. De nagyon kis adagokat. Kitti pedig szeretett enni. Nagyon. Sokat. Finomakat.

Mégsem látszott meg rajta. Anyán sem. Anya egész családjá sovány volt. *Szerencsés testalkat* – mondogatta irigykedve a szomszéd néni, akinek vastag tokája meg-megremegett, miközben pletykálgodott a társasház lakóiról. Kitti épp hazafelé tartott a suliból, és elnevette magát, ahogy eszébe jutott a néni.

Álmodozva sétált végig az utcájukon. Szerencsére csak két sarokra laktak az iskolától, különben anya tuti nem engedte volna haza egyedül. De így már fél kettőre otthon volt. Ahogy belépett a lakásba, lerúgta a vászoncipőjét, beszáguldott a nappaliba, és benyomta a tévét. A híradós bemondónő monoton hangja betöltötte a szobát és a konyhát. Épp azt ígérte a hiszékeny nézőknek, hogy hetekig ragyogó napsütés lesz. Kitti rá sem hederített. Mindegy volt, mi megy a képernyőn, a lényeg, hogy szóljon valami. Így nem érezte magát egyedül. Kivette a hűtőből az ebédjét (nagy adag grízes tésztát lekvárral), berakta a mikróba, és töltött magának egy pohár narancslevet. Az ebédet a nappaliban, a dohányzóasztal elé kuporodva ette meg, majd hasra feküdt a fehér, bolyhos szőnyegen, és lábát lóbázza kapcsolgatta a tévét. Megnézett egy részt valami latin-amerikai romantikus sorozatból, végül átlépett a zenecsatornára, és a hátára fordult a szőnyegen. A lábával dobolta a padlón az ütemet, miközben a kezével a telefonjáért nyúlt. Rendszerint ilyenkor állt neki házit írni. De ma már nem adtak fel semmit. Három nap múlva nyári szünet! A többiek vajon mivel töltik

a délutánt? Maja már küldött is a csoportjukba egy fotót. Fagyizni ment az unokatesóival. A képen háromgombócos fagyival a kezében vigyorgott.

Liza

Ú, de jó! Mindjárt mi is indulunk! :P

Dorka

Énis! Énisénis!

Liza

Gyere velünk!

Dorka

Kocsival mentek? Ugorjatok be
értem! Anya biztos elenged veletek!

Liza

Oké!

Renáta

Mi most visszük állatorvoshoz
Mancsot. Csak egy oltást kap.
Nézzétek, milyen cuki!!!

Kitti a kiskutyára pillantott, ami Renáta karjából pislogott a nagyvilágba. Vagyis a telefon kamerájába.

Nagyon cukorborsó! – pötyögte be, aztán unottan letette a telefont, és feltápáskodott a szőnyegről. Kitáncolt a teraszra, és lenézett az utcára, hátha lát valami izgit. Valamit, amit ő is lefotózhat. De nem történt semmi. Semmi! Figyelte az ablak alatt elhaladó szomszédokat, leült olvasni, majd ismét a telefonjáért nyúlt, megnézett

pár új videót, aztán újranézte a kedvenceit. Láta, hogy a lányok azóta sem írtak semmit, és ő sem számolhatott be semmi különlegesről. Bárcsak vele is történne végre valami! Olyan idegesítő otthon ülni! De akkor sem fog unatkozni! Nem és nem! Jó lenne kitalálni egy új kalandot. Arról, hogy Marika néninek elrabolták a puliját, de szerencsére ő, Kitti, látta a tolvajt az ablakból, és visszaszerezte a pulit, amit Marika néni rezgő tokával, hálásan köszönt meg neki. Vagy arról, hogy a szomszéd nő igazi modell, és ha hazaér egy utazásáról, áthívja őt, hogy megmutassa az új cuccait és az ékszereit. Vagy arról, hogy meglátott a nappaliban egy szellem lányt. Ezeket a történeteket Kitti többször is lejátszotta magában, élvezettel színesítgette a legjobb részeket, majd az egészet, éppúgy, mint egy filmet, aminek ő a főhőse, előadta az osztálytársnőinek is. Csakhogy Dorkaék egy ideje már nem hitték el, amit mond. Kitti pedig úgy érezte, joggal tartják unalmasnak: még soha nem lovagolt, soha nem járt külföldön, egyszer sem látta a tengert. Anya pedig szinte sosem ért rá elvinni őt moziba vagy bárhova. Ráadásul azt sem engedte, hogy a tizenkettedik születésnapja előtt fent legyen a Facebookon vagy az Instán. Mindig csak hallgatta, miről számolnak be a többiek, mit láttak, írtak, posztoltak, olvastak. Talán ezért alakult úgy, hogy az osztályában, a baráti körében mindig ő az ötödik... Az ötödik, akit szívesen bevesznek a beszélgetésbe, de ha nincs ott, senkinek sem hiányzik. Akinek a nevét senki sem mondja ki, ha a legjobb barátjának

kell megnevezni. Dorkának ott van Renáta. Majának Liza. De neki... senki. Pedig olyan jó lenne valaki, aki mindig rá gondol először! Aki mindig vele ért egyet. Ehhez viszont különlegessé kell válnia! Talán ha izgalmas dolgok történnek majd vele, akkor mindenki vele akar lenni... Akkor nem csak anya fogja meghallgatni. Mert egyelőre anya volt az egyetlen, aki bármilyen későn ért haza, bármennyire fáradtan tette le a táskáját a székre, akkor is megértette őt. Mindig. Ma is.

– Megjöttem! – kiáltott be a nappaliba, miközben becsukta és bezárta maga mögött az ajtót. Hármat koppan a magas sarkúja a padlón, aztán már mezítláb lépett a nappaliba. Magas volt, karcsú és gyönyörű, annak ellenére, hogy az ő arcát is számtalan szeplő borította.

– Nehéz volt a sulis? – kérdezte azonnal.

– Á, dehogy! – rázta meg kócos haját Kitti, és felnézett anya tökéletes, vörös kontyára.

– Gondolom, Erika néni felhúzta magát azon, hogy nem tudtam elmenni tegnap az évfutó szülői értekezletre...

– Szerintem fel sem tűnt neki – vont vállat Kitti.

– Kizárt, hogy elkerülte volna a figyelmét! – kiáltott fel anya. – Talán csak nem akart erről beszélni veled.

– Egész órán verseket olvasott fel.

– Szépen?

– Dehogy! Abban a gáz kopott farmeringben.

Anya felnevetett.

– Halljuk! Mit adtál ma rá gondolatban?

– A kirakatban látott pólóruhát. De nem érdemelte meg.

Anya ismét elnevette magát, majd kiment a konyhába, és lerakta a pultra a bevásárlószatyrot. A zacskóból kigurultak a paradicsomok és a hagymák. Kitti utánaszaladt.

– Spagetti? – kérdezte anya.

– Jöhet! – vágta rá Kitti.

– Éhen halok! – sóhajtottanya.

– Én is! – bólintott fülig érő szájjal Kitti, és már nyúlt is a szekrénybe a serpenyőért és a fazékért. Esténként mindig együtt főztek anyával. Közben megbeszélték az összes sulis meg munkahelyi pletykát. Kitti elmesélte, ki hova megy a nyári szünetben, és milyen vicces arcot vágott Gyuri, amikor felébresztette a törítanár. Anya nagyokat kacagott. Épp úgy járt az esze, mint Kittinek. Lehetett volna a legjobb barátnője... de közben mégiscsak ő volt az anyja.

Kitti már az étkezőasztalt terítette a nappaliban, amikor anya bevitte a paradicsomos spagettit.

– Szóval a barátnőid nélküled rohantak ki az udvarra? – folytatta a beszélgetést, miközben mindkettejüknek szedett a tésztából, és lehuppant az egyik székre.

– Igen – felelte Kitti, és ő is leült, majd olyan elmélyülten tekerte a villájára a spagettit, mintha nem

is érdekelne, miről beszélnek. Csak a szeme volt különös. Felcsillant, aztán anyja válasza hallatán kialudt a fénye.

– Úgy szeretnék neked tanácsot adni! De... fogalmam sincs, mit tehetnél...

– De hát miért? Neked VANNAK legjobb barátaid! – ellenkezett Kitti az evőeszközével hadonászva.

– Az más. Velük felnőttként ismerkedtem meg. Az egyetemen és később a munkahelyemen. Nem az általánosban...

Kitti pár pillanatig a tányérját szuggerálta. Mintha meg akarta volna számolni a spagettiszálakat. Vagy mintha a tésztaának könyörgött volna, hogy tekeredjen már fel a villájára. Mondani azonban nem mondott semmit. A sajtért és a reszelőért nyúlt, majd enni kezdett. Csöndben. Elszántan. Mintha a vacsora volna az ellenség, amit le kell győzni. Mire végzett, megint csillogott a szeme.

– Mindegy. Ma sikerült meglepnem őket! Elmeséltem, hogy megyünk Kanadába.

– Megyünk Kanadába? – nézett fel anyja megrökönyödve.

– Hát nem? – gyanakodott Kitti.

– De... csak... Kitti... én nem tudtam, hogy félreértettél!

– Miért? Mégsem ott nyaralunk?

– Nos... szóval... igaz, hogy tegnap azt mondtam, Kanadába kell mennem két hónapra. De fel sem

merült bennem, hogy te is velem jöhetnél! Reggeltől estig továbbképzések lesznek. Ki lenne veled? Egyedül ülnél a másodosztályú szallodában a másodosztályú szallodai ágyban egész nap, és néznéd a...

– Másodosztályú tévét? Miért ne? Legalább gyakorolnám az angolt. És hétvégén biztos...

– Nem. Ez nem alku tárgya. Nagyon fogsz hiányozni. Nagyon! De nem vihetlek magammal. Eddig ezért sem vállaltam ilyen hosszú utakat. De most... nyári szünet van... és már nem vagy kicsi...

– Egész nyáron itthon punnyadjak?

– Nem itthon leszel.

– Hát hol? Hova... – Kittinek elakadt a lélegzete. – Csak nem...

– Cseresznyeligen! Apád nem ér rá, mert ő is elutazik. De a nővéremék... a nagynénikéd és a családja örömmel fogadnak. Már tegnap felhívtam Piroskát! Mindent megbeszéltem vele. Szeretettel várnak. Ne! Ne vágj ilyen fancsali képet, kislányom!

– Most bezzeg a *kislányod* vagytok!

– Nem azt mondtam, hogy napközis táborba küldelek!

– De...

– Legalább hallgass végig! Cseresznyeliget nagyszerű hely! Te is voltál már ott vendégségben. Piroska és Ákos aranyosak. És a környék... kertés házak... sok fa... udvar... medence... napozóterasz... és... ott is lesz saját szobád... kint lehetsz a levegőn egész nap... csend... nyugalom...

– Unalom. Kifogytál az előnyökből – pattant fel Kitti az asztaltól. – Az nem is érdekel, hogy két hónapra itt hagysz?

– Mindennap beszélünk majd telefonon. Meg Skype-on. És napközben is írhatok neked üzenetet. Meg fogom nézni, és válaszolok rá. És amikor hazajöttem, lesz még egy hetünk. Akkor elmegyünk együtt valahova... a Balatonra, vagy kempingezni, vagy amit csak szeretnél!

– Ez nem ér! – csattant fel Kitti.

– Most hová mész? Beszéljünk meg! Még nem is ettek meg a desszertet.

– Nem vagyok éhes! Fáradt vagyok! Lefekszem!

– És a sorozat...

– Nem érdekel! Nézd egyedül!

Kitti megfordult, és bevágott a szobájába. Ledobta magát az ágyra, és dühösen meredt a foszforeszkáló égitestekkel teleragasztott mennyezetre. Aznap már alig szólt anyához. Rosszkedvűen ment zuhanyozni és fogat mosni. Úgy érezte, soha többé nem lesz jókedvű. De aztán elaludt... és nagyon különösét álmodott. Olyan különösét, ami elfeledtette vele még Kanadát is.

Egy lány várt rá valahol... Ismeretlen helyen. Fehér, díszes vaskapu alatt. Mögötte három fenyő és egy régi ház. A lány kis termetű volt, de nagyon szép. Barna bőrrű, barna szemű, nem olyan szeplős, mint ő. Amikor észrevette Kittit, elé rohant. A füléhez hajolt, és izgatottan suttogni kezdett:

– Figyelj rám, Kitti! Ez nem álom! Nem képzelet! Itt várlak. A három fenyőfa alatt. Fehér kerítés veszi körbe. Megjegyezted? Eljössz? Ne feledd!

Kitti válaszolni akart. Azt akarta mondani: persze. De nem tudta kinyitni a száját. Bárhogy próbálkozott, nem ment. Mire sikerült megszólalnia, elnyomta a hangját az ébresztő berregése. Dühösen nyúlt ki a takaró alól a telefonjáért. Mászor szeretett felkelni, de most utálta a reggelt. Túl hamar eljött, és ő nem tudta megkérdezni a lánytól, hogy kicsoda. Pedig valóságosnak tűnt! Apa azt mondta korábban, hogy csak arról álmodhatunk, amit már láttunk egyszer. De ha igaza van, akkor már ismernie kell a lányt valahonnan. Vajon honnan?

Kitti kikászálódott az ágyból, és miközben kibújt a pizsamájából, elméleteket gyártott arról, hogy mi köze lehet az álombéli lánynak. Lehet, hogy az eltitkolt testvére, akit elraboltak? Lehet, hogy egy szellem? Majd elválnak. Mert még látni fogja, ez biztos. Egészen biztos. És akkor kideríti, ki ez az idegen – határozta el Kitti, miközben felhúzta mintás rövidnadrágját, és kócos haját összefogta egy hajgumival.

•

...Ó, IÓ, CIÓ, ÁCIÓ, KÁCIÓ, AKÁCIÓ, VAKÁ-CIÓ! – írta fel az utolsó, hiányzó betűt a táblára Dorika. Éppen abban a pillanatban, amikor Erika néni méltóságteljesen bevonult az osztályért.

– Elég! Elég! Csendet! A szünet előtti utolsó napon mindig annyira nehéz veletek! Mindjárt indulunk a parkba, a futóversenyre. De előbb még pár közérdekű információ. Üljetek le! Üljetek már le!

Erika néni a szokottnál is feszültebb volt. Talán ő sem szereti a versenyt – futott át Kitti agyán, amint lehuppant a helyére.

Erika néni megköszöörülte a torkát, és a szokásos pozícióját vette fel: azaz fenekével nekitámaszkodott a tanári asztalnak, és belenézett a jegyzeteibe. Ma nem farmering volt rajta, hanem melegítő. Rózsaszín, zöld csíkos, zizegős nadrág hozzáillő dzsekivel. Kitti nem gondolta, hogy egyszer még a farmering látványa fog hiányozni neki.

– Szóval... a legfontosabb: a tanévzáró ünnepély jövő hét pénteken lesz. Bár a szülői értekezleten is elmondtam, de mivel nem mindenkinek jött el a hozzátartozója, jobb, ha ti is felíjátok az időpontot. Nos... négy órakor kezdődik. És... KÖTELEZŐ!

Erika néni az utolsó szavakat már olyan hangerővel kiáltotta, hogy a szenderegésből felriadt Gyuri majdnem kiesett a padjából.

– Akkor kapjátok meg a bizonyítványt. Szóval NEM TŰRÖM a hiányzást! – nézett körbe szigorúnak szánt tekintettel Erika néni, majd hirtelen lágyabb hangra váltott. – A másik hír: jövőre új osztálytermünk lesz. A folyosó végén a 15-ös terem. Nyáron összeállítom az ülésrendet. Az utóbbi egy

hónapban nem volt rátok panasz, ezért megengedem, hogy jövőre ismét amellettl üljetek, akit ti választotok. A nap végéig jelezzétek nekem, kit szeretnétek padtársnak. Ennyi! Szedjétek össze a holmitokat, és induljunk! – fejezte be a tanárnő olyan arccal, mintha királynőként most szórt volna a szegények közé harminc zsák aranyat.

Kitti elfintorodott. Gondolkozni azonban nem maradt ideje, mert az egész társaság kiabálni kezdett. A felfordított székek egymás után koppantak a padok tetején. Táskák cipzárját húzták ki, majd be. Cipők csoszogtak, trappoltak végig a padlón, és mire Kitti körbenézett, az 5. a osztály nagy része már a terem előtt sorakozott. Dorka Renátával, Maja Lizával állt. Kitti mögéjük lépett.

– KETTES sorba rendeződj! – vezényelt Erika néni, és vetett egy szúrós pillantást Kittire. Kitti körbenézett, és intett Grétinek, hogy lépjen mellé. Gréti azonban nem vette észre. Épp a cipőfűzőjével babrált, és mire befejezte, már egy másik lány lépett oda hozzá. Kitti megvonta a vállát. Nem akart ezzel foglalkozni. Inkább előrehajolt Majához és Lizához.

– Mit hoztatok enni?

– Islert.

– Meg azt az összeragasztott kekszbombát.

– Meg hajót – tette hozzá álmodozó szemmel Liza.

– De, ugye, tudod, hogy azt nem hajónak hívják! Piskótahegy a neve – nevetett Maja.

A társaság közben lármázva levonult az udvarra, ahol csatlakozott más lármás osztályokhoz. A kígyózó sorok elhagyták a sulis területét, átvágtak az úton, és elfoglalták a fél parkot. Az 5. a-t betelepítették a számukra kijelölt zöld rétre. Onnan várták, hogy a tanárok levezényeljék a futóversenyeket. Először a legfiatalabb résztvevők, a 4. évfolyamos lányok, majd fiúk álltak rajthoz. Utánuk jöttek Kittiék. A futás röpke tíz percre kiűzte a minduntalan betolakodó, zavaró gondolatokat Kitti fejéből, de azok máris visszatértek, amint elérte a célt – a középmezőnyben, tizenegyedikként. Nem lesz padtársa az új teremben. Már késő megkérdezni Dorkát. Ősszel még azt mondta, ötödikben Renáta mellé ül, hatodikban meg majd Kitti mellé. De már a verseny előtt mindketten odamentek Erika nénihez, és leadták a nevüket, hogy jövőre is párban legyenek. Liza és Maja követték őket. Kitti egy pillanatig – na, jó, több pillanatig is – úgy érezte: az élet szívás. Ez pedig csak fokozódott, amikor a hosszú-hosszú várakozás alatt szóba került Kanada.

Liza épp egy gumicukormaci fejét harapta le, amikor Maja megkérdezte:

– Mikor indultok Kanadába? Az nagyon hosszú repülőút lesz, ugye? A bátyám mondta, hogy tuti tíz óránál is több...

Kitti elvörösödött, és hirtelen nagyon érdekesnek találta a lába előtt heverő kavicsot, amit piszkálni kezdett a vászoncsukája orrával.

– Nem megyek – motyogta.

– Miiiii? – nézett rá Maja. A hangra Dorka és Renáta is odafordultak. Kittinek pedig el kellett mesélnie, mi történt.

– Anyukám azt mondja, nem lesz ideje kirándulgatni. Egész nap konferenciákon ül majd... Cseresznyeligetre küld.

– Szívás! Az a világ végén van! – kommentálta Maja, és bekapta az utolsó falatot a szendvicseből.

– Egyszer voltam ott apa uncsitesójánál. Elhagytuk a várost, átautóztunk valami pusztán is, mire odaértünk. És utána már nincs más, csak a nagy büdös semmi! – magyarázta nagy beleéléssel Renáta.

– Ez szörnyű! Nem lennék a helyedben – sajnálkozott Liza, bár a gondolatai már máshol jártak, és a távolba pislogott, ahogy Maja is.

Dorka csalódottan nézett Kittire. Renáta inkább kárörvendve. Aztán elterelte a figyelmüket Maja suttogása.

– Ott van Alex! Második lett!

Kitti kíváncsian hátrafordult. Nézte a szőke srácot, ahogy belecsap egy barátja tenyerébe, aztán feléjük pislog, de nem őt, hanem Maját veszi észre, és neki integet.

– Az élet tényleg szívás – morogta Kitti az orra alá, és már látta, hogy ez a nyár épp olyan lesz, mint a többi: a melegben fekszik a tévé előtt, míg az osztálytársai a tengerparton vagy a kenutáborban szelfiznek. Elrúgta az előtte heverő, mit sem sejtő kavicsot, ami a mit sem sejtő Erika néni orra előtt szállt el. Kitti elvigyorodott.

Hirtelen mégis eszébe jutott valami érdekes. A titokzatos lány az álmában. Talán épp Cseresznyeligeten él, és azért jelent meg neki az éjszaka közepén, mert tudja, hogy ő is oda fog költözni. De ezt nem fogja elmondani a többieknek! Csak az ő titka lesz. Megkeresi. Igazi kalandban lesz része! Ősszel pedig majd irigykedhetnek a barátnői, ha elmeséli a nyári szünetét. Mert az biztos: neki lesz a legizgalmasabb története, ha kideríti, ki az a lány, aki még álmában is képes megjelenni, hogy meghívja őt magához.

Harmadik fejezet

CSERESZNYELIGET LEGENDÁJA

Milyen is lenne zöld levéllé válni?

Fent lengedezni a cseresznyefa egyik ágán?

A szellő ritmusára táncolni, és hagyni, hogy a nap átsüssön a testünkön.

Kitti hanyatt feküdt a megfakult, sárga kockás pléden, és az eget bámulta. Már amennyit látott belőle a cseresznyefa alatt. Őt és a kékséget ugyanis elválasztották egymástól a falevelek. Ahogy egymásra hajoltak, olyanok voltak, mint egy nagy, zöld takaró. Ahogy megrezegtette őket a szellő, susogni kezdtek. Ahogy megvilágította őket a napsugár, úgy váltogatták színeiket, mint a lányok, akik egymás után tíz ruhát is felkapnak és levesznek a próbafülkében. Nem volt köztük két egyforma zöld. Kitti egy ideig azzal szórakozott, hogy próbálta megszámolni az árnyalatokat. Almazöld, fűzöld, spenótzöld, borsószöld, sárga, világoszöld, arany, élénkzöld. Majd amikor ezt megunt, az oldalára fordult. A kert jobb szélén virágágyás kígyózott levendulabokrokkal. A lila virághalmok között két fehér pillangó, mint legjobb barátnő, kergetőzött. A méhek nagy zajt csapva dolgoztak. Kitti épp

ellenkezőleg. A semmittevést olyan egyedül és csöndben végezte, hogy egy kismadár nem vette észre, és egészen közel ugrált a lábához. Nem is tőle, hanem az orgonabokor alján szendergő macskától riadt meg. A vörös, még Kittinél is lustább cica a szomszédból jött át hűsölni az árnyékba. Kitti bágyadtan bámulta az állatot. Gyurira emlékeztette. A macska maga alá húzta a lábát, és olyan elégedetten szunyókált, mintha az összes egér, kutya és veszély eltűnt volna a földkerekségről. Kitti elmosolyodott, és a másik oldalára fordult, így épp észrevette a kőkerítés mögül felbukkanó Ákos bácsit. A pocakos férfi a kert végi asztalosműhelyéből érkezett. Tekintetéből ki lehetett olvasni, hogy óriási tettvágy fűti. Mintha elhatározta volna, hogy a munkája után középkori lovag lesz, és pihenésképpen kiűz egy seregnyi ellenséget az országból. Vagy legalábbis a kertjéből.

– Ma min dolgoztál? – kérdezte Kitti, és felült a pokrócon.

– Egy fiókos szekrényen – válaszolta a bajszos férfi. Körbenézett. – Megint mennyi gaz van! Fű meg semmi. Reggeltől estig idesüt a nap. Borzasztó a fekvése ennek a teleknek. Nézd ezt! Kiszáradt! Nem marad meg más a tűző napon, csak a levendula.

Kitti unottan bólogatott. Tudta, mi következik. Ákos bácsi az órájára pillantott.

– Piroska hatra ér haza. Még van egy kis időm. Addig életet lehelek a kertbe.

Hátrabaktatott a kisházig, és elővette az ásót, a kapát és a gereblyét, majd egy kék, jobb napokat látott vödört lóbálva elhaladt a kőkerítés előtt. *Indulnak a páncélosok, kuplungon a lábuk...* dúdolta Kittire kacsintva, és megkerülte a rózsabokrokat. A sárga és a rózsaszín épp most hozott új bimbókat, a vörös rózsza azonban már elvirágzott, és piros szíromtengerré változtatta a járdát. Ákos bácsi rálépett a lehullott szirmokra, majd lehajolt, hogy közelebbről szemrevételezze, mi maradt a fűből.

– Gyom. Kavics! Még egy kavics! Azt a hétszázát! Ha egész álló nap szedném a köveket, akkor sem lenne vége! – füstölgött a bajsza alatt.

Kitti már ismerte a történetet. Mindennap meghallgatta, mióta Cseresznyeligetre érkezett. Ákos bácsiék három éve költöztek át ebbe az új épületbe, de csak később tudták meg, hogy a kert tele van építési törmelékkel. Ezért nem lehetett rendesen befűvesíteni. Nem volt jó a talaj.

– Azt a hétszázát! Ezzel nem lehet mit kezdeni! Kavics. Már megint! Több virágföld kéne! Sokkal több!

Ákos bácsi zsörtölődve lehajolt, és ahogy felegyenesedett, csíkos pólója alól kikandikált kerek hasa. Kitti elnevette magát. Tudta, hogy Ákos bácsi a morgolódás ellenére sem mérges. Már épp válaszolni akart neki, amikor odabent megszólalt a bejárati ajtó csengője, majd valaki végigsietett túsarkaival a kőpadlón. A hangra Ákos bácsi és Kitti is felkapta a fejét.

A teraszon pedig pár másodperc múlva megjelent a tűsarkak tulajdonosa: Piroska néni kiskosztümben, befont, vörös hajjal. Na meg lila hajgumival, amiről Kitti igyekezett nem tudomást venni.

– Megjöttem! Ma előbb engedett el a főnök, mert...

Hogy miért, az nem derült ki, ekkor ugyanis a bejárati ajtó ismét kinyílt. Csak most tűsarkak kopogása helyett trappolás hallatszott a lakásból. Márk, Kitti unokatesója vágott át a nappalin, és kidugta a fejét a teraszablakon.

– Itthon vagytok? Anya, apa? Éhen veszek!

– Rögtön jövök! – kiáltott Piroska néni.

– Siess, légysszi, este moziba megyek a haverokkal! – felelte Márk.

– Anyád nem cseléd, hogy utasítgasd. Akkor lesz vacsora, amikor kényelmesen elkészül! – emelte fel a hangját Ákos bácsi.

– Nem gondoltam, hogy cseléd. Mondtam is neki, hogy *légysszi* – kapta fel a vizet Márk.

– Ne veszekedjete már! – torkolta le őket Piroska néni.

Kitti közben komótosan felkelt a plédről, és összeszedte a szétszórt könyveit. Tudta, hogy mi következik: az ESTI KÁOSZ. Az elmúlt öt nap alatt Kitti így nevezte el magában a vacsorát és előkészületeit. Piroska néni, Ákos bácsi és Márk ugyanis egymás szavába vágva futkároztak a lakásban, akár figyelt rájuk valaki, akár nem.

– Anya, te bementél az engedélyem nélkül a szobámba? – dühöngött Márk.

– Csak pár pillanatra délelőtt – felelte Piroska néni a konyha felé tartva.

– Pár pillanatra??? Te takarítottál!!! Ne is tagadd! Semmi sincs a helyén! – ordította Márk, figyelmen kívül hagyva apja szónoklatát.

– Fiam, hogy mersz anyáddal kiabálni? Így nem beszélünk a szüleinkkel egy nehéz nap után, amikor értünk dolgoztak!

– Márk! Mi az, hogy semmi sincs a helyén? Éppen hogy én tettem mindent a helyére! Rend a lelke mindenek! – kapcsolódott be a kórusba Piroska néni.

– Akkor hol a hajzselém?! Sietnék! – füstölgött Márk, és kócos, vörös fejjel berohant a fürdőszobába.

– Én ugyan nem bántottam a hajzselédet! Ott van, ahova tetted! – rázta a fejét Piroska néni.

– Minek neked hajzselé egyáltalán? – vont a szemöldökét Ákos bácsi.

– Ha nem hagynál mindent szanaszét, megtalálnád. Ki mint veti ágát, úgy alussza álmát – oktatta ki Márkot Piroska néni, miközben kenyeret vajazott, és felszeletelte a paradicsomot.

Kitti belépett az udvarról, kezét mosott, és egykedvűen segített neki. Tálba rakták a gyümölcsöket és a zöldségeket, majd a sajtokat és a felvágottakat. Végül a megpakolt tálcákkal óvatosan egyensúlyozva ismét elindultak a kert felé. Esténként mindig a muskátlikkal

szegélyezett teraszon vacsoráztak. A nap vakító fénye lassan egyre tompább lett, és aranyra, rózsaszínre, lilára festette a felhőket. A szél meglibbentette a levendulamintás terítőt, és majdnem elfújta a cseresznyés szalvétákat. Piroska néni, Ákos bácsi és Márk észre sem vették mindezt. Immár lenyugodva, csendesen tömték magukba a szendvicseket, mintha az előbbi közbjáték csak egy furcsa családi sport lett volna. De amint kifújták magukat és jóllaktak, ismét ömlött belőlük a szó.

– Ma beugrott hozzám Józsi, és elmesélte, hogy Marikáékhoz betörtek – magyarázta komoran a feleségének Ákos bácsi.

– Jesszusom! Csak háromháznaira laknak tőlünk! Hogy történt? Mikor?

– Tegnap éjszaka. Besurrantak a földszintre, és elvitték az antik állóórákat és a metszeteket. Kézpénzt szerencsére nem találtak. De akkor is felháborító! Tíz éve nem volt betörés a környéken.

– Marikáék sosem zárták az ajtót – csóválta a fejét Piroska néni. – Nagyon sajnálom őket.

Ákos bácsi bólintott, majd Kittire sandított.

– De hagyjuk is! Beszéljünk most valami másról! Na, Kitty, már öt napja itt vagy! – terelte el a témát. – Hogy érzed magad nálunk?

– Hát... öhm... jól – motyogta Kitty.

– Ennek örülök! Cseresznyeliget a legjobb hely a földön! – csapott a térdére a nyomaték kedvéért Ákos bácsi.

– De nem az egyetlen – tette hozzá Piroska néni csípősen.

Kitti elmosolyodott. Értette a célzást. Ákos bácsihoz leginkább az a közmondás illett Piroska néni szótárából, hogy: *Járt utat járatlanért el ne hagyj!* Ez volt az ő életfilozófiája, és ehhez tartotta is magát. Nem szeretett utazni, és utálta a váratlan fordulatokat. A megye határát – ha tehette – nem hagyta el sem autóval, sem máshogy. Így Piroska néni hiába álmodozott ismeretlen, idegen tájakról, üdülési ábrándjaiból csupán egy napos kirándulás lett a környéken, és egy jó ebéd a közeli étteremben.

– Lehet, hogy vannak még más jó helyek is a világon, de Cseresznyeligeten élni a legjobb. Ezt talán nem érzik át azok, akik nem itt születtek – pislogott sértődötten Ákos bácsi Piroskára. – De te, Kitty, meg fogod érteni, ha megismered a környék történetét...

– Végeztem... – Márk olyan hirtelen állt fel az asztaltól, mintha a muskátli körül repkedő méh a fenekébe csípett volna. – Moziba megyek Milánnal és Reginával.

– Vigyél pulcsit! Hűvös lesz, mire hazaérsz – aggodalmaskodott Piroska néni.

Márk csak bólogatott. Nem akart ellenkezni. Kitty gyanította, hogy miért. Időben el akart tűnni, mielőtt Ákos bácsi belekezd szokásos esti litániájába: Cseresznyeliget folytatásos történetébe. Már meg is köszörülte a torkát, és Kittinek nem volt hova menekülnie.

Márk tizenhat évesként egyedül is találkozhatott a bárátaival. Kitti viszont senkit sem ismert a környéken, és nem maradhatott ki estére, így neki be kellett érnie a nagybátyja társaságával.

– Tudtad például, milyen fontos szerepet játszott az úrkutatásban Cseresznyeliget? Egy itteni lakos építette fel a kertjében az ország első műhold- és űrrakéta-követő állomását! Bezony ám!

Ákos bácsi tekintete Kitti unatkozó arcára vándorolt. Lázasan kutatott az emlékezetében. Szeretett volna valami olyasmit mesélni, ami feldobja az unokahúgát, aki Kanada helyett Cseresznyeligetre érkezett. De mi legyen az? Mi történt még itt? Megvan!

Ákos bácsi nagy levegőt vett.

– De a legizgalmasabb történetet még el sem mondtam – suttogta. – Ez a terület, ahol most házakat látsz, réges-régen lakatlan volt. Az 1680-as években a gazdag és előkelő Podmaniczky család birtokolta. Akkoriban a legnagyobb titokban boszorkányok találkoztak itt. Na, nem nappal, amikor felismerhették volna őket, hanem éjszaka. Kilopakodtak a patak partjára a közeli falvakból, és itt tanácskoztak és cseréltek titkos recepteket a fák között. Tanultak egymástól, híreket váltottak.

Kitti szeme végre felcsillant.

– Milyen recepteket cseréltek?

– Gyógyitalok és -főzetek receptjét. Mindenféle betegségre jók voltak, a legkülönösebb bajokat is kezelni

tudták velük. De nem akarták, hogy a titkukat más is megtudja, és veszélybe kerüljenek. Ezért találkoztak a holdfénynél.

Kitti kételkedve, gyanakodva pislogott fel nagybátyjára.

– Biztos, hogy ez... nem mese?

– Mese? – horkant fel Ákos bácsi.

– Hát, tudod, gondoltam... csak azért meséled, hogy felvidíts... és boszorkányok nem is léteznek...

– Azt hiszed, én mesével traktállak itt esténként! Azt a hétszázát! Cseresznyeliget története teljesen komoly!

– A te szádból semmit sem lehet igazán komolyan venni! – legyintett nevetve Piroska néni. – Sosem tudhatjuk, mikor ugratsz minket!

– Talán volt olyan, hogy rajtakaptál engem történelmi tévedésen? – húzta fel a bajsztát Ákos bácsi.

– Jó, jó, tudom, hogy a történelem az más. Az a gyengéd – csitította Piroska néni.

– A történelemmel sosem viccelődnék, Kitti. Lehetséges, hogy igazi boszorkányok nem léteztek. De javasasszonyok természetesen voltak! És nemcsak a középkorban, hanem még Mária Terézia idejében is végeztek ki javasasszonyokat Magyarországon. Még akkor is volt boszorkányüldözés.

– Tényleg volt itt boszorkányüldözés? – döbbszent meg Kitti. Ákos bácsi imádta a történelmet. És bár Kitti nem mindent értett abból, amit mond, a boszorkányüldözés megragadta a fantáziáját.

– Igen. Ezt nem is tanultad a suliban?
– Még csak az ókort vettük – legyintett Kitti.
– Akit boszorkánynak neveztek, azt elfogták és kihallgatták. Majd jött a vízpróba. Bedobták szegény nőt a folyóba. Ha elsüllyedt, akkor meghalt. Ha fenn tudott maradni a felszínen, akkor boszorkánynak tartották, és máglyán megégették. Még az 1700-as években is. Most már érted, miért jártak ki titokban, éjszaka a javasasszonyok az erdőbe? Nem akartak kínok között meghalni.

– De ha titokban jártak ki, honnan tudunk mi erről? Piroska néni felnevetett.

– Kittinek kiváló kérdései vannak – jegyezte meg.
– Jól van. Mulassatok csak rajtam! Igaz, hogy nincsenek bizonyítékok a boszorkánytalálkozóról, de mindenki tudta, hogy hárman-négyen rendszeresen összegyűltek a pataknál. Csak sosem sikerült elkapni őket. Szájhagyomány útján maradt fenn a történet. De a legizgalmasabb részét el sem mondom, ha nem hiszitek el nekem.

– Elhisszük! Nagyon érdekel! Kérlek, meséld el! – kiáltotta Kitti.

Ákos bácsi elégedetten fészkelődött.

– Azt mondják, hogy a gyógyfőzetek meg mindenféle bájitalok receptjeit egy írástudó boszorkány fel is jegyezte, és a különös könyvet itt rejtette el Cseresznyeliget területén. Amikor a századfordulón, 1900 környékén felépültek az első házak, a boszorkány

leszármazottja is ideköltözött. Titkát a gyerekére hagyta, majd az unokájára! És csak ők, a boszorkány leszármazottai tudják, hol van elrejtve a bájitalos könyv.

Kitti elmerengett, és figyelte a távolban úszó felhőfoslányokat. Olyanok voltak az égen, mint a csigák. Araszoltak, csúsztak, siklottak. Lassan, de sosem megállva. Vajon komolyan lehet venni Ákos bácsi történetét? Az tény, hogy nagyon jó történelemből. Sokkal jobb, mint Piroska néni. Azt mondta, égettek el boszorkányokat. Ez igaz. És ha ez igaz, akkor létezniük is kellett a boszorkányoknak. Vajon a titokzatos könyv tényleg megvan még valahol?

– Na, jó! Elég volt mára a történelemleckéből – állt fel az asztaltól ásítva Piroska néni. – Nekem még a holnap ebédet is össze kell dobnom.

Ákos bácsi követte a feleségét a házba, Kitti azonban még a teraszon maradt. Tekintete a fenyők csúcsára tapadt. Egy madár – vagy talán több is – mindig olyan ügyesen röppent a legmagasabb fára, hogy meg tudott ülni a tetején. Olyan volt, mint a karácsonyfa dísze. Kitti elábrándozott, és észre sem vette, hogy az este beköltözött az udvarra. Hogyan és mikor? Azt ember nem tudta volna pontosan megmondani. Kitti csak azt érezte, hogy hűvösebb lett, és feltámadt a szél. Fázósan felhúzta a lábát a székre, és átölelte a karjával. Kivette a telefonját a zsebéből, és felemelte, hogy lefotózza az eget, és elküldje a lányoknak. De csak azt írhatná hozzá, hogy Cseresznyeliget. Renáta és Dorka

már vagy harminc képet osztott meg a közös csoportjukban arról, hogy elkezdődött a lovastábor. Az egyikén épp vágtnak, a másikon lovas szekéren utaznak, a harmadikon vendéglőben ülnek egy levágott szarvasfej alatt. Maja is mesélt a kenutáborról, amit a sulijuk szervezett. Alex is ment! Ő meg itt ül napok óta ugyanabban a kertben. És nem csinál semmit. Semmit! Semmit! Semmit! Ebből elég! Holnap történni fog valami! Holnap felfedezőútra megy!

Kitti reggel olyan korán kelt, hogy még látta, amint Piroska néni az előszobátükör előtt feltúzi a haját. Világoskék kosztümöt viselt. Ahogy a fésűt letette, találomra benyúlt a kiskosárba, és kivett egy hajgumit. Zöldet! Kitti nem volt olyan viszonyban vele, hogy megmondja neki, hagyja el a színes hajgumikat. Anyának bátran megjegyezte volna. De anya nem is tett volna a hajába ilyesmit. A két testvér persze sok mindenben hasonlított: anya és Piroska néni is karcsú volt és vörös hajú, de Piroska nénivel nem lehetett annyit nevetni, mint anyával. Ahhoz túl földhözragadt volt.

Piroska észrevette az ajtóban ácsorgó Kittit. Intett neki, majd belebújt a magas sarkújába, felkapta a táskáját, és elindult. Titkárnőként dolgozott valahol. Kitti nem jegyezte meg, hogy hol. Most pedig végképp nem foglalkoztatta ilyesmi. El akart indulni ő is. Minél előbb, amíg nem tűz elviselhetetlenül a nap. Márk még a szobájában aludt, Ákos bácsi a kertben locsolt,

Kitti pedig gyorsan felkapta a piros szoknyáját, hozzá egy fehér topot és a vászoncipőjét, majd kilépett az utcára. Merre is kezdje a felfedezést? Balra vagy jobbra? A dombon felfele vagy lefele? Még semerre sem járt, így minden kaland volt! Vagy mégsem? Cseresznyeliget első látásra kicsit sem tűnt titokzatosnak vagy boszorkánytanyának. Az utcák, mintha csak Piroska néni kedvenc szavajárását követnék: tökéletesen rendezettek voltak. Még különleges névvel sem dicsekedhettek. Úgy hívták őket: I. utca, II. utca, III. utca – római számokkal írva. Kitti és rokonai a VII. utcában laktak. Innen indult el ő is. Végigment a főúton, elhaladt a boltok, a cukrászda és a posta mellett, megnézte kívülről a színházat és a játszóteret, végül a parkot. Kanyargott az épületek és fák labirintusában. Izgalom, kaland azonban nem akadt. Egy óra mászkálás után unottan huppant le egy padra a pingpongasztalok mögött. Ennyi volna Cseresznyeliget? Sok-sok cseresznyétől pirosuló fa? Ákos bácsi azt már első nap elújságolta, hogy Cseresznyeliget onnan kapta a nevét, hogy minden ház előtt áll egy cseresznyefa. Nagybátyja mindenre büszke volt, ami cseresznyeligeti. Az étteremre, a tenispályára, a virágos terekre, a boszorkányos legendára. Vajon tényleg itt lakik valahol a boszorkány leszármazottja? Egy valódi javasasszony ük-ükunokája? Ha igen, biztosan a nyomára bukkan valahogy! Cseresznyeliget átlagosnak tűnik, de lehet, hogy ez csak álca!

Kitti felpattant, álmosan nyújtózkodott, és újra elindult. De ezúttal nem a római számokat látta. Nem az egyforma, kiugró ablakú házakat. Hanem mindent, ami kicsit is furcsa! Észrevette, hogy az egyik fekete, kovacsoltvas kapu csúcsain hatalmas üveggömbök ülnek. Épp olyanok, amikből a jósok ki tudják olvasni a múltat és a jövőt. Kittinek az is feltűnt, hogy az egyik házat magas, borostyánnal befuttatott kőkerítés takarja el a kíváncsi tekintetek elől, és a bejáratnál egy kutya alakú vaskolomppal lehet csengetni. Borzasztóan aranyos volt! Csak nagy nehezen tudta megállni, hogy ne húzza meg a zsinórt, és ne kolompoljon. Fotót azért készített róla. A szomszéd utcában pedig meglátta a fekete varjakat is, ahogy a fák fölött köröznék, majd talált egy elhagyatott, kidőlt-bedőlt ajtajú házat, amelynek tornya és olyan bátyája volt, mint a középkori váraknak. Épp ilyen torony tömlöcébe zárhatták a boszorkányokat régen... Végül felbukkant egy nagy, fehér bundás, fekete foltos macska is, aki láthatóan sietett valahova. Pedig a rendes, átlagos macskák inkább feküdni, lustálkodni szoktak a melegben. Kittinek eszébe jutott, hogy a javasasszonyok a legendákban mindig tartanak macskát. Lehet, hogy a valóságban is így van? Talán ez a macska elvezeti őt a leszármazotthoz és a több száz éves könyvhöz! Kitti körbenézett. Rajta kívül nem volt más az utcán. Csak ő és a mancsait szedő macska. A nyom! Követni fogja! És bárhova is megy a macska, ott várni fogja valami. Vagy valaki.

Negyedik fejezet

NEFELEJCS

*„Drága, nemes szívű barátnőm!
Nélküled az élet elviselhetetlen. Mint a fészekből
kipótyyant kismadár, úgy érzem magam itt a távol-
ban, a romos kastélyban, ahol minden komor és sötét.
A nagybácsikám kikötötte, hogy csak a személyzet-
tel hagyhatom el a lakosztályomat, és csakis nappal.
Biztos vagyok benne, hogy titkol valamit. De én ki-
derítem, mi az!”*

*Na, ismerős, anya? Elkezdtem olvasni egy új
könyvet. Piroska néni polcán találtam. Azt mon-
ta, már vagy ezeréves, és még gyerekként kaptátok.
A főhőst elszakítja legjobb barátnőjétől a szigo-
rú nagybácsikája, és egy távoli kastélyba hurcolja.
Onnan ír borzasztó hosszú, de izgalmas leveleket
a kalandjairól. Arra gondoltam, bemásolom neked
ide a regény elejét. Végül is engem is elválasztottak
tőled, és én is a nagybácsikámnál vagyok. Csak annyi
a különbség, hogy ez itt nem kastély, és Ákos b. nem
gonosz. De minden más stimmel! Itt is van titok,
és én ki fogom deríteni, mi az! És én is hosszú le-
velet írok neked. Telefonon úgysem lehet mindent*

elmondani. Tegnap este is... hiába hívtál, végig ott volt a nappaliban Ákos b. És azt akartam, hogy ez titok maradjon. Hogy mi? Felkészültél?

Nyomozok!

A cseresznyeliget-i javasasszonyok elrejtett könyvéről már biztosan te is hallottál Ákos bácsitól. De arról még nem, hogy én mit tervezek. Meg fogom találni a javasasszony leszármazottját és a könyvét! Egyedül járom az utcákat, és megfigyelek minden különösét. Három napja például találkoztam egy nagy, fehér bundás macskával. A hátán két fekete folt van, és folyton járkál a kertek alatt, mintha titkos küldetéseket teljesítené. Azóta mindennap követem. A VIII. utca 31.-ben lakik, egy nagyon régi, fehér házban, ami olyan különös formájú, mintha minden évben hozzáépítettek volna egy szobát. Kicsit kopott. Kicsit furcsa, de nekem tetszik. Örülnék, ha nekünk is ilyen otthonunk lenne. Annyira ősinek látszik, hogy simán lehet a boszorkány leszármazottjáé! Mondjuk, eddig csak egy ikerpárt láttam a házból kijönni. És képzeld! Pont akkorák, mint én! Biankának hívják a lányt, hallottam, amikor a testvére mondta. Szőke, rövid haja van, és kerek arca. Mindig mosolyog, kivéve, amikor a bátyja piszkálja. A tesója meg Barnabás, és tök ugyanúgy néz ki, csak fiúban. Neki is nagyon világos haja van, és gombafrizurája. Imádja piszkálni az ikertestvérét. Olyanok, mint a cseresznyék.

Mindig kettesben vannak, bohókásak (tetszik ez a szó, abban az új könyvben olvastam!), vidámak, és ha az egyikük felbukkan, biztosan feltűnik a másik is. Jó lenne megismerkedni velük. Talán barátok lennénk. És talán elvezetnének a javasasszonyhoz is. De nem tudom, hogy szólítsam meg őket. A szomszéd ház előtt van egy hatalmas, sárga virágos bokor. Mindig mögöttem rejtőzöm el, amikor a macska hazamegy. Onnan figyelem őket. És már egy csomó mindent kitaláltam, hogyan találkozhatnánk. De egyik sem tetszett. Az lenne a legjobb, ha csak úgy véletlenül botlanánk egymásba. Például Bianka és Barnabás elmennének a patakpartra bicózni, és én is épp arra sétálnék, és amikor hazaindulnának, véletlenül otffelejtenék a hátizsákjukat, de én észrevenném, és utánuk vinném.

Ha ezt elolvasod majd, biztos azt kérdezed magadban, hogy hova lett az én Kittim. Az én Kittim nem találna ki ilyen uncsi történetet. Igazad is van! Ennél sokkal jobbat is kitaláltam. Például mi lenne, ha épp itt, Cseresznyeligeten lenne földrengés, és menekülés közben rábukkannék a sebesült Biankára, és én menteném meg?

Mi lenne, ha kiderülne, hogy tényleg Bianka a boszorkány leszármazottja, és megvádolnák boszorkánysággal, de én kiállnék mellette? Akkor mindenki rám figyelne! Még a tévében is benne lennénk.

De a legizgibbet még el sem árultam. Eddig nem tudtam neked beszélni róla, mert a telefonbeszélgetésünket meghallhatják. Itt a falnak is füle van! Mindig ezt mondja a kastélyos könyv főbőse. Én meg azt mondanám, hogy itt a falak túl vékonyak! Én is mindig hallom, amikor Márk a barátnőjével beszélget :P

Na de, jöjjön a titkok! Van egy lány, aki álmaimban megjelenik. Egészen kis termetű, de olyan gyönyörű! Sötét szeme és haja van. És már harmadszorra álmodtam vele. Még hozzá ugyanazt. Három fenyőfa alatt áll egy fehér kapuban, és engem szólít. Azt mondja, látogassam meg, mert vár rám. Már otthon is álmodtam róla egyszer, az elutazásunk előtt. Akartalak is kérdezni róla, csak aztán annyira minden történt. Be kellett pakolnunk a bőröndökbe, te ide-oda rohangáltál a kanadai út miatt, és még apa is meglátogatott, aztán jött az évzáró. Már majdnem meg is feledkeztem róla, de mióta itt vagyok, megint megjelent álmomban. Gondolod, hogy szellemek kísértenek?

Talán...

Jaj, ne már!

Csenget valaki. Majd még mesélek. Válaszolj nekem! Puszillak! Vagy, ahogy a főbős írta a regényben:

*Ezerszer ölel szeretett, hűséges barátnőd!
Kitty*

Kitti megnyomta a küldést, miközben valaki ismét ráfeküdt a csengőre, és a házat betöltötte az éles, berregő hang. Úgy tűnt, Márk elment itthonról, vagy csak megint felvette a fülhallgatóját, és belemerült a kedvenc öldöklős játékába. Akkor pedig neki, Kittinek kell ajtót nyitnia. Kitti felsóhajtott, és egy újabb fülsértő csengetés kíséretében kifutott az előszobába. Ibolya néni, Ákos bácsi anyukája állt a kertkapuban, kezében hatalmas tálcát tartva.

– Na, végre, aranyoskám! Mióta ácsorgok már idekint. Azt hittem, szakállam nő és gyökeret ereszték.

Kitti válaszul csak nagyokat pislogott. Attól félt, hogy kibuggyan belőle a válasz: hiszen a néninek valóban van egy kis szakáll az állán! De sikerült még idejében lenyelnie a mondatot, és hangosan csak ennyit felelt:

– Csókolom, Ibolya néni!

Ibolya néni piros pipacsos otthonkájában elviharzott Kitti mellett, és meg sem állt a nappaliig. A tálasztalra tette a tálcát, levette róla a tulipános kenyérruhát, és a szobát belengte a fánk illata, amely kilométerekről hazacsábította Ákos bácsit. Már ki is lépett a hátsó kertben álló műhelyéből, és sietett a házba. Amíg Ibolya néni rázúdította a helyi pletykákat, Kitti kihasználta a pillanatot, és kisurrant a házból.

A kapun kilépve a kedvenc útvonalát választotta. Elsétált a cseresznyéktől roskadozó fák alatt. Egy fehér rózsza kikukucskált a kőkerítésen, és szirmos fejével

a szél ritmusára bólogatott. Egy kutya megállás nélkül ugatott. Egy totyogó kislány nagy, piros labdát cipelt, és az anyukájának magyarázott. A parkban a gesztenyefák és nyírfák úgy nyújtózkodtak, hogy szinte elérték az eget. Kitti azonban nem törődött velük, hanem továbbment, fel a dombra, melynek végén elfogytak a házak, és már csak gazzal és sárga virágokkal benőtt, almáspite-színű mezők terültek el. Letelepedett, hátát nekidöntötte egy fának, és csak várt. Egyszer őzt látott a távolban, és azóta azt remélte, hogy ha elég sokáig és mozdulatlanul lapul a fűben, az őz ismét feltűnik. De ma nem jött. Kittit már majdnem elnyomta az álom, amikor... különös hangot hallott. Mintha egy kisbaba sírt volna. Vagy keserves macskanyávogás lenne? Épp olyan, mint a szellemlány hüppögése. De ez a hang valóságos! Kitti felugrott, és a bokrokhoz rohant. Amikor az árnyékban meglátta a fehér testet, nagyot dobbant a szíve.

A fekete foltos macska volt az, amit már háromszor is követett az ikrek házáig. Ami mindig úgy jött-ment az utcák között, mintha küldetést teljesítene. Csak-hogy ma nem volt ürge. A hátán feküdt, és megállás nélkül nyávogott. Kitti odalépett mellé, lehajolt hozzá, és óvatosan, nagyon lassan megsimogatta. Nem látott rajta sebet, de a macska olyan könnyörögve nézett rá, mintha azt mondta volna: vigyél haza! Ments meg! És Kitti nem tudott ellenállni, két karjával átölelte, és felvette az állatot. Érezte, ahogy a puha, meleg test

hozzásimul, levegőt vesz, és... megbízik benne. Sőt! Szüksége van rá! Kitti ma kivételesen nem gondolt kalandra. Nem jutott eszébe, hogy végre megismerkedhet Biankával és Barnabással. Csak az járt a fejében, hogy segítenie kell a macskán. Sietve elindult abba az irányba, amerre az ikrek laktak.

– Mindjárt ott vagyunk! Mindjárt – nyugtatta a nyávogó cicát és saját magát. Közben újabb és újabb kérdések kergették egymást az agyában: mit tegyen, ha senkit sem talál a háznál? Mi lesz, ha menthetetlen a macska? Hogy fogja elmagyarázni, ki ő, és honnan tudja a lakcímüket? Az ikrek otthonához érve azonban rögtön látta, hogy legalább az egyik félelme alaptalan volt. Még csengetnie sem kellett. Bianka épp a ház előtti padon ült, és írt valamit. Talán a leckéjét, mert tankönyvek feküdtek mellette. A füzetére hajolt, és szőke bubifrizurája eltakarta az arcát. Amikor a siető lépteket meghallotta, felpillantott Kittire és a karjában fekvő macskára.

– Barnabás! – csak ennyit kiáltott, és a hátsó kertből már futott is előre az ikertestvére. Egyszerre léptek ki a kapun és rohanták meg Kittit.

– Nefejejcs! – nézett rémülten a macskára Bianka.

Kittiből pedig megállás nélkül ömlött a szó. Be sem mutatkozott. Nem is köszönt.

– Az út mentén találtam. Sírt. Nem láttam rajta sérülést, de nem tudott felállni és járni. Nem hagyhattam ott. Hazahoztam. Mi legyen?

Barnabás és Bianka egymásra néztek, majd Kitti-re, aki elvörösödött. Most jutott csak eszébe: az ikrek jogosan kérdezhetnék meg tőle, hogy honnan tudta, hol lakik a macska. Nem árulhatja el, hogy leskelődött utánuk...

De a testvérpárnak vagy nem jutott eszébe ilyesmi, vagy nem akarták ezzel húzni az időt. Ugyanis csak ennyit mondtak:

- Rózához! Induljunk! – siettetten Biankát Barnabás.
- Ki az a Róza? – kérdezte Kitti.
- Ért az állatokhoz. Biztosan tud segíteni Nefelejcsen – felelte Bianka.

– Kicsit olyan, mint egy boszorkány – kacsintott bu-bifrizurája alól Barnabás.

Kittinek még a lélegzete is elállt erre a válaszra. Már épp a nyelve hegyén volt az újabb kérdés, de Bianka felcsattant:

- Barnabás! Hogy tudsz még ilyenkor is viccelődni! – és óvatosan, vigyázva kivette a macskát Kitti karjából. Majd, mint aki elszégyelli magát, hogy egy idegen előtt ráförmedt a bátyjára, pirulva Kittihez fordult:

– Velünk jöhetsz, ha szeretnél.

Kittinek nem kellett kétszer mondani. Hogy akar-e menni? Egy Róza nevű nőhöz, akiről most mondták, hogy olyan, mint a boszorkány? Lehet, hogy épp ő a javasasszony leszármazottja és a recepteskönyv gazdája! Izgalomban egyetlen hang sem jött ki a torkán.

Csak bólintott. Az ikreknek elég volt ennyi. Futásnak eredtek a macskával. Kitti pedig követte őket.

Öt-tíz percnyi rohanás után kifulladásra fékeztek le a XXV. utca utolsó háza előtt. Az ikerpár egy magas, fekete kovácsoltvas kerítés előtt állt meg, amely egy régi-régi épületet vett körbe. A teraszhoz olyan ódon, kőkorlátos lépcsősor vezetett, mint a regénybeli kastélyokhoz, a bejáratú ajtó üvegtábláin pedig sűrű pókhálóminta futott keresztül-kasul, mintha több száz éve fonták, szőtték, toldozták-foldozták volna a pókok. Az udvaron tüskés örökzöldek, óriási vörös rózsák és lila hortenziabokrok öröködtek. A levegőben fűszernövények illata szállt. Igen, épp ilyen lehet egy igazi boszorkánytanya, gondolta Kitti. Hol máshol élne a javasasszony leszármazottja? Arra azonban már nem maradt ideje, hogy mindent alaposan szemügyre vegyen, mert az ikrek kinyitották a vaskaput, és csengetés nélkül berohantak a kertbe. Bianka Nefelejccsel együtt a bokrok közé vetette magát, és kiabálni kezdett:

– Segítségért jöttünk, Róza néni! Nefelejcs rosszul van!

A hátsó kertben mozgolódás támadt, majd pillanatokon belül megjelent egy vörös bundás macska, őt pedig követte a gazdája is, egy magas, karcsú nő. Milyen különös! – ez a szó jutott Kitti eszébe, amikor meglátta. Mert Róza néni hétköznapi semmiképpen sem lehetett nevezni. A napsugár megcsillant hófehér haján,

amely arra utalt, hogy idős. A bőrét azonban egyetlen ránc sem csúfította el. Mosolygós arca volt, és a szeme olyan vidáman ragyogott, mint egy fiatal lánynak. Ráadásul ruganyosan, könnyedén járt, mint egy gyerek. A haját csinos kontyba fogta a feje tetején egy hal formájú csattal, de földet seprő, vörös szoknyáján sáros foltok és kis lyukak hirdették, hogy tulajdonosukat cseppet sem izgatja, miben jelenik meg a vendégei előtt.

Tündér volt vagy boszorkány – mindegy is, Kitti azonnal a szívébe zárta. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy miért, egyszerűen érzett valami szikrázást körülötte a levegőben. Mintha a közelében még a porszemek is megteltek volna rejtéllyel és izgalommal. Szótlanul bámulta. Biankát viszont nem lehetett ilyen könnyen megbabonázni.

– Tud segíteni a macskánkon? – kérdezte.

– Tegyétek Nefelejcsre a kőasztalra! Azonnal megvizsgálom – válaszolta mély, simogató hangon Róza néni.

Bianka engedelmeskedett. Kitti csak most vette észre, hogy a bokrok egy köves teret fognak közre, rajta egy asztallal és négy székkal. Nefelejcs ezen az asztalon feküdt, és szinte mozdulatlanul, bánatosan nézett fel új orvosára, aki megnyugtató tekintettel hajolt fölé. Megvizsgálta a szemét, a mancsait, a bundáját, feltett néhány kérdést az ikreknek, majd megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Semmi komoly. Csak egy gyomorrontás a ludas. Ehetett valamit, amit nem kellett volna. De máris jobban lesz. Pihennie kell. Adok neki gyógyszert, ami segít rendbe tenni a pocakját. Hagyjuk itt az árnyékban hűsölni, ti pedig gyertek be velem a házba! Megkeresem az orvosságot.

– Köszönjük! – bólintott udvariasan Bianka.

– Én inkább kint maradok vele – nézett a fehér bundás, tehetetlen testre Barnabás.

– Csak nyugodtan! Tudod, mi a szabály nálam: érezd magad otthon! – tárta szét a karját Róza néni, majd továbbsiklott a tekintete Kittire.

– Téged most látlak itt először. Bianka barátnője vagy?

Kitti nagyot nyelt.

– Én... szóval... igazából...

– Ő talált rá Nefelejcsre – segítette ki Bianka.

– Á, értem. A megmentő! Aki egy állaton segít, az csak jó ember lehet – mosolyodott el Róza néni.

– Fehér Kitti vagyok – mutatkozott be gyorsan Kitti, és kicsit elpirult, mert érezte, hogy Róza néni és az ikrek is őt vizsgálják. A tekintetükkel mintha átvilágították volna, belenéztek a fejébe, a gondolataiba, majd eldöntötték, megkedveljék-e. Az egész nem tartott tovább néhány pillanatnál, és Róza néni már el is indult a terasz irányába.

– Gyere, Kitti, megmutatom a házam!

Kittit pedig nem kellett kétszer hívni: már rohant is fel a kőlépcsőn, hogy beléphessen egy igazi javasaszony otthonába. A látványra mégsem volt felkészülve. Szinte földbe gyökerezett a lába. Hatalmas nappaliban találta magát, de inkább úgy érezte, mintha bútorokból nőtt erdőbe csöppent volna. Körülötte mindenütt nagy, testes, sötét fából készült, faragásokkal teli tárgyak sorakoztak. Az egyik szék karfája sárkányfejet formázott, a fotelek háttámláján pedig apró mókusok ültek mogyoróval a kezükben. A nagy ruhásszekrény tetejéről egy angyal- és egy boszorkányfej nézett le Kittire. Ráadásul mindent vörös bársonnyal vontak be: az asztalokat, a párnákat, a régi-régi foteleket és a székeket is, de még a sötétítő függöny is ugyanilyen volt. Úgy izzott, piroslott a szoba, mintha tüzet gyújtottak volna benne. A mennyezetről pedig óriási csillár lógott le tele kristályosan csillogó kövekkel, függőkkel és üvegcspepekkel.

– Tetszik? – fordult az ámuló Kitti felé Róza néni.

– Nagyon! Ez... csodálatos.

– Nagyszülői örökség! – bólintott büszkén Róza néni. – Nézelődj csak nyugodtan, amíg én az orvosságot keresem! Érezd magad otthon!

Róza néni a konyha felé sietett, nyomában a készséges Biankával, Kitti pedig úgy döntött, az ellenkező irányba indul. Benyitott a nagy, dupla üvegajtón, és a hálóba lépett. Itt még öregebbnek tűnt minden. Az egyik sarokban földig érő, hatalmas tükör állt,

amiben Kitti a valóságosnál is soványabbnak látta magát, a szemei pedig olyan nagyra nőttek, mintha nem is egy tizenegy éves lányhoz, hanem egy őzhöz tartoznának. A tágas szoba közepén baldachinos ágy terpeszkedett, amit a mennyezetről lelógó súlyos tüllfüggönyök öleltek körbe. Persze itt is minden vörös bársonyból készült, a falakat pedig piros rózsás tapéta borította. Kitti óvatosan rálépett a mosakodó macskákat mintázó szőnyegre, és benyúlt a zsebébe a telefonjáért. Ezt le KELL fotóznia a lányoknak. Csak hát nagyon sötét van itt. Mindegy. Gyors kattintás, és már ment is a kép a következő szöveggel:

Kitty

Lányok, bejutottam a boszorkány házába! Ezt nem hiszitek el! Mintha visszamentem volna a középkorba. Eskü! Részletek később! :P Jól vagyok, nem rabolt el. És kemencéje sincs. :D

– Kitti! Mennünk kéne! – Kitti majdnem elejtette a telefont, annyira megrémült. Pedig csak Bianka állt mögötte, kezében papírba csavart apró csomaggal. Kitti bólintott, és követte a lányt az udvarba, de Róza néni még utánuk sietett.

– Várjatok! Elmagyarázom, hogyan adagoljátok a gyógyszert, és mire figyeljetek, amíg Nefelejcs meggyógyul.

Az ikrek és Róza néni ismét körbeállták Nefelejcsét, Kitti pedig a hátsó kert felé pislogott. Az jutott eszébe, hogy ha a ház ilyen különleges, biztosan tartogat meglepetéseket az udvar is. Talán nem lesz belőle baj, ha pár pillanatra itt hagyja a többieket, és körbenéz az épület mögött. Róza néni is azt mondta, hogy érezzék magukat otthon...

Halkan eltávolodott a kis csapattól, és megkerülte a házat. Arra azonban cseppet sem számított, amit hátul talált. Hiszen ezt a helyet a legkevésbé sem lehetett kertnek nevezni! Inkább erdőnek! Kitti nem is látta a telek végét. Csak fasorokat és sövényeket, melyek olyan sűrűn nőttek, hogy ágaikkal és indáikkal valódi labirintust alkottak. Kitti sejtette, hogy mindjárt keresni fogják a többiek, de nem tudott ellenállni az útvesztőnek. Úgy érezte, mintha hívná valaki, mintha várna rá valaki odabent. Gondolkodás nélkül elindult a tüskés bokrok irányába, és belépett a zöld növényfalak közé. Ahogy kanyargott a bozótban, nem látott mást, csak a feje felett a kék eget és kétoldalt az ágakat, leveleket és bogyókat. Kis idő múlva azt sem tudta már, merre van a ház, és merre tart az ösvény. Mégsem lassított. Csak akkor torpant meg, amikor hatalmába kerítette egy borzalmas érzés. Valaki mintha titokban figyelte volna. De honnan? Hiszen itt nincs más, csak a zöld levéltenger. Biztosan képzelődik. Vagy mégsem?

– Róza néni? Bianka? – suttogta Kitti rémülten, de szavait elnyelte a magasban szálló repülő zúgása.

Amikor a motorzúgás elhalt, megreccsent a távolban egy ág, és károgni kezdett egy varjú. Kitti megborzongott. Úgy érezte, hogy a kacskaringós indák már nemcsak a fák törzseit lepték el, hanem felkúsztak a testére is, a mellkasára és a szívére. Hirtelen nagyon rossz ötletnek tartotta, hogy egyedül, engedély nélkül idejött. Hiszen ha igaz a feltételezése, és Róza néni tényleg a boszorkány leszármazottja, akkor bármi megtörténhet... El kéne futnia – gondolta azonnal, mégsem tudott mozdulni. Valami visszatartotta. Mintha hívásnak engedelmeskedett volna, ment előre, míg el nem érte a fenyőket. Izgalmában minden lépésnél összerendezte. Ahogy a lehullott tűlevelek, gallyak zörögtek a talpa alatt, az olyan volt, mintha óriások törtek volna szét a lábukkal apró házakat. Mintha még a nap is megremült volna, elbújt a felhők mögé. És Kitti tényleg egyedül maradt. Gyorsan vette a levegőt. Tekintete ide-oda cikázott, hogy azonnal felfedezzen bármit, ami különös. Ami nem ideillő. Ami a titok kulcsa lehet. Ha most láthatatlanná válhatna! Vagy csak madárrá!

Madárrá, akit nem zárhat börtönbe a növénylabirintus.

Akinek az indák nem rácsok, hanem lépcsőfokok az ég felé.

Ha madár lenne, a legkisebb zajt is meghallaná.

Ha madár lenne, csak kinyitná a szárnyait, és elrepülne.

Ha kell, egészen Kanadáig.

Ha...

Kitti utolsó gondolata gyorsabban elszállt, mint egy rémült madár. Hirtelen megborzongott, és tudta, biztosan tudta, hogy megtalálta, amit keresett. A tekintete összefonódott egy bánatos, nagy barna szempárral. A szempár tulajdonosa mozdulatlanul állt hosszú, kecses lábain, és mintha csakis őt, Kittit várta volna a fémrács mögött. Kitti odarohant hozzá, és óvatosan, nagyon lassan átdugta a kerítésen a kezét. Az őz nem rezzent össze, nem futott el, nem kapta el a fejét. Olyan mozdulatlan maradt, mintha csak szobor volna egy kövezett téren. Pedig élt. Kis idő múlva előrenyújtotta a nyakát, mintha megengedné Kittinek, hogy megsimogassa. Kitti megérintette az őz selymes, barna szőrét, és azonnal megnyugodott. Már nem félt. Már nem akart elfutni. Jó volt itt a bánatos szemű, bezárt őzzel. Lassan kihúzta a kezét a rács mögül, és benyúlt a zsebébe a telefonjáért. Ezt már érdemes lefotózni, és elküldeni a lányoknak! Maja mennyit sopánkodott, hogy a kenutábor alatt egy őzet sem láttak az erdőben. Kitti a magasba emelte a készüléket, és odahajolt a kerítéshez, hogy ő is beleférjen a képbe. Az őz még mindig nem futott el. Hagyta, hogy Kitti feje még közelebb kerüljön az övéhez, és belenézett a kamerába. Ekkor azonban egészen távolról Bianka és Barnabás hangja törte meg a csendet. Kittit hívták. Kitti összeresztette a kezét a telefont tartó kezét. Búcsúzóul még rámosolygott az őzre, aztán futásnak eredt a labirintus felé.

Ötödik fejezet

A KÜLÖNÖS BARÁTNŐ FELTŰNIK

Dorka

Nagyon uncsi lehet
Cseresznyeligeten, ha már
boszorkányokat látsz. :P

Liza

De az a hálószoba tényleg szép.

Maja

Csak kopott, régi bútorok. Attól
még, hogy rozzantak, nem
boszorkány a tulajdonosuk.
Ez dedós tündérmese.

Dorka

Rozzantak :D :D :D Tetszik ez a szó.

Renáta

Most mi van???
Boszorkányüldözés
Cseresznyeligeten? :D

Kitty

Nem csak a háza különös.
A kertjében van egy labirintus!
És egy őzet is rejteget!

Renáta

Na és? A lovastábor mellett is volt egy farm. Ott is csomó cuki állatot tartottak és gyógyítottak. Mégsem voltak boszorkányok!!!

Liza

Azért majd mesélj, ha történik valami!

Kitty
OK :)

Maja

Liza!!! Hány táskát hozhatok Görögországba? Anya azt mondja, hogy csak egy bőröndbe pakolhatok be, mert biztos nektek is csomó cuccotok lesz.

Liza

Mit hozol? A kék szoknyát?
A kedvenc, madaras felsőmet? :D

Maja

Azt mindenképp! Csak utálok csomagolni :(

Liza

Én is! :(

Kitti dühösen az ágyra hajította a telefonját. Ennyit ért az ő sztorija? Bezzeg Maja kenutáboros fotóit agyondi-csérték. Miért ne lehetne boszorkány Cseresznyeligetén?

Minden izgalmas dolognak a kenutáborban, a lovas-táborban meg Görögországban kell történnie???

Kitti hanyatt dőlt az ágyon, és a délelőtti napsugarakat figyelte, ahogy bekúsznak az ablakon, átsütnek a halványlila függönyön, és megpihennek a tökéletesen tiszta, fehér szekrényen. Hát jó! Ha nem hisznek neki, majd újabb bizonyítékokat gyűjt! – gondolta elszántan. Legjobb lesz, ha felkeresi Biankát és Barnabást. Megtudhatja, hogy meggyógyult-e Nefelejcs tegnap óta, és egyúttal megkérdezheti, mi mindent tudnak Róza néniről. Indulás!

Kitti máris felugrott az ágyáról, és felkapta a farmer rövidnadrágját. Kék csíkos pólót vett fel hozzá, majd zsebre vágta a telefonját, és kisietett a szobájából. Nem volt kitől elköszönni. Ákos bácsi a műhelyében dolgozott. Márkhoz be lehetett látni a nyitva hagyott ajtón, fején a fülesével bámult egy videót. Piroska néni rég elindult a munkába. Csak a hihetetlen rend és a nappali asztalára feltornyozott üdülési prospektusok utaltak arra, hogy reggel szorgos munkát végzett. Kitti levett egy kulcscsomót a kampóról, és kinyitotta az ajtót. Kint megcsapta a meleg, de most nem foglalkozott a tűző nappal. Rohant az ikekhez és Nefelejcshez. A testvéreket megint a kertjükben találta. Barnabás mezítláb, lustán feküdt a zöld csíkos hintaágyban, és Nefelejcs orra előtt lóbált egy madzagot. Bianka az asztalnál ült, és gondterhelten hajolt kockás füzetei fölé.
– Sziasztok! – kiáltott be hozzájuk Kitti.

Barnabás felkapta a fejét, és integetni kezdett.

– Gyere be! Nyitva van a kapu!

Kitti sietve átvágott az előkerten, majd táncos léptekkel elindult az ösvényen, pár pillanat múlva pedig már ott guggolt a hintaágynál, és Nefelejcsét simogatta.

– Hogy van? – nézett fel nagy, barna szemeivel a szőke fiúra.

– Sokkal jobban! – lelkesedett Barnabás.

Közben Bianka egy sóhajjal becsukta a füzetét, és jó háziasszony módjára a vendégükhöz fordult.

– Kérsz limonádét? – invitálta az asztalhoz Kittit. Kitti boldogan felpattant, és bólogatva huppant le egy párnás székre, majd a feltornyozott könyvekre és jegyzetekre pillantott.

– Mik ezek? – kérdezte.

– Matekházi. Matekházi. Matekházi – lépett melléjük vigyorogva Barnabás. – Nem tudom lebeszélni a nyári tanulásról. Stréber! Stréber, stréber!

– Nem is vagyok stréber! – kapta fel a fejét morcosan Bianka. – Csak minél előbb megcsinálom a házit, annál gondtalanabban pihenhetek utána.

– Én így is gondtalan vagyok – túrt bele szőke hajába Barnabás.

– Te nem gondtalan vagy, hanem lusta – mérte végig a tesóját szigorúan Bianka.

– Neked mindenki lusta, aki nem stréber! – vágott vissza Barnabás. – Kérdezzünk meg egy független

szemléltőt! Te megcsináltad már a nyári házidat? – fordult Kittihez.

– Én...

– Várj! Megtippelem! – hadonászott az orra előtt Barnabás.

– Miből? – értetlenkedett Bianka, miközben óatosan felemelte a limonádés kancsót.

– Hát... Nézzük... kócos a haja. És összehúzza a száját. Tuti neki sincs kész a házija – vigyorgott Barnabás.

– De te is hatodikba mész? – szólt közbe Kitti válaszáat meg sem várva Bianka, és teletöltött egy üveg poharat limonádéval.

– Várj! Megtippelem! – kiáltotta Barnabás. – Igen! Hatodikba megy!

Kitti végre nagy levegőt vett, és sikeresen közbeszólt.

– Tényleg hatodikba megyek. És nem csináltam házit, de csak azért nem, mert nem is kaptunk a nyárra.

– Mázlisták – kommentálta Barnabás, amíg Kitti szünetet tartott, és belekortyolt az elé tolt limonádéba.

– És... azért jöttem... – tette le a poharat Kitti –, hogy Róza néniről kérdezzek.

– Róza néniről? Mit? – csodálkozott Barnabás.

– Csak nem vetted komolyan, amit tegnap mondott az öcsém? Hogy boszorkány lenne? – nézett rá csúfondárosan Bianka.

– Nem vagyok az öcséd! A bátyád vagyok! – háborgott Barnabás.

– Mégis miről beszélsz??? Az öcsém vagy! – csattant fel Bianka.

– Én születtem meg előbb! Két perccel!

– De én vagyok a komolyabb, és én vigyázok rád!

– Te? Mikor tudnál te vigyázni rám? Ha megtámadna a matekházi?

A két szőke frizura vészesen közeledett egymáshoz, és a két kék szempár dühösen farkasszemet nézett egymással. De legalább elhallgattak. Kitti ezt a kis szünetet használta ki, hogy folytassa mondókáját.

– Hallottatok arról, hogy Cseresznyeliget területén régen boszorkányok találkoztak, és elrejtettek egy receptes-bájjitalos könyvet?

– Igen, de ez csak egy legenda – fordult felé Bianka.

– Szóval ti nem hisztek abban, hogy itt él valahol a javasasszony leszármazottja? – erősködött tovább Kitti. Az ikrek rábámultak. Bianka összehúzta a szemét.

– Hogy kerülsz te ide tulajdonképpen? – terelte másra a szót. – Nem itt élsz, ugye?

– Várj, megtippelem! – emelte fel a kezét Barnabás.

– Nem nehéz megtippelni! – sietett a válasszal Kitti. – Csak a nyári szünetre jöttem ide, amíg anyukám Kanadában van. Amúgy a belvárosban lakunk, és oda járok suliba.

– Azért még nem kell felválni – húzta el a száját Bianka.

– Én nem vágtam fel...

– Hol laksz? – faggatta Barnabás, hogy elterelje a lányok figyelmét a vitatkozásról.

– A nagynénikémnél. Piroska és Ákos...

– Vízkeleti Ákos? A VII. utcában? – kérdezte rögtön Bianka.

– Igen – felelte meglepve Kitti.

– Honnan...? – hüledezett Barnabás.

– Nem tippeltem. Én nem játszom a jövőbe látó jóst. Egyszerűen csak használom az eszem – oktatta ki a testvérét Bianka. – Vízkeleti Ákos is tagja a Számozott Utcák Zárt Körének, mint anya. Tudod! Ha néha figyelni a szüleinkre, neked sem kéne annyit tippelni.

Az ikrek feje megint vészesen közeledett egymáshoz, de Kitti ismét megakadályozta a veszekedést egy újabb kérdéssel.

– Mi ez a számozott kör? – kérdezte Kitti.

– Csak egy baráti társaság – legyintett Barnabás.

– De azt ti sem tagadjátok, hogy Róza néni ismeri a gyógyfüveket és az orvosságokat? Hiszen Nefelejcs bajára is rögtön tudott adni valamit. És egy nagyon régi házban él. Talán...

– Azt hiszed, hogy boszorkány? – vigyorgott Barnabás.

– Hogyne hinné, ha egyszer nem a környéken él! – torkolta le Bianka, majd anyáskodva Kittihez fordult. – Róza néni azért ért az állatokhoz, mert állatorvos volt

az édesapja. Sok mindent ellesett tőle. Ráadásul nagyon jó barátságban van Borostyán doktorral, aki a mostani állatorvos a kerületben. Róza néni már több sebesült madarat is ápolt, de macskákon és kutyákon is szokott segíteni.

– Szóval szerintetek nem ő a leszármazott? De olyan különös érzés kerített hatalmába, amikor megláttam. Igazán! Biztosan titkol valamit – suttogetta hatalmas, csillogó szemekkel Kitti, és megborzongott.

Bianka azonban értetlenül pislogott rá.

– Úgy beszélsz, mintha egy regényből olvasnál fel.

– Még nem is mondtam el mindent! Tegnap hátra mentem a kert végébe, amíg ti Nefelejcsről beszéltek. És... és találtam ott egy elrejtett őzet!

Kitti reménykedve nézett az ikrekre. Azt hitte, ezzel majd meggyőzheti őket. De csalódnia kellett. Barnabás ismét csak legyintett.

– És? Mi olyan izgi egy beteg őzben?

Bianka úgy sóhajtott, mint ahogy Erika néni szokott, amikor Gyuri nem ért meg egy nyelvtanpéldát.

– Mondtam már neked, hogy Róza néni állatokat gyógyít. Biztosan az őz is azért van nála.

Kitti dühösen állt fel az asztaltól.

– Szóval nem hisztek nekem! Akkor nem kell a segítségetek! – húzta ki magát.

Bianka megköszörülte a torkát. Látszott rajta, hogy valami nagyon tanulságos, bölcs tanácsot akar adni, Barnabás azonban megelőzte.

– Sok sikert! Ha akarod, kölcsönadjuk a seprűnket. Pattanj fel rá, és kövesd a varangyokat meg a fekete macskákat!

– Ha-ha-ha... Ez... nem is... vicces! – morogta vilámló tekintettel Kitti, majd dühösen hátat fordított az ikreknek, a kerítéshez futott, és bevágta maga után a kiskaput.

Ha senki sem hisz neki, hát jó! Egyedül is megfejtí a rejtélyt. Bianka és Barnabás olyan földhözragadtak! Pont, mint az osztálytársai! Azt sem vennék észre, ha az orruk előtt lenne a titkos recepteskönyv! És milyen idegesítő, ahogy folyton egymással veszekednek! Egyáltalán nem olyanok, mint ahogy korábban elképzelte őket. Kittiben forrt, fortyogott a düh. Belevetette magát a rendezett házak és zöldellő cseresznyefák sűrűjébe. Csak vitte a lába, és közben törte a fejét. Hogyan találhatná meg egyedül a boszorkányok könyvét? Hogyan bizonyítsa be mindenkinek, a lányoknak és az ikreknek is, hogy nem csak fantáziál? Ha Róza néni a boszorkány, biztos nem fogja neki csak úgy bevallani, és megmutatni a könyv rejtékhelyét. De akkor mit csináljon? Kitől kérjen segítséget? Kitti úgy nézett körbe, mintha azt remélné, máris megleli a megoldást. Csakhogy az utca végén, ahol megállt, semmi különös nem volt. Jó lett volna, ha, mint a mesékben, hirtelen felbukkan egy fekete macska vagy varangyos béka, de még egy kerítésnek támasztott boszorkányseprű sem tűnt fel. Az utolsó házat vakítóan fehér kerítés ölelte körbe, gyönyörű kapuval, melynek

boltíves tetejéről egy lámpás lógott le. Az épület régi volt és hatalmas. Kiugró óriásablakai úgy néztek a határ felé, mintha várnának valamire. Vagy valakire. Az udvarban pedig három fenyő őrködött. Három fenyő... Kittinek ez ismerős volt. De honnan is? Honnan? Összeráncolta a homlokát és elmerengett. Csak nem... az álmából? Igen! A lány, aki éjjelente beszélt hozzá! Fehér kerítést és három fenyőt említett. Csak nem ez az a hely? Megtalálta? Kitti bátortalanul közelebb ment, és fürkészve benézett a kertbe. Életnek, mozgásnak nyomát sem látta. Pár pipacs és százszorszép nyílt a rendezetlen fűben, a járda egyik oldalát gondozatlan rózsabokrok szegélyezték, a másikat egy-egy burjánzó örökzöld. Csengessen? De ha idegen nyit ajtót, mégis mit mondhat neki? Hogy álmában azt hallotta, keresse meg a három fenyőt? Ki fogják nevetni. Őrülnék fogják tartani. Akkor várjon? Leselkedjen? Kitti körbejárta a házat az út mentén, és minden ablakát megbámulta. Már majdnem feladta, amikor az egyik sötét függöny megmozdult. Vagy csak a képzelete játszott vele? Nem, biztosan megmozdult! Majd megjelent egy fej is a foltos üveg mögött. Egy lány csillogó szeme. Kittinek ismerős volt. Nagyon is. Sebesen visszaroht a fehér kapuhoz, és már épp csengetni akart, de megelőzték. A bejárati ajtó kinyílt, és elé futott egy alacsony, göndör, sötétbarna hajú lány.

– Szia! Olyan jó, hogy VÉGRE erre járt valaki! ELKÉPESZTŐEN magányos vagyok egész nap. Elképzelni sem tudod!

Kitti meglepetésében meg is feledkezett a bemutatkozásról. Már is visszakérdezett:

– Miért, hol vannak a szüleid?

– Apa már rég elköltözött tőlünk. Anya meg egész nap dolgozik. Késő este szokott csak hazaérni. Addig ANNYIT unatkozom, mint senki a világon! Bámulom a plafont, és történeteket találok ki.

Kittinek a torkában dobogott a szíve.

– Nálunk is pont ez a helyzet! – kiáltotta.

– Akkor most ráérsz? Mondd, hogy ráérsz! Úgy szeretném megmutatni a házat! Van benne egy szoba, ami elképesztő! Ott bármilyen történetet ki tudok találni. Na, gyere, már! – invitálta barátságosan a lány, és szélesre tárta a fehér vaskaput Kitti előtt. Mindketten felszaladtak a márványlépcsőn, és beléptek a sötét épületbe. Valaki az összes függönyt behúzta, hogy kizárja a meleg napsugarakat, és megakadályozza, hogy felforrósodjon a nappali. A bútorok is védve voltak. Súlyos lepedők, huzatok, zsákok takarták őket. Mintha minden szék, asztal, könyvespolc százéves álomba merült volna. Csak két szobában volt nyoma az életnek. Az egyikben puha, süppedős fotelek sorakoztak, a másikban két hatalmas ágy.

– Tudod, csak ketten élünk itt anyával. Nem használjuk mindegyik szobát. Túl nagy nekünk ez a ház – magyarázta a lány.

Kitti arra gondolt, hogy Piroska néni mennyire élvezné, ha birtokba vehetné és kipucolhatná ezt a helyet.

De mielőtt megszólalhatott volna, új barátnője körbe-
táncolta, és széles mosollyal megfogta a kezét.

– Mutatok neked valamit. Valami különlegeset! –
suttogta, és a lépcső felé húzta Kittit.

Az emeleten még nagyobb volt a por, a sötétség és
a káosz. Mindenütt javításra szoruló tárgyak heverték a
padlón, a szekrényeken, az ablakpárkányokon. Régi,
molyrágtatott könyvek, százéves lámpák, kopott, behor-
padt ládák, hatalmas állóórák, képek és képkeretek,
koszos madárkalitkák. Kitti hunyorgott, és próbálta
kivenni, merre perdül a vendéglátója. A lány az egyik
ablakhoz szaladt, és elhúzta a függönyt. A nap hirtel-
len birtokba vette a szobát, és megcsillogtatta sugarait
a tárgyakon. Kitti döbbenet huppant le egy puffra.
Mintha varázslat járta volna be a padlást. A fény min-
dent megváltoztatott. Az állólámpák üvegbúrái ezernyi
színben ragyogtak, a nagy órákon aranyozott angyal-
gyerekek kergetőztek, az ezüst és bronz képkeretek
kacskaringós indáikkal ölelték körbe a festményeket,
melyekről régi ruhákba öltözött, komoly, szinte ré-
misztó arcok néztek le Kittire.

– A dédszüleim gazdagok voltak – dicsekedett
a lány. – Cseresznyeligen építettek nyaralót. És amikor
már nem használták, ez lett a raktárunk. Én mindennap
feljövök ide. Én vagyok a kincstárnok és a kincsvadász,
aki értékes tárgyak után kutat. Vagy bálra készülődöm,
mint a nagymama tette. Várj, ezt még nem is mutattam!

A lány Kitti orra elé tolt egy madármintás ládát. Kit-
ti óvatosan felemelte a fedelét. Ékszerek voltak benne.
Vörös és zöld kövek, arany karperecek és fülbevalók.
Hosszabb és rövidebb gyöngysorok.

– Igaziak? – döbben meg Kitti.

– Nem tudom... gondolom – vont vállat a lány. –
Gyönyörűek, ugye? Az egyik bőrrönd alján volt egy
rekesz. Ott találtam a ládát. Még soha senkinek nem
mutattam meg ezeket. Csak neked.

– Éppen nekem? – nézett farkasszemet különös
vendéglátójával Kitti, és végre feltette a kérdést, ami
azóta motoszkált a fejében, hogy belépett a házba. – Te
vagy az, akit álmodban láttam? Hogyan tudtál meg-
jelenni nekem?

– Megjelentem neked álmodban? Biztos vagy ben-
ne? – ugrott fel izgatottan a lány.

Kitti nagyot nyelt, és bólintott. Vendéglátója pedig
megfogta a kezét, és suttogni kezdett.

– Akkor ugyanazt álmodtuk! Te is megjelentél ne-
kem álmodban! Rögtön megismertelek az ablakból.
Azért is hívtalak be.

– Ez... most... komoly? – kapkodott levegő után
Kitti. – De hát hogyan, ha nem is ismertük egymást?

– Fogalmam sincs – rázta meg göndör fürtös fejét
a lány, és elengedte Kitti kezét. Fürgén átszaladt a pad-
lásablakhoz, és kinézett az utcára, majd visszatáncolt
Kittihez. – Sosem jártál korábban Cseresznyeligen?

– Most itt töltöm a nyarat a nagynénikémmél. Ilyen hosszú időre még nem maradtam, de látogatóban sokszor voltam itt. Minden évben legalább négyszer-ötször.

– Akkor biztosan láttuk már egymást. Csak nem emlékszünk rá.

– Igen... lehet – morfondírozott Kitti. – Apukám szerint álmunkban megjelenhet olyan élményünk, amire éberem nem is emlékszünk. Talán már pár éve észrevettük egymást, és olyan hasonlóak vagyunk, hogy tudtuk, egyszer még barátnők leszünk.

– Szerinted is? Szerintem is! – ugrott fel a levegőbe jókedvűen a régi-új ismerős, és megpördült Kitti előtt. Olyan volt, mint egy mókus: kicsi, de fürgé. Vagy mint egy őz: kecses és barna. Állandóan jött-ment, mint aki nem akar egy helyben megállni. De Kittinek épp emiatt volt szimpatikus. Ő is felugrott a puffról, és a lány felé nyújtotta a kezét.

– Kitti vagyok – mutatkozott be.

– Én pedig Enikő.

•

– Hahó! Megjöttem – futott ki a teraszra aznap este Kitti, és vidáman rámosolygott a társaságra. A válaszmosoly azonban elmaradt. Ákos bácsi és Piroska néni gondterhelten ültek érintetlen vacsorájuk felett. Csak Márk evett jóízűen, megfeledkezve a világról, a feje

felett zümmögő szúnyogról és a mellette sóhajtozó Piroska néniről.

– Kitti!!! Mégis hol voltál eddig? Miért nem szóltál? Már halálra aggódtuk magunkat! – nézett rá vészjóslóan Piroska néni. Kitti ismerte ezt a tekintetet. Anya is alkalmazta néha.

– Ebédre sem jöttél haza – vakarta a fejét Ákos bácsi. – Nem mondtad, hova mentél. Márk sem tudta.

– De hát még csak hét óra van. Vacsorára megérkeztem – érvelt Kitti, és gyorsan lehuppan a helyére. A nagy, kerek, mozaikkockákból kirakott asztalon nyári gyümölcs- és zöldséghegyek tornyosultak, de Piroska néni húst is süített krumplival. Kitti orrát megcsapták az ínycsiklandó illatok, mégsem nyúlt az evőeszközához.

– Ilyet soha többé ne csinálj! – hadonászott a villájával Ákos bácsi.

– Csak a barátaimmal voltam. Márknak is szabad – dűnnyögte Kitti. Alig várta, hogy meséljen a napjáról, és nem számított rá, hogy ilyen rossz hangulatban telik majd a vacsora.

– Márk tizenhat éves, és itt nőtt fel. Neked viszont alig vannak ismerőseid a környéken... csak Bianka és Barnabás. Gondoltuk, hogy náluk vagy, de legközelebb legalább hívj fel minket, jó? – kérlelte békítően Piroska néni. – És nézz rá a telefonodra néha! Legalább tízszer hívtunk!

– Ó... észre sem vettem!

– Na, ez az, ifjú hölgy. Észre sem vetted. Máskor meg úgy össze vagytok nőve a telefonnal, hogy szét sem lehet választani benneteket... Mégis hol jártatok ma az ikrekkel? – érdeklődött Ákos bácsi, de már kevésbé harapósan. Örült, hogy Kitty végre jól érzi magát Cseresznyeligeten. Felszedett a villájára egy hatalmas sült krumplit, és Kittire kacintott.

– Hát... – Kitty elmosolyodott. – Nem az ikreknél voltam.

– Nem? – csodálkozott Piroska néni, miközben módszeresen tökéletes kockákra vágta a tányérján a húst. Már csak Kitty volt az, aki nem nyúlt az evőeszközéhez. Előbb mesélni akart.

– Egy új ismerőst szereztem. Új barátnőt. Nagyon jó barátnőt. Pedig még csak ma találkoztunk először. Bár biztosak vagyunk benne, hogy már régebben is láttuk egymást, és most azonnal felismertük a másikat – haddarta egy szuszra Kitty.

– Ki ez a lány? Cseresznyeligeti, ugye? Akkor ismer-nem kell – fontoskodott Ákos bácsi.

– Igen. Itt él az anyukájával. De már a nagyszülei is itt vettek házat. Velem egyidős. És Széppataki Enikőnek hívják.

– Széppataki? – Ákos bácsi bekapott még egy sült krumplit, majd az uborkástálért nyúlt. – Nem rémlik ilyen vezetéknev. Merre van a házuk?

– A XXVIII. utcában. Az utca utolsó háza – magyarázta készségesen Kitty.

Ákos bácsi épp egy uborkát tűzött a villájára, de Kitty szavai annyira meglepték, hogy a mozdulat félbemaradt, és az uborka visszapottyant a tálba. Piroska néni letette a kését. Ákos bácsi a villáját. Mindketten egyszerre komorultak el. Egymásra néztek, majd az unokahúgukra. Kitty nem értette. Nem ezt a reakciót várta.

– Fehér, magas kerítéses ház, boltíves kapuval... – részletezte, de Ákos bácsi közbevágott.

– Igen, tudjuk melyik az. A 35-ös szám.

– Igen, pont az. De akkor miért vágtok ilyen furcsa arcot?

Piroska néni megköszörülte a torkát, és szemrehányóan meredt Kittire.

– Mert nem gondoltuk volna, hogy hazudni fogsz nekünk, Kitty. Szóval most még egyszer megkérdezzük, utoljára: merre jártál ma?

– Hát ott! Abban a házban – makacskodott Kitty.

– Hazug embert hamarabb utolérük, mint a sánta... – kezdte Piroska néni, de Kitty erre már elvesztette a türelmét.

– Miért hazudnék? Miért nem hisztek nekem???

Csend támadt. Nem lehetett mást hallani, csak Márk csámcsogását. Őt nem hatotta meg, merre járt az unokahúga a barátnőjével. Ákos bácsi hátradől a székében.

AZ ELSŐ NYOM

– Kitti, amit mondasz, az nem lehet igaz.
– Hogyhogy? – csodálkozott Kitti, és hirtelen úgy érezte, hogy a torkában dobog a szíve. Nem akarta halani a választ. Ákos bácsi azonban folytatta:
– Mert abban a házban húsz éve nem lakik senki.
– Ez... tévedés... biztosan tévedsz. Te sem tudhatsz mindent... – ellenkezett cérnavékony hangon Kitti.
– Erről a házról épp két hete beszéltünk a Számozott Utcák Zárt Körében. Az önkormányzat meg akarja vásárolni. Zeneiskola nyílik benne. De előtte még fel kell újítani. Hiszen húsz éve üresen áll. Egészen biztos, hogy nem lakik benne senki.

Kitti maga elé meredt. Szerette volna azt mondani, hogy talán elnézte az utca vagy a ház számát. De nem! Tudta, hogy Ákos bácsival ugyanarról az épületről beszélnek. És azt is tudta, hogy ő valóban a házban járt, és ott valóban egy hús-vér lánnyal töltötte a napot. Enikővel. Valaki hazudik. De nem ő. Tényleg nem ő! Mégsem hisz neki senki.

Kitti egész éjszaka álmatlanul forgolódott. Szinte le sem hunyta a szemét. Órákon át töprengett azon, hogy mitévő legyen. Be akarta bizonyítani, hogy Enikő igenis létezik, és a lakatlannak hitt ház az otthona. Már hajnalodott, amikor eszébe jutott egy kézenfekvő megoldás. Enikő épp annyi idős, mint ő. Épp most megy hatodikba, pont, mint ő és az ikrek. Cseresznyeligetén pedig csak egy általános iskola van. Tehát az ikreknek ismerniük kell Enikőt. Ők biztosan meg tudják mondani, ki is az új barátnő, és hol lakik. Kitti végre megnyugodott, és miközben az első napsugarak felébredtek és egészen az ágya széléig nyújtózkodtak, sikerült elszenderednie. Amikor kinyitotta a szemét, és a telefonjára nézett, döbbenet láttá, hogy már 11 óra van. Gyorsan kiugrott az ágyból, felkapott egy pán-tos, kék ruhát, és mezítláb kifutott a nappaliba. Szombat volt. Az első igazán meleg, tikkasztó, bágyasztó hétvége. Márk a szobájában gubbasztott a ventilátor előtt, és a harcoló vikingek világába menekült. Ákos bácsi épp a kertben állította fel a medencét, Piroska néni pedig az árnyékban sóhajtozott, ölében üdülési

prospektusokkal, melyek mind last minute utazásokat hirdettek.

– Átmegyek az ikekhez – kiáltott ki a teraszra Kitti, és mielőtt még Piroska néni bólinthatott vagy válaszolhatott volna, már el is tűnt az ellenkező irányban. Felkapta a szandálját, és kifutott az utcára. A legrövidebb utat választotta, és öt perc múlva már ott lihegett Bianka és Barnabás kapuja előtt. Az fel sem merült benne, hogy a testvérek esetleg nem lesznek otthon, így most kétségbeesve pislogott be az üres kertbe. Mi legyen? Csengessen? Vagy várjon? Vagy hagyja az egészet? Nem, az lehetetlen! Kitti úgy döntött, hogy még ma mindent kiderít Enikőről. Nagy levegőt vett, és megnyomta a postaláda melletti csengőt. Csak pár pillanatig kellett várakoznia, és már nyílt is a bejárati ajtó. Egy magas, szőke férfi jelent meg a küszöbön.

– Jó napot! Én... izé... az ikekhez jöttem... beszélgetni... – kereste a szavakat Kitti.

– Szia! Te vagy Piroska és Ákos unokahúga?

– Iiigen... Fehér Kitti vagyok.

– Gyere csak be! Nyitva van a kapu – invitálta őt barátságosan a férfi, aki épp úgy nézett ki, mint Barnabás 30 évvel idősebb verziója. Ugyanolyan kék szeme volt, ugyanolyan kócos haja, és ugyanolyan mozdulattal túrt bele, mint ahogy Barnabás szokott.

– Srácok, vendégetek jöttek! – kiáltott fel az emeletre, miközben beengedte az előszobába Kittit.

Kintről nem is látszott, milyen hatalmas az ikek háza. Kitti számtalan ajtót pillantott meg, ahogy belépett. A tágas előszobából nyílt a konyha, a kamra, a mosdó, a tároló, egy átjáró a garázs felé és még a nap-pali is. Kitti bátortalanul tett pár lépést, majd felkapta a fejét, amint meghallotta a dübörgést és trappolást az emelet felől. Két pár láb jelent meg a lépcsőfordulóban, majd két kíváncsi tekintet szegeződött rá fentről.

– Te vagy az? – csodálkozott Barnabás. – Mit keresel... – kezdte nem túl illedelmesen, de ekkor átvette a szót Bianka, aki leugrott a lépcsőről Kitti elé, majd tökéletes háziasszonyként megigazította a szoknyáját, és a mennyezetre mutatott.

– Gyere csak fel! Arra vannak a szobáink.

Kitti szótlánul követte az ikeket az emeletre, miközben Bianka megállás nélkül magyarázott.

– Itt vannak a hálók. Ezeket a képeket anyáék hozták Milánóból. Az ott az öcsém szobája. De inkább hozzám menjünk be, ha nem akarunk koszos zokni-hegyekre ülni...

– Pedig azok jóval kényelmesebbek – vágott közbe Barnabás. Bianka egy lesújtó pillantást vetett rá, majd kitárta az ajtaját, és bevezette őket a saját birodalmába. Piroska néninek tetszett volna ez a szoba. Tökéletes rend és tisztaság uralkodott benne. A padlót rózsaszín és lila virágos szőnyeg fedte, a polcokról plüss-medvék pislogtak le rájuk, az ágyat fehér, szőrmés

takaró borította. Az íróasztal szélén tökéletes rendben sorakoztak a tankönyvek. De ami igazán tetszett Kittinek, az egy fehér fésülködőasztal volt nagy tükörrel és különféle ékszeres és gyöngyös dobozakkal.

– Foglalj helyet! Mindjárt jövök – pördült meg a tengelye körül Bianka, majd eltűnt.

Kitti lehuppan az ágyra, Barnabás pedig a szőnyegre. Vigyorogva felnézett Kittire, és megkérdezte.

– Na, megtaláltad már a boszorkányt?

– Semmi közöd hozzá! – vetette oda Kitti, és csak hogy csináljon valamit, az ölébe vette a mellette heverő, macska formájú plüsspárnát.

– Most mi van? Azt hittem, azért jöttél, mert találtál valamit.

– Nem. Én... – Kitti épp belekezdett volna a magyarázkodásba, amikor Bianka betoppant. Nagy tálcát cipelt, rajta pogácsával teli kosarat és három pohár narancslevet. Kitti csak most érezte, hogy valójában mennyire éhes. Nem is reggelizett. Felpattant, és vett egy pogácsát.

– Várj! Itt a szalvéta hozzá. Tessék. Hé, Barnabás, ne a földön egyél! Összemorzsázod a szőnyegemet!

Kitti gyorsan végzett a pogácsájával, és a gyöngyös dobozok fölé hajolt.

– Szoktam nyakláncokat fűzni. Meg karkötőket is – lépett mellé Bianka.

– Ha ez lesz a téma, én húzok – szúrta közbe Barnabás.

– Ne, várj! Mindkettőtöktől kérdezni akartam valamit – kiáltotta Kitti. A testvérek csodálkozva néztek rá. Kitti visszaült az ágyra, felhúzta a lábát és átkarolta a térdét, majd belekezdett.

– Tegnap találkoztam egy lánnyal. Széppataki Enikőnek hívják. Most megy hatodikba. És a XXVIII. utca 35.-ben lakik. Ismeritek?

– Gőzöm sincs, ki lehet – túrt a hajába Barnabás. – Nem a mi osztályunkba jár. Talán a b-be.

– Nem – rázta a fejét magabiztosan Bianka. – Ismerem a b-s lányokat. Nincs köztük Enikő. Nincs ilyen nevű lány az évfolyamunkon. Biztos, hogy hatodikba megy?

– Biztos – motyogta csalódottan Kitti.

– Hol találkoztál vele? – faggatta Bianka.

– Hát, az otthonában. A XXVIII. utca 35.-ben. Csak... – Kitti pár pillanatig habozott, aztán mégis folytatta. – Ákos bácsi azt állítja, hogy szerinte nincs is Széppataki nevű lakos Cseresznyeligetén. És hogy az a ház... valójában lakatlan, és zeneiskola lesz belőle.

– Tényleg! – csapott a homlokára Bianka. – Emlékszem! Mondta az ofő, hogy jövőre elindul a zeneiskola. Én is akarok majd járni. Fuvolázni. Abban a nagy, fehér kerítéses házban lesz. Csomó tantermet csinálnak benne és egy kiállítószobát is, ahol kipróbálhatjuk a hangszereket. Barnabás, te is tudod! Még mondtad is, hogy a dobót és a basszusgitárt te is kipróbálnád!

– Már nem emlékszem – vakarta a fejét Barnabás.

– De én tényleg ott találkoztam tegnap a lánnyal! – erősködött Kitti. – Be is vitt az épületbe. Mindent megmutatott... az ágycsészét, a padlást, ahol olvasni szokott, meg... szóval mindent. Szerintetek is nagyon rejtélyes ez az egész, ugye?

– Furcsa – Bianka összehúzta a szemöldökét. – Barni, te mit gondolsz?

– Azt, hogy ne hívj Barninak! – csattant fel Barnabás, aztán elvigyorodott. – Meg azt, hogy nézzük meg!

Kitti lelkesen felpattant az ágyról.

– Velem akartok jönni? Bemutassam Enikőt?

Barnabás vidáman bólogatott, Bianka azonban hezitált.

– Olyan nagyon meleg van... Fölösleges odamen-ni. Nem hiszem, hogy bármi rejtélyes történne. Ez az Enikő vagy hazudik, vagy még tényleg ott lakik, amíg el nem kezdik a felújítást.

– Jó, jó. Előbb nézzük meg, aztán okoskodj! Vedd fel a kalapod, ha annyira zavar a nap! – legyintett Barnabás, és már trappolt is ki a szobából. Kitti és Bianka utánaeredtek. Kettesével vették a lépcsőfokokat, és vágta a közelítették meg az ajtót, mintha minden pillanat számítana. Az udvarra lépve pofonvágták őket a kánikula. Olyan meleg volt, hogy a tízperces út végére mindhárman úgy érezték magukat, mintha egy sivatagon keltek volna át.

– Remélem, otthon van a csaj, mert szomszédok – morogta az orra elé Barnabás, és hátrasímitotta

a homlokából a nedves hajtincseket. Kittinek is melege volt. Ráadásul izgult is. Fogalma sem volt, mit fog szólni Enikő az ikerkhez és a szembesítéshez. De hátha tévedés az egész. Hátha bekopognak, és kiderül, hogy az ikerk mégis ismerik őt.

Csak Bianka látszott nyugodtnak és megfontoltnak. Megigazította a fején a masnis szalmakalapot, kérdés nélkül előrelépett, és hosszan megnyomta a boltíves kapura felszerelt csengőt. A kis csapat pár pillanatig kíváncsian várt, de nem történt semmi. Mozgásnak, életnek nyomát sem látták. Az ablakokon sem lehetett belesni, mert mindent eltakartak a behúzott függönyök.

– Talán elromlott a csengő – vont vállat Barnabás.

– Szerintem meg nem lakik itt senki! – húzta el a száját Bianka. – Nem kellett volna a legnagyobb melegben, délben idejönni. Anyáéknak sem szóltunk. Menjünk haza!

– Várj! Ennyi volt? Nem hiszel nekem? – kapta fel a fejét dühösen Kitti.

– Nézz körbe! Minden csupa gaz! Minden rendezetlen! Az összes függöny behúzva! Nem él itt senki! – mutatott körbe Bianka.

– Csak nincs idejük a kerttel foglalkozni. Enikő anyukája estig dolgozik. És persze hogy behúzták a függönyöket, különben betűzne a nap. Nálatok is be volt sötétítve – vágott vissza Kitti.

– Barnabás, te mit gondolsz? – csapott le a testvére Bianka.

Barnabás hol az egyikükre, hol a másikukra nézett. Látszott rajta, hogy Bianka magyarázata győzte meg, de szíve szerint inkább Kittinek adna igazat. Főleg, mert utált egyetérteni Biankával. Végül azonban nem kellett állást foglalnia, mert befordult a sarkon egy terepjáró, és lefékezett előttük. Az ablakon kidugta a fejét egy kopasz férfi, és rájuk mordult.

– Álljatok az útból! Nem tudok parkolni.

Kitti és az ikrek szó nélkül hátráltak. Figyelték, ahogy a fickó megáll a kerítés oldalánál, majd kiszáll a kocsiból, és körbenéz.

Kitti minden bátorságát összeszedve előrelépett, és megszólította.

– Elnézést... Ön... talán itt lakik? – kérdezte.

– Itt? – dörrent rá a fickó. – Ebben a romhalmazban? Jó vicc!

Bianka és Barnabás összenéztek, de nem szóltak semmit. Kitti a nagy, régi épületre, majd a kopasz férfi-re pislogott. Még mindig nem volt biztos a dolgában.

– Akkor... – suttozta.

A fickó elvesztette a türelmét.

– Mi dolgotok van itt?

– Itt él a barátnőm – motyogta Kitti.

– Na, ne szórakozzatok velem! Kizárt dolog! Ez az épület felújítás alatt áll. Pár hónap, és megkezdjük a renoválást. Én fogom vezetni a munkálatokat.

– De... – ellenkezett Kitti. – A bútorok... meg a...

– Az nem az én dolgom. Majd az önkormányzat intézkedik, és kiüríti a házat. Menjetek innen! Itt láb alatt vagytok!

Kitti ledermedt. Csak állt, amíg Bianka megérintette a vállát. Akkor megfordult, és az ikrekkel tartott. Nem mondott semmit. Csak Biankából ömlött a szó. Felháborodva szidta azt az Enikőt, aki biztosan rájött, hogy Kitti nem ismerős a környéken, és jól átverte. Aztán a melege panaszkodott, és megint Enikőt szidta.

– Bianka, fejezd be! Nem is ismerjük azt a csajt. Talán csak bolond volt. Vagy egy boszorkány – vigyorgott megint Barnabás.

– Ez nem vicces! Betört egy idegen házba és becsalta Kittit is! – rázta a fejét anyukásan Bianka. Közben visszaértek az ikrek háza elé. Bianka végre abbahagyta a morgást, és Kittihez fordult.

– Szeretnél velünk ebédelni? Anya ma nincs itthon, de apa nagyon finom fasírtot csinál...

– Ja, gyere! – invitálta Barnabás is.

Kitti megrázta a fejét.

– Nem. Köszönöm. Most mennem kell – mondta, aztán intett, és gépiesen elindult az ellenkező irányba. Teljesen összezavarodott. Az jólesett neki, hogy Bianka és Barnabás nem tartották hazugnak. Piroska néni és Ákos bácsi bezzeg rögtön azt hitték, hogy Kitti csak kitalálta Enikőt. A suliban is mindenki ráfogta, hogy képzeli és füllent. De Kitti tudta, hogy ez most

más. Enikő nem olyan volt, mint a szellemlány. Nem egy történet szereplője, hanem hús-vér ember. Ráadásul nem úgy járkált a lakatlan házban, mint aki betört oda. Pontosan ismert minden szobát, minden tárgyat. Megmutatta az ékszereit. A padlást. Hogyan lehetséges ez? Talán valami varázslat? Talán ő a boszorkány leszármazottja, aki képes köddé válni? De ilyesmi nem csak a mesékben létezik? Kitti hiába törte a fejét, nem tudta a válaszokat. De abban biztos volt, hogy Enikővel nem véletlenül találkozott. Hiszen álmodott is róla! Ha pedig köze van a boszorkányokhoz, talán el tudja őt vezetni a bájitalos könyvhöz is. Talán éppen Enikő rejtélye az első nyom. Meg kell őt találnia!

Hetedik fejezet

A MÁSODIK NYOM

Kitti nem adta fel. Mindennap ellátogatott a fehér kerítéses házhoz. Várta, hogy Enikő felbukkanjon. Néha be is csöngetett, de senki sem jött elé. Már egy hét is eltelt, de a barátnő nem került elő. Kitti ismét csalódottan sétált hazafelé, benyomta a kiskaput, lerúgta a papucsát, és meztláb hátraszaladt a kertbe. A selymes fű simogatta a talpát, a terasz járólapja azonban szinte égette, úgy átforrósodott a napsugaraktól. Kitti épp lehuppant a nappozóágyba, amikor a zsebében rezegni kezdett a telefon. Előkapta a rövidnadrágjából, és eldőlt az árnyékban.

Anya

Hahó! Mit csinálsz?

Kitty

Semmit.

Anya

Semmit?

Kitty

Reggel meglátogattam a beteg őzet.
Róza néni megengedte, hogy én

ettessem. Aztán tettem egy sétát
a XXVIII. utcában.

Anya

De nálatok még csak fél kilenc van!
Hihetetlen, hogy képes vagy az őz
miatt korán kibújni az ágyból! Eddig
mindig későn kelő voltál.

Kitty

Szeretem az őzet. Pont olyan, mint én!

Anya

Mint te??? Hogy érted ezt?

Kitty

Nagy szeme van, mint nekem. Hosszú
a lába. Sovány, mint én. És foltos a háta,
mint ahogy az én arcom szeplős. Róza
néni bezárta, amíg meg nem gyógyul. És
olyan nagyon magányosnak tűnik a kert
végében. Mintha sosem ismerte volna
a többi őzet. Mi egyformák vagyunk.

Anya

Ennyire magányos vagy?

Kitty

Hiányzik Enikő. :(

Anya

De hát csak egyszer találkoztatok!
Miért nem mész át az ikrekhez?

Kitty

Néha átmegyek. Csak...

Anya

Csak?

Kitty

Nem sokban hasonlítunk. Barnabás
folyton piszkálja Biankát. Mindig
menni akar valahova. Öt percig sem
tud egy helyben ülni. Bianka meg...
nem is tudom megmondani. Olyan.... túl
rendes. És folyton veszekednek
egymással.

Anya

Nem kedveled őket?

Kitty

De. Néha nagyon vicces velük lenni.
Csak Enikővel jobb volt. Ő mindenben
rám hasonlít. Rögtön megértett, amikor
találkoztunk. Meg fogom őt keresni!

Anya

Nem akarsz beavatni Ákost és
Piroskát? Ők segíthetnének neked.

Kitty

Dehogy! Hazugnak nevezték! Piroska
néni néha olyan, mint Erika néni
a suliban. :D

Anya

Ez fáj!

Kitty

Jó. De igaz. Nincs semmi képzelőereje.

Anya

Tehát úgy gondolod, hogy az új
barátnődhöz képzelőerő kell? Mert
a képzelet szüleménye?

Kitty

Anyaaa! Nem!!! Enikőnek léteznie kell!

Anya

Léteznie kell, mert azt szeretnéd,
vagy mert tényleg találkozta vele?

Kitty

Létezik!!!!!!

Anya

De akkor miért nem ismeri senki?
Ákos és Piroska kezd aggódni
érted...

Kitty

:(

Anya

Kitti, tudom, hogy ezt nem szívesen
hallod, de féltelek.

Kitty

Jaj, anya... ne már...

Anya

Örülnek, ha nem keverednél bajba.

Kitty

Nincs semmi baj. Nem vagyok örült nő,
aki képzeletbeli barátokhoz beszél az
üres szobában! Hidd el! Enikő igazi.

Anya

Jó, jó. Én hiszek neked. De te is
érezed, hogy valami nem stimmel.

Kitty

Igen. És ki fogom deríteni, mi lehet
emögött!

Anya

Én inkább annak örülnék, ha az
ikrekkel barátkoznál, és kimaradnál
a rejtélyekből. Inkább pihenj és
játssz sokat!

Kitty

Játsszak? Nem vagyok már ovis.

Anya

Jó. Akkor csak pihenj!

Anya

És ne keveredj bajba!

Anya

Hahó! Itt vagy még?

Kitty

OK! Most Ákos b. hív. Mennem kell!

– Mi ez a sebes pötyögés a telefonon, kisasszony? –
közeledett Ákos bácsi a kert végéből.

– Már befejeztem – felelte Kitti, és felugrott a na-
pozóágyról. – Csak anyával beszéltem.

– Remélem, jól van. Kanadában, gondolom, nincs
olyan elviselhetetlen forróság, mint itt. A maradék fű

is kiszáradt, hiába locsoltam esténként! Lassan sivatag lesz az udvarunkban – nézett lemondó, szinte szenvedő tekintettel Ákos bácsi a barnás fűszálakra, a köves talajra és a szomjazó rózsákra.

– Segítsek valamiben?

– Igen. Ezért is jöttem előre a műhelyből. Szeretnék tőled egy szívességet kérni. Úgy volt, hogy átugrom Hajnalkához. Tudod, ő az ikrek anyukája. De most jelentkezett be egy vevőm, és még maradnom kell. Átmennél hozzájuk? Ezt a csomagot küldöm – adott Kitti kezébe egy kis dobozt Ákos bácsi.

– Mi van benne? – forgatta Kitti.

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik – bukkant fel a hátuk mögött Piroska néni.

Ákos bácsi csak bólogatott.

– Piroskának igaza van. De nincs itt semmi titok. Pár szerszám a műhelyből, amit kölcsönkértek. Hosszú lenne elmagyarázni. Átviszed helyettem?

Kitti bólintott. Örült, hogy akad valami tennivalója. Megkereste az elrúgott papucsát, és már ott sem volt.

Két napja találkozott utoljára az ikrekkel, de akkor nem tudott sokáig maradni, mert a család vendégségbe készülődött. Épp csak pár szót váltottak, aztán már el is búcsúztak egymástól. Ma azonban úgy tűnt, sehova sem siet a testvérpár. Mindketten a hintaágyban ültek. Barnabás a telefonját nyomkodta, Bianka pedig egy füzetbe jegyzetelt.

– Sziasztok! – kiáltott be Kitti, és már le is nyomta a kapu kilincset.

Az ikrek felnéztek, és visszaintegettek neki.

– Hoztam egy csomagot a szüleiteknek. Ákos bácsi küldi.

– Most nincsenek itthon. De majd én átadom nekik – ugrott fel Bianka, és már át is vette, majd a kerti asztalra tette a dobozt.

– Mi van benne? – kérdezte azonnal Barnabás.

– Valami szerszámok.

– Ma mindenki anyáékat keresi. Előbb volt itt Borostyán doktor, egy receptet hozott apa ismerősének – fontoskodott Bianka.

– És ti mit csináltok? – vette át a szót Kitti.

– Á, semmit! Halálra unom magam – ásított Barnabás.

– Csak a magad nevében beszélj! Én épp összeírom, mit viszek a Balatonra, és mi mindent kell még becsomagolnom – húzta ki magát Bianka, ahogy visszaült a hintaágyra.

– Elutaztok?

– Csak egy hétre – magyarázta a lány. Barnabás közben előrehajolt, és Bianka válla fölött belepillantott a jegyzetbe.

– A szitakötős póló, a kutyás póló, a farmerszoknya, a kék bikini, az aranycsatos szandál – olvasta fel finto-rogva a fiú. – Mekkora baromság ezt leírni!

– Majd akkor beszélj, ha ott vagyunk! Tuti, hogy valamit itthon fogsz hagyni!

A két szőke frizura vészesen közeledett egymáshoz, de Kittit ez már nem izgatta. Megszokta a vitákat.

– Van még valami újság? – vetette közbe, és lehupant az ikrek mellé.

Bianka és Barnabás egyszerre kapta fel a fejét.

– Hallottad, hogy volt még egy betörés? A X. utcában – mesélte Barnabás.

– Ez már a negyedik! Korábban még sosem volt ilyesmi! Cseresznyeliget a legjobb környék anyáék szerint – sóhajtott Bianka.

– Ákos bácsi is mindig ezt állítja – nevetett Kitti, majd elgondolkozott. – De pár hét alatt négy betörés! Az nagyon sok.

– Igen – bólogatott Bianka. – Apa azt mondta, hogy szerencsére alig vittek el pénzt. Inkább antik tárgyakat loptak el. Volt, ahonnan még azt sem. Az első betörés épp a ti utcátokban volt. Aztán a tolvajok bejutottak Mórékhoz a II. utcában, Kati néniékhez a IV. utcában és most Kálmánékhoz a X. utcában. Még jó, hogy nekünk van riasztónk. Különben nagyon izgulnék a nyaralás alatt – aggodalmaskodott Bianka.

– Nem lesz baj. A szomszéd figyelni fog a házunkra. Megígérte – nyugtatta őt Barnabás.

Kitti hátradőlt a hintaágyban, és nézte, ahogy Ne-felejcs két pillangót kerget a virágok között. A macska felágaskodott, ide-oda ugrált, és felborzolta a szőrét.

– Különös – motyogta Kitti.

– Mi különös? – kérdezte Bianka.

– Hogy egyre több a betörés, mégsem visznek el készpénzt. Nem lehet, hogy a tolvajok is a boszorkányok könyvét keresik?

– Már megint a boszorkányok! – tárta szét a karját színpadiasan Barnabás.

– Miért olyan lehetetlen? – ráncolta a homlokát Kitti.

– Mert a tolvajok nem hisznek a tündérmesékben! – torkolta le Kittit Bianka. – Miért kéne nekik egy régi, szakadt könyv?

– Biztos azért, hogy varázsoljanak! Például sok pénzt! – nevetett Barnabás.

– Szerintem ez nem vicces! Egy ilyen ősi könyv nagyon értékes lehet – suttogta átszellemülten Kitti, de választ nem kapott. Ekkor ugyanis nyílt a kapu, és begurult a családi autó a feljáróra. Az ikrek szülei hazaérkeztek. Kitti nem akart lábatlankodni. Inkább elköszönt, és hazaindult. Más sem járt a fejében, csak az új hír. Négy betörés egyetlen hónapban! Furcsa. És a betörések épp akkor kezdődtek, amikor Ákos bácsi elmesélte neki a boszorkányokról szóló történetet. Vajon mindez véletlen egybeesés volna? Vagy ilyen véletlenek nincsenek? Nem készpénzt vittek el... de mindent felforgattak... mi mást keresnének, mint a boszorkánykönyvet? Lehetséges, hogy a tolvajok végigjárják azoknak az otthonait, akikről el tudják képzelni, hogy a boszorkány leszármazottai? Különös ez

az egész. Biztosan nem véletlen! Ez is egy nyom! Sőt, talán minden betörés egy újabb nyom. De mi lesz, ha a tolvajok előbb találják meg a recepteskönyvet, mint ő? Tennie kéne valamit! De mit? Ha Piroska nénit és Ákos bácsit beavatná, talán megint ráfognák, hogy képzelődik. Anya meg már így is fölöslegesen aggódik miatta. Az ikrek túl földhözragadtak. Bárcsak Enikő előkerülne! Neki elmondhatná, és együtt fejthetnék meg a nyomokat. Mi másra való a legjobb barátnő?

Kitti megtorpant, és hátraarcot csinált. Úgy döntött, hogy még egyszer elmegy a fehér kerítéses házhoz. Talán nincs is zárva a kapu. Talán körbenézhet odabent, és megtudhatja, hová lett Enikő. Lehet, hogy ő is csak elutazott pár napra, és már visszatért.

Kitti megszaporoázta a lépteit. Különös érzése támadt. Tudta, hogy most sikerülni fog. Enikő nem hagyja cserben. Várni fogja.

Befordult a XXVIII. utca sarkán, elhaladt a cseresznyefák alatt, és lefékezett a fehér boltíves kapu előtt. Nem csengetett, nem nézelődött, hanem bátran lenyomta a kilincset. És a kapu engedett! Kitti máris a gazonos kertben állt. Alig tett azonban néhány határozott lépést, amikor nyílt a bejárati ajtó, és kikukucsált rajta a jól ismert arc.

– Olyan rég láttalak! – kiáltotta Enikő.

– Te tűntél el! – válaszolta szemrehányóan Kitti, és már épp belekezdett volna a faggatózásba, de Enikő beléfojtotta a szót.

– Igen! Anyával elutaztunk pár napra. Bocsi, hogy nem szóltam. De már itt vagyok, és nagyon vártalak! Gyere, mutatok valamit! Egy igazi titkot!

Kitti kíváncsian követte az épületbe a barátnőjét. A lakás semmit sem változott a korábbi látogatása óta. Letakart bútorok a nappaliban, aludták mély álmukat, a két kisebb szobában azonban óriási rendetlenség áruklodott az ott lakókról. A takaró gyűrött volt az ágyon, a földön pedig ledobott ruhák és egy hamutálban cigarettacsikkek heverték.

– Ne arra menj! Az anya szobája – pördült Kitti mellé Enikő. – A padlásra gyere!

Kitti engedelmeskedett. Felkapaszkodott a léceken a magasba, és leült a sejtelmes félhomályba. Enikő izgatottan az ablakhoz ugrott, és épp csak annyira húzta el a függönyt, hogy a napsugár egy fénykört rajzoljon a padlóra. Enikő beállt a közepébe, mintha egy színpadra lépett volna fel. Olyan volt, mintha reflektorfényben fürdene. Kitti tapsolt, Enikő pedig meghajolt, majd elővett egy gyűrött, foltos papírlapot a zsebéből.

– Még SOHA SENKINEK sem mondtam el a titkom – kezdte. – Írok egy könyvet.

– Miről?

– Egy őzről, aki fogságba esett. Akkor találtam ki, amikor a... szóval, amikor elutaztunk múlt héten. Még csak az eleje van meg. Felolvassam neked?

– Igen! Igen! Igen! – tapsolt megint Kitti.

Enikő megköszöörülte a torkát, és belekezdett.

*Mi lenne, ha egy reggel arra ébrednék, hogy sebesült
őz vagyok?*

*Mi lenne, ha egy reggel arra ébrednék, hogy én vagyok
a felkelő nap?*

Ha lánnyá változnék, milyen lennék?

Ha fiúvá változnék, milyen lennék?

*Nagyon szeretnék átváltozni, ahogy a nappal átvál-
tozik éjszakává, és az éjszaka nappallá.*

Akkor kijuthatnék innen.

Mert most nem vagyok szabad.

Bezártak.

*De én elmentem egészen a rácsig, és minden lyukán
átnéztem.*

És mindig ugyanazt láttam. A kert másik felét.

*Te ott sétáltál. A rács másik oldalán, ahol a végtelen
mezők és erdők vannak.*

Szeretnék én is eljutni oda.

Szeretném tudni, milyen ott az élet.

Szeretném megérinteni az eget.

De mindig a rácsba ütközöm.

*Ha volna tenyerem, óriástenyерem, akkor a kezembe
fognám az eget.*

A felhőkkel és a nappal együtt.

De a madarak már nem férnének el benne.

Kitti ábrándozva hallgatta Enikőt, és amikor befejezte, már nemcsak tapsolt, de még a lábával is dobolt a padlón.

– Egyszer még híres leszel! Igazán nagyon híres! – kiáltotta. Enikő pirulva, de boldogan ugrott ki a fénykörből. Lehuppant egy párnára Kitti elé, és rögtön elmesélte, mit tervez a folytatásban. Kitti is törte a fejét, tetszett neki a történet, és újabb ötleteket adott Enikőnek, mit tehetne még bele. Egyre lelkesebbek lettek mindketten. Megfeledkeztek az időről, a melegről, Kittinek még az is kiröppent a fejéből, hogy egy olyan házban van, amiről mindenki azt hiszi, hogy lakatlan. Csak a történet számított, amit együtt alakítottak, amíg egyszer csak Enikőnek korogni kezdett a hasa.

– Te nem vagy éhes? – kérdezte.

– De. Nagyon.

– Menjünk le, nézzük meg, mi van a hűtőben! Meghívlak ebédre.

Leszaladtak a konyhába. Itt is rendetlenség volt. Kitti morzsás tányérokat és koszos kávésbögréket látott a mosogatóban. Enikő azonban nem zavartatta magát, a hűtő elé perdült, és kinyitotta.

– Ó! Most jut eszembe, hogy anyának nem volt ideje főzni. De van baracklekvár és kenyér. Jó lesz?

Kitti bólintott. Pillanatokon belül előkerült két tányér, két pohár víz és két hatalmas karéj lekváros kenyér. Enikő jó vastagon kente meg mindkettőt. Kitti beleharapott a sajátjába. Nagyon finom volt.

– A kedvencem a baracklekvár – mondta tele szájjal.

– Tényleg? Nekem is! – felelte Enikő.

– Maja és Dorka jobban szeretik a csokit. De szerintem a lekvár a csokinál is jobb.

– Szerintem is.

– És nekem is az őz a kedvenc állatom – folytatta Kitti. – Tudod, legutóbb mondtam is, hogy találtam Róza néninél egy bezárt őzet.

– Emlékszem – bólogatott Enikő.

– Ha akarod, majd elviszlek hozzá – ígérte Kitti, de a részleteket már nem tudták megbeszélni, mert ekkor csörögni kezdett a telefonja. Piroska néni volt az. Dőlt belőle a szó, de a lényeg ennyi volt: otthon kéne már lennie. Azonnal induljon haza! Kitti kellenlenül elbúcsúzott. Már a VII. utca felé rohant, amikor eszébe jutott, hogy Enikőt meg sem kérdezte a lényegről. Nem mesélt neki sem a boszorkányok könyvéről, sem a tolvajokról, sem arról, hogy mások szerint a háza lakatlan. Sőt, Piroska néniék abban is kételkednek, hogy Enikő egyáltalán létezik.

Nyolcadik fejezet

MEGVAN A BOSZORKÁNY!

Kitti a következő pár napot szinte teljes egészében Enikőnél töltötte. Reggelente meglátogatta az őzet, aztán átrohant a barátnőjéhez. Biankáék elutaztak a Balatonra, Piroska néniék pedig sokat dolgoztak, és úgy tudták, hogy Kitti Róza néninél van, és neki segít az állatok körül. Az igazság azonban az volt, hogy Kitti a padláson ült Enikővel, és a könyvön dolgoztak. Vagy felforgatták a dobozokat, és újabb ékszerek után kutattak. Vagy regényeket olvastak. Vagy Kitti sztorizott Enikőnek a sulijáról, és sokat nevettek.

A behúzott függönyök résein át egy-egy aransávban betűzött a nap, és hosszú, fényes csíkokat festett a fapadlóra. Kitti egy nagy, puha párnán fészkelődött, nyakában régi szőrmesálat viselt, melyet hanyag eleganciával a hátára vetett, fején pedig kifakult, vörös tollakkal díszített kalap csücsült. Kezén két csillogó ezüst karperec koccant össze.

– Ezek gyönyörűek! – suttogetta ámulva, és a fény felé tartotta a kezét.

– Igen, szerintem is! – mosolygott a szoba másik feléből Enikő.

Ő ma puffos ujjú, földig érő, lila ruhában várta barátnőjét, hajába pedig drágaköves fésűt tűzött. Uzsonára hívta Kittit, és mindent úgy rendeztek el, ahogy a könyvekben olvastak róla. Mintha igazi kisasszonyok volnának, egy lánynak meg is terítették. Fehér (inkább szürke) csipketerítővel és aranyszegélyes, rózsás teás-készlettel. Volt aprósütemény és szendvics is. Először ettek, aztán Enikő elővette a jegyzeteit, és felolvasta, mit írt előző este.

Mindig arra vágytam, hogy kijussak a fák közé.

Kint legyenek a mezőn, és ne zárjon be a rács.

De most, hogy kint vagyok, félek.

Túl sok a tér. Túl sok a fa. Túl nagy az ég.

Bárki elfoghat.

– Nagyon szép! – lelkesedett Kitti.

– Nem volt időm többre. Anyának kellett segítenem – mentegetőzött Enikő.

Kitti azonban nem felelt. Az jutott az eszébe, hogy ma mindenképp megkérdezi a barátnőjét, mit tud a boszorkányok legendájáról és a tolvajokról.

– Még egy kis teát? – fontoskodott Enikő, és ahogy előrehajolt, ezernyi színben ragyogott a hosszú gyöngysor a nyakában.

– Igen, kérek! – bólintott Kitti méltóságteljesen, és a hatalmas vörös tollak integetni kezdtek a kalapján.

Figyelte, amint Enikő óvatosan tölt neki, majd megköszönte a torkát.

– Ma valami fontosat akartam mondani neked! – kezdte.

– Éljen! A fontos témák épp illenek a teadélutánhoz! – lelkesedett Enikő, és lehuppant egy puffra.

– Szóval... – Kitti ismét megköszönte a torkát. – Nem tudom, hallottad-e... de betörések voltak a környéken. Épp azóta, hogy én itt vagyok... És ezt nagyon furcsának találom.

– Tényleg az – felelte Enikő, miközben bekapott egy kekszet, majd lesöpört egy morzsát lila ruhájáról.

Kitti nem evett. Maga elé meredt, és próbálta összeszedni a gondolatait.

– Ákos bácsi mesélt nekem a javasasszonyokról. Tudod... hogy régen itt találkoztak, Cseresznyeliget helyén, és recepteket cseréltek. Egyikőjük le is jegyezte ezeket, és elrejtette valahol a könyvet, ami talán még ma is Cseresznyeligeten van, de csak a boszorkány leshármazottja tudja, hogy merre...

– Ú, ez nagyon izgi! – nézett csillogó szemmel Enikő Kittire.

Kitti fürkészve viszonzta Enikő pillantását. Remélte, hogy kiolvashat belőle valamit. Fogalma sem volt, hogyan hozza szóba a barátnője előtt, hogy épp őrá gyanakszik. Hogy napok óta csak arra tud gondolni: esetleg Enikőt azért nem ismeri senki, mert ő a boszorkány

leszármazottja. De megkérdezhet ilyesmit az ember a barátnőjétől? Mi lesz, ha megbántja?

Kitti olyan hatalmas levegőt vett, mintha ezernyi gyertyát készülné elfűjni.

– Arra gondoltam... szóval... esetleg... lehet, hogy te vagy a javasasszony leszármazottja?

– Én? – döbrent meg Enikő. – Ezt miből gondolod?

Kitti máris érezte, hogy elrontotta. Másképp kellett volna fogalmaznia. De már elkésett.

– Csak... csak felmerült – felelte sután.

– De miért merült fel? Mondd meg! – nógatta Enikő.

– Mert... téged senki sem ismer a környéken. És mindenki azt mondja, hogy ez a ház üres. Lakatlan. És zeneiskola lesz belőle. Nagyon furcsa ez az egész.

Enikő felállt a teadélutános asztaltól, és az arca olyan színű lett, mint a ruhája.

– Furcsának tartasz? De hát hasonlítunk, nem?

– De. Persze. Csak... akkor sem értem.

– Mit nem értesz?

– Túl sok a rejtély. Mintha... eltitkolnál valamit. Értsd meg! Mások nem tudják, hogy te ki vagy... az ikrek azt hiszik, hogy hazudsz nekem.

– De hát elmondtam, hogy magántanuló vagyok. Hogy ritkán mozdulok ki. Hogy anya sokat dolgozik, és nincs ideje ide-oda vinni. Azt hittem, te megértesz. Nálatok is ez a helyzet.

– Jó, akkor felejtsd el! – motyogta Kitti, és ahogy megrázta a fejét, vészesen billegni kezdtek a kalapján a vörös tollak.

– Nem felejttem el! – ellenkezett Enikő, és ökölbe szorította a kezét. – Magyarázd meg! Én mindenbe beavattalak! Még az ékszereket is megmutattam. És szerinted mégis titkolózom?

– Nem! Nem, dehogy – védekezett Kitti. – Csak mások mondták, hogy hazudsz... Bianka és Barnabás... Piroska néni és Ákos bácsi pedig... azt hiszik, hogy csak kitaláltalak téged. Nem is merem megmondani nekik, hogy ide járok. Úgy tudják, hogy Róza néninél vagyok.

– És te mit gondolsz rólam? – kérdezte Enikő, és remegett a hangja.

– Én... én nem tudom.

– De tudod! Te is azt hiszed, hogy furcsa vagyok és hazudok! Valld csak be! – csattant fel Enikő.

– Biztos, hogy titkolsz valamit! – fakadt ki Kitti. Most már ő is felállt. Remegett a lába, remegtek a tollak a kalapján, ahogy elindult, és fel-alá sétált a padlason. Elvesztette az önuralmát. Ömlött belőle a szó megállás nélkül, és már nem válogatta meg a szavait. Mindent Enikő fejéhez vágott, amit eddig nem mert kimondani. Mintha hirtelen egy túvel kilyukasztottak volna egy nagy, színes lufit, ami most ide-oda repkedne, és az összes levegő egyszerre jönne ki belőle.

– Miattad füllentek Piroska néninek, Ákos bácsinak meg anyának is. Mert mindenki szerint lakatlan ez a ház, és nem merem megmondani nekik, hogy mégis bejárok hozzád! Mindenki bolondnak, hazugnak és álmódózónak gondol. Te pedig nem mondod meg nekem az igazat!

Enikő tett egy bizonytalan lépést Kitti felé, aztán, mintha csak meglátott volna valami rémületeset az arcán, megtántorodott, és lehuppant egy párnára. Egész testében remegett. Nem lehetett tudni, hogy a dühtől vagy a csalódástól vagy a visszatartott sírástól. Kétszer is kinyitotta a száját. De csak harmadszorra sikerült kipréselnie a mondatot.

– Azt hittem, hogy a legjobb barátnők vagyunk!

– Én tényleg a barátod vagyok – erősködött Kitti, és elvörösödött.

– Mégis mindenfélével megvádoltál – csuklott el Enikő hangja.

– Én csak jót akarok – védekezett Kitti, és még egy utolsó kísérletet tett a békülésre. – Ha elmondanád, miért hiszi mindenki, hogy lakatlan ez a ház... talán segíthetnék neked. Én segíteni akarok! Tényleg!

– Hagyj békén! Nem kell a segítséged! – ordította Enikő.

Kittit újra elfutotta a méreg.

– Jó! Megyek is! – vetette oda, majd lekapta a fejéről a kalapot, és a földhöz vágta. Hátat fordított Enikőnek, és lerohant a lépcsőn. A szőrmesálat már a bejárat

ajtóban dobta le magáról. Vissza sem nézett. Kivágatott a kertbe, és bevágta a kiskaput. Először fel sem fogta, hová, merre fut. Csak később döbbsent rá, hogy automatikusan Róza néni kertjébe ment. Lihegve állt meg a jól ismert bokrok előtt. Általában egyedül járt-kelt a sövénylabirintusban, de ma meglátta Róza nénit, amint az állatorvossal beszélget egy fa alatt. Kitti futólag már ismerte az orvost, mert egyszer Ákos bácsihoz is beugrott valami csomaggal. Jóban voltak, bár Kittinek különös volt a pocakos, kopaszodó, ötvenes Ákos bácsi és a hosszú hajú, kecskeszakállas, sportos alkatú, harmincas doki kettőse. Mégis... látszólag a dokit mindenki kedvelte. Annak ellenére, hogy egy hajgumival megkötve, copfban hordta a haját, egyik fülében fekete fülbevalót viselt, szeretett hangosan nevetni, és mindig ott ült a szája szélén egy gúnyos félmosoly. Kitti a lélegzetét is visszafojtotta, hátha meghallja, miről beszélnek, de sajnos túl messze álltak tőle. Csak annyit látott, hogy elkomorult az arcuk, Róza néni épp suttogott valamit, Borostyán doktor pedig sebesen jegyzetelt a noteszébe, majd elővett egy dobozkát, és Róza néni kezébe nyomta. Róza néni azonnal zsebre vágta a különös ajándékot, az orvos pedig láthatólag indulni készült. Kitti hátrébb lépett a bokrok közé. Nem akart idegennel találkozni. A zöld levelek közül nézte végig, ahogy a doktor egyedül előresétál az ösvényen, majd hátrapillant, és amikor Róza néni már nem láthatja, odasiet az ablakokhoz, és valamit babrál rajtuk. Mintha azt vizsgálta volna,

hogy ki lehet-e nyitni őket kívülről. A redőnyöket is ugyanilyen módszerességgel megszemlélte, majd, mint aki jól végezte dolgát, elsietett. Kitti elgyengült. Olyan fáradtság tört rá hirtelen, hogy azt hitte, soha többé nem tud megmozdulni. Szerencsére Róza néni, mintha megérezte volna látogatója jelenlétét, éppen felé tartott a locsolókannával. Amikor észrevette a lányt, ijedten felkiáltott.

– Mi történt? Olyan vörös vagy, mintha napszúrást kaptál volna. Ül le gyorsan a kőpadra! Hozok vizet!

Kitti engedelmeskedett. Még ahhoz is gyengének érezte magát, hogy bármi ellenvetése legyen. Róza néni úgy sürgött-forgott körülötte, mintha ő is egy törött szárnyú madár volna, és valóban így is érezte magát. Ivott néhány kortyot, pihent az árnyékban, de amint jobban lett, megkérdezte Róza nénit, mit keregett itt a doktor.

– Csak néhány madaramnak hozott fájdalomcsillapítót. Na meg a biztonságom miatt aggódott. Érdeklődött, hogy bezárom-e éjjelre a házat. Szerinte túl veszélyes, hogy nyitva hagyom a kaput. A betörések egyre gyakoribbak az utóbbi időben – felelte Róza néni, és leült Kitti mellé a padra.

Kittit a válasz megnyugtatta. Róza néni azonban ugyancsak megnyugtató válaszra várt.

– Miért vagy ilyen zavarodott, Kitti? Történt valami? – nézett rá gyanakvó tekintettel.

Kitti egy pillanatig habozott, de annyira szerette volna kiönteni valakinek a szívét, aki hajlandó végighallgatni, hogy végül mégis mesélni kezdett.

– Mindent elrontottam! Végre volt barátnőm... de a többiek még a létezésében sem hisznek. Most pedig úgy összevesztünk, hogy sosem békülünk ki. A barátság olyan, mint a szappanbuborék. Egy ideig szép fényes, de aztán mindig szétpukkad.

Róza néni felhúzta a szemöldökét.

– Tényleg így gondolod? – kérdezte. – Talán épp az a baj, hogy mindig attól félsz, hogy a barátság véget érhet. Annyira óvod, mintha csak szappanbuborék lenne. Nem mersz őszinte lenni és magadat adni.

– De hát hogy adhatnám magamat? – fakadt ki Kitti. – Ma elmondtam az igazi véleményemet, és veszekedés lett a vége. Nem tudna tanácsolni valamit?

Róza néni hátradőlt a kőpadon.

– Erre nekem nincs megoldásom, Kitti. Túlságosan sokféle barátság létezik. Csak rajtatok múlik, milyen lesz a tiétek.

Kitti csalódottan pislogott. Nem tudott mit kezdeni ezzel a tankönyvszagú válasszal. Mintha Erika néni olvasta volna fel a tanári asztalnak támaszkodva. Kitti lelki szemei előtt megjelent a kopott farmeringes tanárnő, ahogy megigazítja a szemüvegét, és a barátságról meg a jó magaviseletről prédikál. Hirtelen elnevette magát, és ő is hátradőlt a padon. Figyelte, ahogy tőle

fél méterre virágport gyűjtenek a rózsaszín és lila hortenziabokrokról a méhek, és eszébe jutott Enikő a lila, puffos ujjú ruhájában.

– Én kedvelem Enikőt – folytatta. – Csak ez a rejtély zavar. Hogy senki sem ismeri, és a házát lakatlan-nak tartják. Róza néni például hisz a létezésében?

– Számít ez valamit? – dobta vissza a kérdést Róza néni. – Ha létezik, és te tudod, hogy hús-vér ember, miért olyan fontos, hogy én is tudjam?

– Hát... mert... – Kitti a szandáljára bámult, mint-ha tőle várná a választ. Nem tudott mit felelni.

– Fogalmam sincs – vonta meg a vállát. – Csak azt tudom, hogy épp készülnek átalakítani a házát, mert azt hiszik, hogy nem lakik ott senki! Tennem kell valamit! Segíteni akarok neki – magyarázta elszántan.

– Akkor nem lesz baj – mosolygott Róza néni. Kitti rábámult. Szerette volna megkérdezni, hogy miért is olyan biztos ebben, de ekkor a levendulák mögül kilépett a vörös macska. Egyenesen a gazdájához tartott, és az ölébe ugrott. Kitti figyelte, ahogy a sovány, fehér kéz simogatni kezdi a puha, vörös bundát.

– Hogy van az őz? – váltott témát.

Róza néni megrázta a fejét. Kivételesen ma konty helyett szabadon omlott a vállára és a derekára hosszú, ősz haja. Ahogy a nap felé nézett, épp olyan volt, mintha maga is egy virág lenne, ami kinyílik a fény hatására.

– Sajnos változatlan az állapota. Azt hittem, nyár közepén már szabadon engedhetem... de még mindig nem gyógyult meg.

– De azért... nem fog meghalni, ugye? – suttogta Kitti.

– Rendbe fog jönni. Remélem.

Kitti nagyot nyelt, és összeszedte a bátorságát a következő kérdéshez. – Biztos hallott arról, hogy régen javasasszonyok találkoztak Cseresznyeligeten, és elrejtettek egy recepteskönyvet... és csak a leszármazott tudja, hogy hova.

Róza néni bólintott. Kitti folytatta.

– Ha megtalálnánk, biztosan lenne benne gyógy-mód az őz bajára is. Csak nem tudom, hol keressem a boszorkányt. Azt hittem, hogy Enikő az... vagy esetleg... ön...

Róza néni macskát simogató keze megállt a levegőben. A kandúr kíváncsian, már-már számonkérően pislogott fel gazdájára, aki a távolba révedt, és úgy motyogta:

– Csak nem azt hiszed, hogy boszorkány vagyok?

Kitti még egyszer végigmérte vendéglátóját.

– Igazából... el tudnám hinni, hogy az.

Róza néni elnevette magát.

– Persze, hallottam ezt a történetet a boszorkányokról. És jó volna, ha én lennék a leszármazott. De a szóbeszéd szerint a leszármazott itt született Cseresznyeligeten.

Én azonban már fiatal lányként költöztem ide édesapámmal, aki itt kapott munkát állatorvosként. A segédje lehettem, és nagyon megszerettem a gyógyítást. Én ápoltam édesapámat, amikor betegeskedett. Ma pedig az állatoknak segíték.

– Akkor nincs itt semmi titok – sóhajtott csalódottan Kitti.

– Azt nem mondtam – ellenkezett Róza néni. – Titkok mindig mindenütt vannak. Csak az a kérdés, észrevevessük-e őket – kacsintott rá Kittire. – Te, úgy látom, megérezed a rejtélyeket. Talán megtalálod a boszorkányok könyvét, és megfejtet Enikő titkát is.

•

Kitti aznap alig tudott vacsorázni. Meg sem hallotta, miről vitatkoznak körülötte Piroskáék. Talán épp a nyaralásról. Ákos bácsi nem akart messzire menni, és már megtervezte, hogy átruccannak a szomszéd városba, Veresegyházra. Jó ebéd a magyaros, családi étteremben, és egy nagy kirándulás a természetvédelmi területen. Piroska néni felháborodottan elhúzta a száját. Ő a tengerhez utazott volna. Legalább negyven célpontot bejelölt a prospektusban. Márkot hidden hagyta mindkét terv. Ő a barátaival akart sátorozni a hegyekben. Kitti véleményét szerencsére senki sem kérdezte, így észrevétlen maradhatott. Amint eltűntette a tányéjról a szendvicset, felállt, és bejelentette,

hogy átszalad valamiért az ikrekhez. Egy könyvet kér kölcsön. Ezt mondta. És most tényleg hazudott. A szürkületben ugyanis épp az ellenkező irányba tartott. Enikőhöz. Még ma beszélni akart vele, hogy bocsánatot kérjen, de amikor a házhoz ért, megtorpant és elbizonytalanodott. A kerítésen simán bejutott, de az ajtón már be kellett volna csöngetnie. Becsöngessen? De mit mondjon, hogy ne legyen megint veszekedés?

Amíg a küszöbön töprengett, az este észrevétlenül leszállt, és sötét karjaival átölelte Kittit. Végre kellemsen hűvös lett, elmúlt a fojtogató meleg, és megjelentek a csillagok. A tücskök ciripelni kezdtek a mezőn, a távolban kutya vonyított, két madár ugrált az ágon és megrezegtette a leveleket, valaki pedig egyre gyorsabban lépkedett. És ez a valaki nem Kitti volt. Egy idegen közeledett. Kitti annyira megijedt a zajra, hogy nem is gondolkodott, automatikusan beugrott egy gondozatlan, hatalmas bokor mögé. Nem tett semmi rosszat... nem kellett volna elbújni, mégis a torkában dobogott a szíve, amint kipislogott a rejtekhelyéről. Az utcai lámpa éppen megvilágította a járdát, amin alacsony, sportos nő közeledett a házhoz. Gyorsan haladt, de óvatosan, mintha nem akarná felriasztani a fákon pihenő madarakat. Belépett a kapun, és már a lépcsőhöz ért, amikor hátrafordult, és sebtében körbenézett. Kittinek még a lélegzete is elállt. Csak nem vette őt észre? A nő előresétált, éppen a bokor irányába, Kitti pedig nagyot csuklott és elvörösödött. Ennyi

volt! Most már biztosan elárulta magát. És valóban... a bozót felett megjelent az idegen nő arca.

– Te meg ki vagy, és mit keresel itt? – kérdezte nem éppen barátságos hangnemben.

Kitti szégyenkezve bújt ki a bokor mögül.

– Ön Enikő anyukája? Én csak Enikőhöz jöttem. Beszélni akartam vele, mert ma összevesztünk.

A nő nem felelt, csak dühösen felhúzta a szemöldökét. Kitti úgy gondolta, hogy a folytatásra és a részletekre vár. Talán Enikő is sok mindent elmond az anyukájának, hozzá hasonlóan. Talán már telefonon is beszéltek, és arról is tud, mi történt köztük délután?

– Én csak azért gondoltam, hogy Enikő boszorkány, mert senki sem tudja, hogy itt él. Ákos bácsi azt mondja, zeneiskola lesz az épületből! Nem hiszik el nekem, hogy Enikő létezik, és ez az otthona! De én a barátnője vagyok! Segíteni szeretnék... szóval, ugye, segíthetek valamiben?

Enikő anyukája még feljebb húzta a szemöldökét, de már nem tűnt haragosnak, inkább érdeklődőnek.

– Szóval... te vagy az a lány, aki hetek óta idejár. És segíteni szeretnél? – kérdezte rekedten.

Kitti felbátorodott.

– Igen, persze! Higgye el nekem! A szóbeszéd szerint a boszorkányok titkos receptskönyvét elrejtették a leszármazottak. És én... azt hittem, esetleg Enikő a leszármazott... és... ön. De nem akartam ezzel

rosszat... Nem akartam őt faggatni vagy hazugnak nevezni. Elhiszi nekem?

A kicsi nő nem felelt azonnal. Karjait egymásba fonta, a tekintetéből pedig semmit sem lehetett kiolvasni a sötétben. Kitti mégis érezte, hogy most dönti el, beavassa-e őt a titkaiba. Legalább egy percre néma csöndben álltak egymással szemben, de Kittinek inkább órának tűnt ez a kis idő. Végül Enikő anyukája felsóhajtott, és suttogni kezdett.

– Rendben. Megbízom benned. De csak ha megígéred, hogy a barátnőd érdekében senkinek sem beszélsz erről.

– Miről? – kérdezte érdeklődve Kitti.

A kis nő közelebb hajolt Kittihez, és folytatta.

– Arról, hogy nagyon is jól gondoltad. Én vagyok a boszorkány leszármazottja.

– Akkor... tényleg tudja... hol van... a boszorkányok könyve? – kapkodott levegő után Kitti.

– Csak tudtam... – sóhajtott ismét az anyuka. – Hallottál a betörésekről?

Kitti bólintott.

– Már hetek óta tolvajok járnak Cseresznyeligeten. Ráadásul nem is akármilyen tolvajok. Biztos, hogy jól ismerik az itt élőket és a szokásaikat. Hozzánk is akkor törték be, amikor elutaztunk. Elvitték az évszázadokon át őrzött könyvet. Enikő persze semmit sem tud a részletekről. Nem mondtam el neki a boszorkányfelmenőket.

De az az igazság, hogy a könyv nagyon értékes. Annak az árából akartam megmenteni a házunkat. Mivel... kialakítottak minket az adósságok miatt. Nem is tudják, hogy visszajöttünk, és itt élünk. És ha a könyvet nem szerzem vissza, nem is tudom visszavásárolni a házat. Akkor valóban zeneiskola lesz belőle. Nem tudom, te valóban tudnál-e segíteni rajtunk? Gondolom, a közelben élsz... és sok cseresznyeligetivel beszélsz... Ha hallasz valamit a könyvről vagy a tolvajokról, látogass meg ugyanitt, ugyanebben az időben! És senkinek se áruld el, hogy itt élünk!

Enikő anyukája az utolsó szavakat már olyan halkán mondta, hogy Kittinek koncentrálnia kellett, ha mindent meg akart érteni. Nem lepődött meg a történeten. Maga is gondolt arra, hogy Enikő esetleg nem is sejtí az igazat. Hogy talán az anyukája titkolja el előle.

– Gondolja... hogy a tolvajok még a közelben vannak? Hogy vissza lehet tőlük szerezni a könyvet? – motyogta bele a sötétbe Kitti.

Enikő anyukája elmerengett.

– Lehetséges. De ne tegyél semmi meggondolatlanságot! Megígéred? Szeretném, ha Enikőnek sem beszélnél erről! Ne áruld el senkinek, hogy találkoztunk! Legyen ez a mi titkunk. Nem akarom őt felzaklatni.

– Jó. Nem árulok el senkinek semmit. És ha megtudok valamit, jönni fogok! – ígérte Kitti, és a szíve megtelt... mivel is? Valami nagyon különös érzéssel.

Egyszerre volt izgatott a kaland miatt, büszke, amiért épp őt avatták be a részletekbe, és szomorú, amiért Enikőnek nem beszélhet róla. De segíteni fog nekik! – döntötte el hazafelé. A lámpák fényköröket rajzoltak a járdákra és az utakra, Kitti pedig megsziporázta a lépéseit, ahogy felmerült benne, hogy talán a tolvajok ma is épp kint járnak, és betörést terveznek valahol. Nem akart összefutni velük éjszaka.

PIKNIK A TOLVAJOKKAL

– Kitti! Meddig lustálkodszt még? Kelj fel, és készülj! Tízpercen belül kell lennünk a parkban! – hallatszott be a folyosóról Piroska néni figyelmeztetése. Kitti megdörzsölte a szemét. Miről is álmodott?

Piroska néni újra kopogott az ajtón.

– Kitti! Ugye, nem aludtál vissza?

Kitti kómásan felült az ágyában.

– Fent vagyok! Mindjárt jövök! – morogta a csukott ajtónak, és visszahanyatlott a párnájára.

– Tíz perced van! – jött a válasz.

– Jóóó! Elkészülök! – ígérte Kitti, és megkereste a szemével a telefonját. Megvan. Nem jött üzenet. Sem anyától, sem a lányoktól. Igaz, már Dorkáék és Majáék is külföldön vannak. Több ezer kilométer választja el mindenkitől. Mintha kiemelték volna a régi életéből, és ledobták volna egy másik világba, ahol semmit sem ismer. Túl sok a rejtély. Túl sok a bonyodalom. Betörések, betegeskedő őz, titokzatos barátnő, boszorkányok, tolvajok... – sorolta magában Kitti, de ekkor megzavarták.

– Nem hallom, hogy készülődnél! – nyaggatta kint-ről Piroska néni.

– Hagyd azt a lányt! Inkább azt mondd meg, mit vegyek fel! – hallatszott Ákos bácsi baritonja.

– Már mindent kikészítettem. Ott van a fogason!

– És Márk hol van? Mit csinál?

– Márk nem jön.

– Micsoda?! – háborgott Ákos bácsi. – Mi az, hogy nem jön? Ez CSALÁDI program.

– A barátaival lesz.

– Ilyenkor???

– Ákos, ő már 16 éves. Nem várhatod el, hogy velünk sütyögessen.

– De, elvárom!

– Ne veszekedjünk most ezen!

A kinti kórus elhallgatott. Vagy csak olyan megszire mentek, hogy Kitti már nem csíphette el, miről beszélnek. Egy nagy sóhaj kíséretében felkelt, és kinyitotta a szekrényét. Fehér pólót választott farmerszoknyával és piros leggingsszel. Gyorsan öltözött, és már a nyakláncok között válogatott, amikor Piroska néni feje megjelent az ajtóban.

– Hogy állsz? – faggatta izgatottan Kittit. – Ha nem indulunk el öt percen belül, egész úton hallgathatjuk Ákos morgását.

– Mindjárt megvagyok!

– Rendben. Készítettem neked kakaót, aztán megyünk – mosolygott Piroska néni.

Kitti már egy hete csak a piknikről hallott. Ákos bácsi szavaival élve ilyenkor a kerület apraja-nagyja

összegyűlik. Eljönnek a fiatalok és az idősek is, hogy az egész napot együtt töltsék, és sütögessenek, beszélgeszenek, eszmét cseréljenek. Piroska néni szavaival élve ez a nyár legfárasztóbb napja, de azért jó mulatság. Hát majd meglátjuk – gondolta Kitti, amikor mindhárman felkerekedtek, egyformán mosolygós ábrázattal, de kicsit sem egyforma lelkesedéssel.

Már majdnem egy hét telt el azóta, hogy Kitti találkozott Enikő anyukájával. És bár szeretett volna segíteni rajtuk, fogalma sem volt arról, hogyan fogjon hozzá. Ráadásul így Enikőt sem merte felkeresni. Nem akart előtte titkolózni vagy újból veszekedni vele. Már július 20-a volt, és Kitti attól félt, hogy kifutnak az időből, és elkezdik az épület felújítását. Mi lesz akkor? Hova fog menni Enikő és az anyukája? Kitti napok óta ezen törte a fejét. Akkor is, amikor batyuikkal mindhárman megérkeztek a parkba.

– Csodálatos napunk van! Végre nincs kánikula! – bólogatott elégedetten Ákos bácsi, mintha a tökéletes időjárást is a cseresznyeligetiek rendelték volna mára. Az igaz, hogy kellemes meleg volt. Fátyolfelhők takarták az eget, épp olyan vékony, csipkés mintát alkotva, mint amilyen Piroska néni asztalterítőin díszelgett. A rét szélén már gomolygott a füst, a nehéz, csípős levegőben pedig két társaság serénykedett, hogy délre elkészüljön a gulyás és a paprikás krumpli. Mellettük, a magas tölgyek alatt számtalan fehér abroszos faasztalt és padot állítottak fel, ahol az éhes piknikezők már most

megkóstolhatták a túrós pogácsát, a csokis kekszet vagy a mézescsókot. Piroska feléjük vette az irányt batyujával, Ákos bácsi épp kezét fogott néhány ismerőssel, Kitti pedig magára maradt. Merre menjen? A park másik végéből oda hallatszott a gyerekzsivaj. A kisebbek a játszótéren rohángáltak, hintáztak, míg a nagyobbak egy-egy padon ültek, és elmélyülten beszélgettek. Kitti elhatározta, hogy inkább az ellenkező irányba indul, és leheveredik egy fa tövébe a telefonjával. Alig tett azonban két-három lépést, amikor megszólították.

– Hahó! Szóval te is eljöttél – vigyorgott rá Barnabás.

– Persze hogy eljött. Mindenki itt van a Számozott Utcák Zárt Köréből. A hozzátartozók is – torkolta le testvérét Bianka.

– Sziasztok! – Kitti meglepve nézett az ikrekre. Mintha a nyaralásuk óta megváltoztak volna. A mindig nyugodt, mindig rendes Bianka feszülten tördelte a kezét, Barnabás pedig nem kezdett újabb szócsatába, nem villant meg a szeme, és nem jutott eszébe újabb piszkálódó megjegyzés.

– Valami... baj van? – kockáztatta meg a kérdést Kitti.

– Hát... igazából... igen – bólintott Bianka. – Beszélhetnénk veled... ott, ahol más nem hallja?

– Persze! – egyezett bele Kitti, és mindhárman elindultak egy bokor irányába. A selymes, magas fű száraz volt, meleg és puha. Barnabás hasra feküdt és felkőnyökölt, Bianka ellenőrizte a gyep tisztaságát,

és óvatosan leterítette a pulcsiját. Kitti pedig hátát egy fának vetette, és felhúzott lábát átölelte szeplős karjaival. Bianka idegesen igazgatta a szoknyáját maga körül, majd Barnabásra nézett. A fiú megköszörülte a torkát, és belekezdett.

– Talán már hallottad, hogy hozzánk is be akartak törni...

– Miii? Tényleg? Nem hallottam! – rázta a fejét Kitti.

– Kétszer is! Először azalatt, amíg a Balatonon voltunk – magyarázta Barnabás.

– Egyszer pedig vásárolni mentünk apával, anya pedig orvosnál volt – vette át a szót Bianka.

– Első alkalommal szerencsére bekapcsolt a riasztó – folytatta Barnabás.

– Másodszorra már azt is kijátszotta valahogy a tolvaj... de a szomszéd zajt hallott, és átnézett hozzánk... – tette hozzá Bianka.

– És látta a betolakodó arcát? – hajolt előre izgatottan Kitti.

– Sajnos nem! A betörő észrevette őt, és időben elmenekült. Zsuzsa csak annyit látott, hogy egy sötét-kék pólós alak átugorja a kert végi kerítést. Kiáltozni kezdett, hívta a rendőrséget, de már későn – motyogta Bianka, majd elhallgatott. Hirtelen csend telepedett a társaságra. Néhány pillanatig mindhárman keresték a megfelelő szavakat, majd Barnabás felült, és a levegőbe bokszt az öklével.

– Vissza fog jönni hozzánk. Az első kudarc sem ijesztette el. A második sem fogja.

– Szerintem is – tette hozzá elcsukló hangon Bianka. – De nem akarom, hogy mindent felforgasson és összetörjön.

– Már nem is merünk együtt eljönni otthonról. Ma is a házban maradt apa. A betörő biztosan tudja, hogy épp piknik van – túrt bele idegesen szőke bubifrizurájába Barnabás.

– Igen – bólogatott Bianka.

Ez volt az első alkalom, hogy az ikrek Kitti jelenlétében egyetértettek valamiben. Ha nem veszekednek, egészen más beszélgetni velük – gondolta Kitti, majd hirtelen új ötlete támadt. Beavathatná őket mindabba, amit eddig megtudott Enikő anyukájától. Igaz, megígérte a nőnek, hogy senkinek sem árulja el a titkát... de az ikrek segíthetnének felkutatni a tolvajt. Sokkal jobban kiismerik magukat Cseresznyeligen, mint ő. Nélkülük nem fog boldogulni.

– Figyeljetek! – suttogta Kitti. – Mi lenne, ha mi lepleznénk le a tolvajt, még mielőtt bejutna hozzátok?

– Ez remek ötlet! Nincs is más dolgunk, mint leplezni! – gúnyolódott Barnabás, de Bianka egy tekintetével leintette. Kittihez fordult.

– Köszí, hogy segíteni szeretnél! De ha a rendőrség nem találja a betörőt, mi hogyan bukkannánk a nyomára?

– Tudok valamit – mondta sejtelmesen Kitti. – Nektek is elárulom, ha megígéritek, hogy nem adjátok tovább!

Az ikrek csak bólintottak, Kitti pedig folytatta.

– A boszorkánykönyv története igaz! Találkoztam Enikő anyukájával a lakatlannak hitt házban. Azt mondta, ő a leszármazott, nála volt a boszorkányok könyve, de ellopta tőle a tolvaj. A betörő műkincsekre, régi tárgyakra vadászik. Gondoljatok csak bele, mit vitt el eddig!

– Készpénzt nem sokat... – morfondírozott Barnabás.

– Marikáéktól az antik órákat!

– Katiéktól pedig festményeket.

– Na, látjátok! – helyeselt Kitti. – Ráadásul... van itt még valami. Enikő anyukája arra célzott, hogy szerinte a tolvaj is cseresznyeligeti. Mivel pontosan tudja a lakosok szokásait. Kifürkészte, ki mikor van otthon, mikor utazik el, melyik ablakot, ajtót hagyja nyitva.

– Ez igaz – csapott a homlokára Barnabás.

– Tényleg! De mások miért nem gondoltak még erre? – csodálkozott Bianka.

– Fogalmam sincs – nézett maga elé Kitti.

– Akkor... az is lehet, hogy a tolvaj most is itt van a pikniken! És mi vele piknikezünk – nézett körbe gyanakodva Barnabás.

– Ez rémisztő – borzongott meg Bianka.

– Ijesztő! – értett egyet Kitti. – De hasznos is. Mivel ti ismeritek az itt élőket, a szüleitek pedig tagok ebben a zárt körben, könnyebben kideríthetjük, ki a tolvaj.

– Én nem is tudom... Miért nem mondjuk el az egészet a rendőrségnek, és hagyjuk inkább rájuk a nyomozást? – pislogott könyörgő tekintettel a többiekre Bianka.

– Mert Enikő anyukája nem akarja, hogy a rendőrség beleavatkozzon az ügyeibe! Titokban laknak a házban... azért nem tudott róluk senki. Egyszer már kilakoltatták őket, de ők visszaszöktek. És ha nem szerzi vissza időben a könyvet, nem tudja visszavásárolni a házat. Nekünk kell segíteni! – felelte harciasan Kitti, majd várakozón a többiekre meredt. Bianka hezitált, Barnabásnak azonban már csillogott a szeme.

– Ez durva ötlet. De nekem nagyon tetszik! Vágjunk bele!

– És ha bajba kerülünk? – idegeskedett Bianka.

– Már eleve bajban vagyunk – ellenkezett Barnabás. – Be akarnak törni hozzánk! A rendőrség pedig semmit sem tett, hogy megakadályozza! Gondolj a szobádra! Azt akarod, hogy felforgassa egy idegen?

– Dehogy akarom! – Bianka ökölbe szorította a kezét. – Rendben van. Csináljuk! De hogyan fogunk hozzá? Ötleted is van, Kitti?

Kitti elmerengett.

– Még nincs... Igazából gyanúsított kéne. De én senkit sem ismerek. Fel tudnátok sorolni például a Számozott Utcák Zárt Körének tagjait?

– Persze! – helyeselt Bianka. – Meg is tudjuk mutatni őket. Ott van például a kondérok körül Vízeleti Ákos, a te nagybácsikád, Keleti Mór, akihez pár hete már betörtek, Palotai Roland, ő az a fiatalabb, szakállas férfi. Szakács. Apa szerint késő éjjel jár haza a munkából, nappal pedig otthon alszik. Asszem, a X. utcában lakik.

– Az asztaloknál, a sütiknél ül Endre bácsi – intett a fejével Barnabás.

– Jaj, de ő már nyolcvannyolc éves! Túl idős ahhoz, hogy kerítéseket ugorjon át – legyintett Bianka.

– Ez igaz! Szűkítsük le a kört! Vegyük ki a nagyon öreg néniket és bácsikat és azokat, akikhez már betörtek – vezényelt Kitti.

– Még akkor is sokan maradnak! – sóhajtott Bianka.

– Például?

– Endre bácsi mögött áll Viktória és a férje, meg Borostyán doktor és Ferencék...

– Várj! – kapott a homlokához Kitti. Hirtelen mint ha megvilágosodott volna. Hogy nem jutott ez eddig eszébe? Amikor Róza néninél járt a veszekedés után... Borostyán doktor is ott volt. Láttá őt, amint titokban megvizsgálja az ablakokat és redőnyöket. Talán éppen azt nézte, hogyan tudna bejutni a házba... ez pedig

nagyon gyanús! Nagyon is az! Miért is nem gondolt erre? Túl ideges volt akkor a vita miatt.

– Mi az? – nézett rá aggodalmasan Bianka.

– Eszembe jutott valami. Borostyán doktorról – hadarta Kitti, és gyorsan összefoglalta, mit látott Róza néninél.

– Igen – bólogatott Barnabás. – Róla el tudom képzelni.

– De hát miért? Nem gyanúsíthatjuk csak így az embereket! Ez nem helyes! – húzta össze a szemöldökét Bianka.

Barnabás elvesztette a türelmét.

– Betörni sem helyes! Valaki mégis megteszi. Azzal még nem ártunk a dokinak, ha kicsit szaglászunk utána. Gondold csak meg! Egyedül él. Fiatal. Simán átmászik a kerítéseken. Mindenkit ismer. Sokakhoz jár állatorvosként.

– Persze, nálunk is járt, amikor hozott egy receptet apa munkatársának – húzta el a száját Bianka. – De ez még nem ok...

– Várj! Mikor járt nálatok? – vágott közbe Kitti.

– Mikor is? Fogalmam sincs – töprengett Barnabás, és ismét a hajába túrt.

– Minden kihullik a fejedből! – intette le Bianka. – Szombat volt... épp összeírtam, mit viszek a nyaralásra, amikor beugrott. Anya és apa vásárolni voltak, mert...

– Másnap mentünk a Balatonra! – csapott a térdére Barnabás.

Mindhárman elhallgattak egy pillanatra meglepetésükben.

– Szóval épp az elutazásotok előtt járt nálatok az orvos. Pontosan azelőtt, hogy valaki megpróbált betörni hozzátok – foglalta össze Kitti. – Én pedig láttam őt, amint vizsgálódik Róza néninél.

– Igazad van! Ez már elég gyanús – húzta össze a szemét Barnabás. – De hogyan bizonyíthatnánk be, hogy ő a betörő?

– Bejutunk a lakásába, és megnézzük, ott vannak-e az ellopott tárgyak. Visszaszerezzük a boszorkánycönyvet is – lelkesedett Kitti.

– És hogyan akarsz bejutni??? – rémüldözött Bianka.

– Ugyan, ne aggódj már annyit! Kitalálunk valamit! – nyugtatta testvérét Barnabás, akinek egyre inkább tetszett a nyomozósdí. Cinkosan Kittire kacsinított. – Hárman megoldjuk!

– Igen – mosolygott Kitti. – Hárman biztosan megoldjuk.

•

Dorka

Azt akarod mondani, hogy egy igazi tolvajt fogtok lefűlelni??? Aztaaa!

Maja

Ez nem megint valami kitalált mese?

:P Nekem annak tűnik!

Liza

Vigyázz magadra! Én drukkolok!

Renáta

Na, ne már!!! Ez komoly???

Dorka

Ha tényleg betörtök valakihez, mesélj majd!

Maja

Fotókat akarunk! Rendőrségi fotókat :D

Renáta

Ja, ja, csináljatok egy szelfit az elfogott tolvajjal! :D

Liza

Csak óvatosan! XD

Anya

Kitti, mi újság nálatok?

Rég meséltél! Írj majd!

Kitti megnézte az üzeneteket, de már nem volt ideje megválaszolni őket. Indulnia kellett. Hat óra volt. És hatkor kezdődött a Számozott Utcák Zárt Körének gyűlése, amin Borostyán doktor is részt vett. Biankák tudták, hogy ezek a találkozók sosem érnek véget

nyolc előtt. Itt a nagy alkalom! A tökéletes időpont a betöréshez! Mindent pontosan megterveztek.

18.10 Találkozó Biankáék házánál.

18.15 Séta a játszótérre, mintha szórakozni mennének.

18.25 Átsurrannak Borostyán doktor házához.

18.30 Bejutás a hátsó kerítésnél az udvarba.

18.40 Bejutás a házba Nefelejcs segítségével.

18.45-től 19.45-ig Kutatás a házban.

19.45 Kijutás az udvarra, majd az utcára.

19.55 Indulás haza, remélhetőleg a megszerzett boszorkányos könyvvel és a bizonyítékként készített fotókkal.

Csak ne jöjjön közbe semmi váratlan! – fohászzkodott magában Kitti, ahogy fűgén átszelte az utcát. A gyenge pont egyértelműen Nefelejcs volt. Rajta állt vagy bukott minden! Neki kellett a legnehezebb feladatot véghezvinni, de Bianka és Barnabás szerint a macskájuk tökéletesre fejlesztette a trükkjét. Abban bíztak, hogy a cica a játék kedvéért megtalálja a házban Borostyán doktor egyik kulcscsomóját, és kihozza nekik a kertbe a macskaajtón át. Így nem lesz más dolguk, mint betörés nélkül kinyitni a bejárati ajtót, és besétálni az idegen lakásba. Ha pedig bejutnak az épületbe, onnantól már sima ügy lesz a nyomozás. Kitti azt remélte, hogy este már a boszorkánykönyvvel a kezében mehet haza, és így segíthet Enikőnek és

az anyukájának is. A bizonyítékként készített fotókkal pedig lecsukathatják a doktort, mielőtt az betörne az ikrekhez, akiket Kitti az utóbbi hetekben szintén megszeretett. Már nem tartotta őket idegesítőnek. Igaz, Biankát csak nagy nehezen lehetett meggyőzni arról, hogy amire készülnek, az nem rossz, hanem éppen hogy hasznos cselekedet. Barnabásra kivételesen hallgatott. A fiú szeretett ugyan piszkálódni, de Kittit cinkostársnak tekintette, és... végül is... jól állt neki a szőke frizura. Kitti elmosolyodott, ahogy bekanyarodott a sarkon, és az ikrek házához ért. Bianka és Barnabás már a kapuban várták. Bianka karjában ott ült Nefelejcs is, éberén, fürkészve. Mint aki nagyon is sejti, hogy mindjárt egy betörés főszereplője lesz.

– Indulhatunk? – suttogta Barnabás.

– Biztosan mindent alaposan átgondoltunk? – csuklott Bianka.

– Ne kezd! – intette le Barnabás. – Hiszen te készítettet a részletes tervet! Percre pontosan felosztottad a feladatainkat!

– Nem lesz gond! – biztatta őket Kitti, és az arca felragyogott a késő délutáni rózsaszín napfényben.

Tizedik fejezet

BETÖRÉS BOROSTYÁN DOKTORHOZ

A borostyánlevelek a szélben ringatózva-integetve üdvözltek a négy betolakodót. Az állatorvost valójában dr. Keleti Lipótnak hívták. A Borostyán nevet csak a házáról kapta, a II. utcai épületet ugyanis magas kőkerítés ölelte körbe, melyre mindenfelől felkapaszkodott a borostyán. A kacskaringós, erős indák egyedül a bejáratot hagyták szabadon, ahol a kapu mellett Kitti felismerte a kutyás vaskolompot. Hát ez a doktor otthona! Vajon lehetséges, hogy egy tolvaj szereti az állatokat, és ilyen vidám csengője van? – merült fel Kittiben. Talán az ikreket is hasonló gondolatok rohanhatták meg, mert mind megtorpantak és elhallgattak egy pillanatra. Félelemre, hezitálásra azonban nem volt idő. Ilyesmit nem tervezett be a szigorú menetrendbe Bianka. Folytatni kellett, amit elkezdtek. Barnabás előresietett a kőkerítés mentén, és megállt egy fa alatt.

– Ezen felmászhatunk, és átkapaszkodhatunk a kerítés tetejére – mutatott az ágakra.

– Biztosan elbírnak minket? – aggodalmaskodott Bianka.

– Ne parázz már annyit! – legyintett Barnabás. – Nincs is magasan. Ha leesnél, elkaplak. Én maradok a végére. Kitti, indulj! – adta ki az utasítást szigorú őrmesterként a szőke fiú. Kitti engedelmeskedett. Felkapaszkodott a legalsó ágra, a lábával a gyümölcsfa törzsének támaszkodott, és felhúzta magát a magasba. Elérte a zöld lombkoronát, és a levelek olyan sebes táncba kezdtek körülötte, mintha egy bálban keringőznének. A zenét a szél suhogása és az ágak recsegése-ropogása szolgáltatta. Kitti fürgén elrugaszkodott, Bianka pedig a szája elé kapta a kezét, még épp időben, hogy elfojtsa a sikolyát. Kitti ugyanis átugrott a kőkerítés tetejére, de elszámolta magát, megcsúszott, és majdnem visszazuhanant a járdára. Barnabás azonnal odalépett, de felesleges volt a mentőakció. Kittinek sikerült megkapaszkodnia a kiálló kövekben, és ügyesen feltornászta magát a magasba. Most, mintha két világ közötti határvonalon ült volna: balra belátott a rejtett udvarba, jobbra pedig lenézett Biankára és Barnabásra. A szél a hajába kapott, és szeplős arcába fújt egy tincset. Kitti megrázta a fejét, és a mozdulattól különös izgalom fogta el. Hirtelesen eszébe jutott, hogy egy igazi kalandban vesz részt! Cseresznyeligen, egy kerítés tetején ül, miközben a nap már alacsonyan jár, a szél pedig egyre erősebben süvít, és semmi sem állíthatja meg! Miközben mások

vacsoráznak, tévéznek vagy mosogatnak, miközben Ákos bácsi a gyűlésen ül az ikrek anyukájával és Borostyán doktorral, Ibolya néni a virágait locsolja, Enikő a padláson olvas, ő itt van a magasban, és nemsokára leleplezi a tolvajt! Nagyon erősnek érezte magát. Boldogan mosolygott le az ikrekre. Barnabás rákacsintott, Bianka tekintetéből azonban csak félelmet lehetett kiolvasni. Reszketett a keze, ahogy Nefelejcsét simogatta a karjában.

– Légy ügyes cica, és mássz fel a fára! – suttogetta, majd az ágak felé emelte a macskát. Mind meglepődtek, milyen könnyedén sikerült a tervük. Nefelejcs engedelmeskedett! Első szóra! Felugrott a zöld rengetegbe, és onnan pislogott le Biankára, akinek bakot tartott Barnabás.

– Na! Kapaszkodj erősen! – lihegte Barnabás Bianka lábát tartva.

– Jó! Csak izzad a tenyerem – nyafogta Bianka, miközben próbált elkapni egy ágat, de ehelyett csak a letépett levelek maradtak a kezében.

– Szedd össze magad! – morogta Barnabás. – Gondolj a szobádra! A betörőre, aki be akar hozzánk jutni!

Mintha ez hatott volna. Bianka egy határozott mozdulattal kinyújtózott, és átölelte az ágat. Nefelejcs odafent várta.

– Siessetek! Ha meglát minket valaki, lőttek az egésznek! – sürgette a többieket a kerítés tetejéről Kitti, és intett Nefelejcsnek. Ha bárki azt mondta volna, hogy

a macskák öntörvényűek és engedetlenek, akkor Kitti bátran felhozhatta volna ellenpéldának Nefelejcsét. A cica azonnal odaugrott Kitti ölébe, majd onnan le, az udvarba. Elsőként érintette mancsaival az idegen birodalom fűvét. Kitti átvette az egyik lábát a kerítésen, és most úgy ült odafent a magasban, mintha lovagolna. Karjával kinyúlt Bianka felé, és segített neki átkapaszkodni a kövekre. Bianka remegve, de sikeresen átjutott mellé. Innen már könnyebb volt továbbmenni. Csak rá kellett lépni az udvarban álló fészertetejére, onnan egy hordóra, a hordóról pedig le a fűre. Pofonegyszerűnek tűnt, mégis mindketten megborzongtak, ahogy földet értek. Barnabás fél perccel később követte őket.

– Eddig pipa! – vigyorgott a lányokra, ahogy melljük huppan a földre. – Indulás a házhoz! Nefelejcs merre jár?

– Már a bejáratnál szaglászik – erőltetett mosolyt az arcára Bianka.

Kitti megpróbálta összeszedni magát, végtére is az ő ötlete volt a betörés. Neki kell tartania a lelket Biankában! Átkarolta a lány vállát, és a fülébe súgta:

– Nem lesz semmi gond! Eddig szuperek voltunk!

– Csak legyen minél előbb vége ennek az egésznek, és jussunk ki! – motyogta Bianka, és összekoccantak a fogai. Más helyzetekben mindig ő volt az, aki irányított, kioktatta Barnabást, és tudta, mit kell tenni, mi a helyes. Most pedig ő szorult segítségre. Barnabás azonnal látta ezt, és játékosan hátba veregette a nővérét.

– Akkor csak siessünk! Jó tervet készítettél. Menni fog!

A lányok bólintottak, és mindhárman elindultak a hátsó terasz felé. A doktor fehér, megkopott háza már legalább százéves lehetett. A főbejáratnál szürke kőoszlopok tartották az előreugró tetőt, míg a hátsó teraszról egy üvegezett télikert nyílt. Most jött az akció legnehezebb, legbizonytalanabb része. Tudták, hogy Borostyán doktornak is vannak macskái, ezért úgy számoltak, hogy valahol, valamelyik bejáraton lennie kell macskaajtónak is, amin beengedhetik a házba Nefelejcsset. Szerencsére nem is tévedtek. Nefelejcs már rég megtalálta, hol tud besétálni a lakásba, és most ott várta őket a teraszon.

– Szuper! Nefelejcsnek szabad az út a télikerten át! Akkor vedd elő a kulcsosomót, Bianka! – suttogta izgatottan Barnabás. Bianka remegő kézzel benyúlt a zsebébe, és kiemelte a saját lakáskulcsát. Meglengette, megcsörgette Nefelejcs előtt, a cica pedig pár pillanatig követte tekintetével a micimackós kulcstartót, majd megfordult, és eltűnt a macskaajtó mögött. Befutott az orvos otthonába, Kitti és az ikrek pedig nem tehettek mást, mint vártak.

– Biztos, hogy ez menni fog? – kérdezte félve Kitti.

– Százezer százalék! – túrt bele a hajába Barnabás.

Bianka mintha most kicsit nyugodtabb lett volna.

– Ne aggódjatok! Én bírom Nefelejcsben. Ez az egyetlen trükkje, de ez nagyon jó! – mosolygott.

– Évekkel ezelőtt tanítottuk be neki. Mindig szeretett a kulcsokkal játszani. Ha egyet megcsörgettünk előtte, már ugrott is az előszobánkba, és kihozta nekünk a többi kulcsosomót – magyarázta Barnabás. Persze mindezt már százszor átbeszélték. Tudták, hogy Nefelejcsen múlik minden, de eddig minden jól ment. Nefelejcs azonban igencsak próbára tette a bizalmukat. Egy ideig türelmesen vártak, a cica azonban nem bukant fel. Barnabás leült a terasz járólapjára, és Biankára nézett. Nem merte kimondani, mire gondol. Kitti azonban rögtön tudta, mert benne is felmerült már: mi lesz, ha Nefelejcs nem jön? Ha végül nem jutnak be a házba? Csak egy órájuk van körbenézni odabent. Abból máris eltelt tíz perc.

– Mi legyen? Próbáljunk betörni valahogy? – kérdezte Barnabás Biankától, de a lány csak megrázta rövid, szőke fürtjeit.

– Ne türelmetlenkedjete! – suttogta maga elé.

Kitti és Barnabás nem akartak ellenkezni. Jobb ötlet híján tovább vártak. Kitti felhúzott lábakkal ült a még mindig meleg kövön, és szeplős arcát tenyerébe támasztotta. Bianka fel-alá járkált a teraszon, Barnabás pedig elővette a telefonját. Lassan már negyedóra is eltelt, Nefelejcsnek pedig még nyoma sem volt. Már Bianka is kezdett aggódni. Csak ő nem a terv sikere, hanem a macska miatt.

– Ha valami baja esett... én nem tudom, mit csinállok! Beengedtük egy idegen otthonába, aki ráadásul

tolvaj! Talán csapdát állított nekünk! Nefelejcs bajban van!

– Rémeiket látsz! – legyintett Barnabás. – Mégis honnan tudta volna a doktor, hogy jövünk? Nincs itt semmiféle csapda. Nefelejcs csak megfélelgett rólunk. Bejárja a lakást, vagy megtalálta a többi macska kajáját, és most elégedetten eszik – válaszolta Barnabás, de már ő sem tudott mosolyogni. Ahogy telt az idő, mindhárman idegesebbek és türelmetlenebbek lettek. Leszállt az este, és egyre sötétebb és hosszabb árnyékot festett az arcukra. Végül Bianka összeszorította az öklét. Kitti már ismerte ezt a mozdulatát. Tudta, hogy ilyenkor döntésre jutott.

– Nem várhatunk itt tovább! Én hívom Nefelejcs-et – jelentette ki határozottan.

– És ha meghallják a szomszédok? – ellenkezett Barnabás.

– Nem érdekel! Akkor megmondjuk, hogy beugrott a kertbe a macskánk, és utána jöttünk megkeresni. Nekem Nefelejcs fontosabb, mint ez a terv! – vont vállat Bianka, és halkán hívni kezdte a macskáját.

– Cicc! Nefelejcs! Gyere elő!

Barnabás és Kitti összenéztek, majd bólintottak. Ők is tettek egy kört a ház körül, és suttogva hívták Nefelejcs-et, hátha előjön. Nem bíztak ugyan a sikerben, de fölösleges volt az aggodalmuk. A várva várt segítőtárs pár perc múlva felbukkant a macskaajtóban, és a szájában valóban ott csillogott-csörgött valami.

– Ezt nézzétek! – ugrott oda hozzá Barnabás. – Sikerült neki! Itt a kulcs! – lengette meg a fénylő zsákmányt.

A lányok odarohantak hozzá.

– Remek! – ujjongott Kitti, és a magasba szökött örömeiben.

– Én mondtam, hogy megcsinálja! – húzta ki magát büszkén Bianka, és megsimogatta Nefelejcs-et.

A jókedvük azonban nem tartott sokáig. Kitti kivette a zsebéből a telefonját, és a szürkületben ijedten olvasta le az időt.

– 19.40! Már 19.40 van! – suttogta rémülten.

– Akkor nem mehetünk be! – rázta a fejét Bianka. – A gyűlés nyolcig tart. Legkésőbb negyed kilencig. Borostyán doktor háza pedig öt percre van a helyszíntől!

– Akkor még bőven van időnk! – tárta szét a karját Barnabás.

– De én úgy terveztem, hogy 19.45-kor elindulunk kifelé! – ellenkezett Bianka.

– Ugyan! – legyintett idegesen Barnabás.

– Nem fordulhatunk vissza most, hogy már megvan a kulcs! Legalább nyolcig maradjunk! – győzködte a lányt Kitti is.

– Az túl veszélyes! Akkor csak öt percünk marad a menekülésre – rémült meg Bianka.

– Ha viszont itt veszekszünk, még annyi sem marad! – torkolta le Barnabás. – Mi Kittivel mindenképp bemegyünk. Ha akarsz, gyere velünk, ha nem, őrködj a bejáratnál!

– Jól van! – sóhajtott a Bianka. – Veletek megyek! De én figyelem az időt, és nyolckor indulunk!

– Rendben – egyezett bele a béke kedvéért Barnabás, és a főbejárat felé rohant a kulcsosomóval. A lányok követték. A zár engedett, az ajtó hipp-hopp kinyílt, a három betolakodó pedig egy szemvillanás alatt besurrant a résen. Úgy tervezték, hogy még világos lesz, amikor bejárák a házat, most azonban már sötétedett, villanyt pedig nem kapcsolhattak. Bár a kőkerítés az ablakok nagy részét eltakarta, mégis féltek, hogy a fény feltűnhet a szomszédoknak vagy a hazafelé tartó orvosnak. Nem tehettek mást, a telefonjukkal világítottak, és így haladtak szobáról szobára szorosan egymás mögött. Kitti érezte Bianka leheletét a tarkóján. Próbálta visszafogni a lélegzetét, de nem ment. Izgatottan vette a levegőt és gyorsan vert a szíve. Eddig csak beszéltek a betörésről, de az teljesen más volt, mint valóban belépni egy idegen otthonába! Tilosban jártak, még akkor is, ha ez egy tolvaj háza volt. Barnabás ment elől. Ő nyitott be a konyhába, majd a nappaliba. Eddig semmi gyanúsat nem fedeztek fel. A doktorról még Piroska néni is elismerően beszélt volna, hiszen minden helyiségben ragyogó tisztaság uralkodott.

– Itt semmit sem fogunk találni. A dolgozószobát vagy a kamrát kellene átkutatnunk – suttogetta Barnabás fülébe Kitti. A fiú bólintott, és benyitott a nappali végéből nyíló dolgozószobába.

– Kutassuk át az íróasztal és a szekrény fiókjait! – javasolta Barnabás, miközben fényköröket festett a tapétára a kezében tartott, elemlámpaként használt telefonnal. A lányok bólintottak. Bianka a faliszekrény ajtaját tárta szélesre, Kitti a könyvespolchoz rohant, Barnabás pedig az íróasztalhoz lépett. Mintha egy egércsalád szabadult volna be a szobába, hogy szétszedje a könyveket és megrágja a bútorokat, pár percig nem lehetett mást hallani, csak a matatót, majd váratlanul Kitti felsikkantott:

– Ezt nézzétek! – lengetett meg egy kis füzetet a levegőben.

– Mi az? – hunyorgott a sötétben Barnabás.

– Valamilyen jegyzet!

– Fontos?

– Szerintem igen, mert a könyvek mögé rejtették. Belelapoztam, és ezt találtam! – Kitti kinyitotta, és az ikrek elé tolta a füzetet. A dupla lapon ennyit lehetett olvasni:

A betörés útvonala

Pár lappal később pedig:

Megszerzett tárgyak jegyzéke:

- két antik állóóra
- három arany állólámpa
- egy ezüst gyertyatartó
- négy metszet

- *nyolc miniatúra*
- *két festmény...*

Barnabás izgatottan hajolt a füzet fölé.

– Ez lesz az! – motyogta. – De hova rejtette az ellopott tárgyakat?

– Talán a kamrába... – töprengett Kitti, de a mondatot már nem tudta befejezni, ekkor ugyanis kulcs-sörgés hallatszott, és valaki szitkozódni kezdett a főbejárat előtt. Mindhárman ledermedtek.

– Mennyi az idő? – kapott a telefonjához Barnabás.

8.13 – villogta a kijelző.

– Elkéstünk – remegett Bianka, és a sötétben szinte világított falfehérré vált arca.

– Még nem! – szorította meg barátnője karját Kitti. – Gyerünk a teraszhoz! Gyorsan!

Mindhárman kirohantak a nappaliba, átvágta a télikerten, és szaladtak az udvaron át a kőkerítés felé. Azal már nem foglalkoztak, hogy zajt csapnak. Hiszen Borostyán doktor nyitva találta a bejáratot. Egyértelmű, hogy rájött a betörésre. Egyet tehettek: mielőbb fel kell szívódniuk!

Kitti már mászott is fel a hordóra, majd hátrafordult, hogy segítsen Biankának is. De fölöslegesen aggodott. A lány az ijedség hatására olyan fürge és erős lett, hogy simán felugrott mellé. Mindketten a kerti fészertetejére léptek, majd a kerítésre, és onnan át

a fára. Az ág nagyot reccsent alattuk, de nem tört le. Épségben landoltak a földön. Pár pillanat múlva követte őket Barnabás, majd Nefelejcs is.

– Kint vagyunk! – lihegte Barnabás.

– Nem sokon múlt – dohogott Bianka, és karjába vette a macskát.

– De legalább sikerrel jártunk! Elhoztad a füzetet, Kitti? – kérdezte Barnabás.

Kitti a zsebébe nyúlt.

– Igen – suttogta.

– Akkor fussunk! – vette át az irányítást Bianka. – Itt nem vagyunk biztonságban.

Igaza volt. A kertből már hallani lehetett a közeledő léptekeket. Kitti és az ikrek nem tehettek mást: kettéváltak, és berohantak a sötétbe. Kitti meg sem állt hazáig. Bezárkózott a szobájába, levetette magát az ágyra, elővette a zsebkönyvet, és lapozgatni kezdte. A megszerzett tárgyak jegyzékén kívül azonban nem talált benne semmi hasznosat. *A betörés útvonala* alá még egy betűt sem írt a tolvaj. A füzet hátlapján azonban szerepelt egy számítás:

$$7+2+4+10+8$$

A számítás alá pedig valaki odafirkantott egy kört.

Kitti sokáig gondolkozott a jelentésén, de semmi sem jutott az eszébe. Ez csak egy összeadás és egy kör.

Talán valamit kiszámolt a tolvaj, aminek nincs is köze a betörésekhez... De akkor is: ennyi nyomuk van! Muszáj ezen elindulni! Holnap beszélnie kell az ikrékkel, hátha nekik van valami ötletük!

Tizenegyedik fejezet

A KIHALGATOTT GYŰLÉS

– Feladom! – túrt a hajába Barnabás. Kitti figyelte a mozdulatot, és egy pillanatra Alex jutott eszébe. Hogy miért, azon nem volt ideje elgondolkodni, mivel a következő másodpercben a kép már el is tűnt. Bianka elhessegette egy tollal, amellyel Kitti orra előtt hadonászott.

– Nem adhatjuk fel ilyen könnyen! – kiáltotta, és sebesen körözni kezdett a rózsaszín és lila virágos szőnyegen. Mindhárman az ő szobájában gyűltek össze. Barnabás elfeküdt a plüsspárnákkal teli ágyon, Kitti pedig a tökéletesen rendben tartott íróasztal elé ült le egy forgószékre. Bianka háziasszonyként sürgött-forgott a vendégei és bútorai között. Vizet és narancslevet töltött, kekszet hozott, majd tollat és füzetet vett elő, és mindenféle számításokat végzett, hátha így könnyebben rájönnek, mit jelenthet a jegyzet:

$7+2+4+10+8$ – olvasta fel hangosan már sokadszor-ra. Ahogy töprengett, fel-alá sétált az ablaktól az ajtóig, és úgy lengette a tollát, mintha varázspálca lenne.

– Bianka, leülnél egy percre? Elszédülök tőled! – ásított Barnabás.

– Nem állhatunk le! Ti beszéltetek rá a betörésre! Belementem. Megszereztük ezt a füzetet. Nem adhatjuk fel éppen most! – magyarázta Bianka, és olyan lendülettel lobogtatta meg a füzetet a levegőben, hogy Kittinek felröppentek a hajsálak az arca körül. Barnabás elmerülve nézte a szeplők körül táncoló tincseket, majd elvörösödve Bianka felé fordult.

– Állj le! Ez nem olyan, mint a házi feladat! – haddarta.

– Tudom – sóhajtott Bianka. – A számítás túl könnyű.

– Ha összeadjuk őket, 31 jön ki. Talán az eredmény jelenthet valamit – ráncolta össze a homlokát Kitti.

– De mit? – kérdezte esdeklőn Bianka.

– Talán az ellopott tárgyak összegét írta fel vele... – morfondírozott Barnabás.

– Nem jó. Azt már kiszámoltam. Csak 20 tárgy jött ki eredménynek – legyintett lemondóan Bianka.

– Biztos van még valami, amire nem gondoltunk – erősködött Kitti.

– És ha nincs? Lehet, hogy feleslegesen agyalunk. Lehet, hogy ezek tényleg csak számok meg egy kör, és nem jelentenek semmit... – morogta Barnabás. Kitti rápillantott, majd hirtelen a homlokára csapott. Visszhangozni kezdtek a fülében Barnabás szavai.

– Csak számok meg egy kör... – ismételte. – Csak számok meg egy kör...

Az ikrek izgatottan fordultak felé.

– Van valami ötleted? – kérdezte reménykedve Bianka.

Kitti felpattant a forgószékből.

– Van! – kiáltotta, és a levegőbe ugrott. – Lehet, hogy ez egy kód! Nem a számok összege a fontos. Csak az, hogy vannak a SZÁMOK és van a KÖR... ami együtt: a Számozott Utcák Zárt Köre!

Bianka meglepve, Barnabás elismerően bámult Kittire.

– Ez durva! – túrt bele a hajába.

– Szerintetek igazam van? – csapta össze a tenyerét Kitti.

– Szerintem... ez elég logikusnak tűnik – húzta össze a szemöldökét Bianka. – Csak azt nem értem, miért írt titkos üzenetet a Számozott Utcák Zárt Köréről.

– Talán mert a tolvaj, azaz a doktor is tagja a körnek, és ott gyűjti be a kiszemelt áldozatokról az adatokat – találgatott Barnabás.

– Igazad van! Hiszen minden kirabolt személy benne van a körben! – sikkantotta Kitti.

– Oké... de minek írna rejtélyes üzenetet saját magának a tolvaj? – merült fel Biankában a jogos kérdés.

– Az is lehet, hogy a körben van még valaki, aki segít a tolvajnak. Talán egy egész banda... és nekik akart üzenni valahogy – jött bele az ötletelésbe Barnabás.

– Ezek csak feltételezések! Megint nincs bizonyítékunk! – kalimpált a kezével Bianka.

– De szerezhetünk! – kacsintott Barnabás Biankára.

– Mégis hogyan? – tárta szét a karját Bianka, és majdnem kiszúrta Kitty szemét a rózsaszín, bolyhos végű tollával.

– Pofonegyszerű! A következő gyűlésre mi is elmegyünk! – fogta suttogóra a hangját Barnabás.

– Úgy érted, hogy a Számozott Utcák Zárt Körének gyűlésére? – meredt rá Bianka.

– Persze – bólogatott lelkesen Barnabás.

– De hát az ZÁRT gyűlés... nem sétálhatunk be csak úgy – ellenkezett Bianka.

– Mi nem csak úgy besétálunk, igaz? – mosolygott Barnabásra Kitty. Sejtette, hogy a fiúnak máris van egy ötlete.

– Persze hogy igaz! – vigyorgott rájuk Barnabás. – Tudom, melyik teremben tartják a megbeszélést. Van ott a sarokban mindenféle limlom és pár öreg szekrény. Mi majd elbújunk azokban.

•

Maja

Na, ne vetíts! Már a második betörésre készülsz???

Liza

Nagyon ijesztő!

Kitty

Ez nem igazi betörés! Bárki bemehet a régi moziba. Mi csak elbújunk, és kihallgatunk egy megbeszélést.

Dorka

Csak??? :D

Renáta

És ki ez a Bianka és Barnabás? Mindig velük lógsz!

Maja

Biztos tetszik neki Barnabás! :P
Tuti! Tuti!

Kitty

Én nem mondtam ilyet. :P

Maja

De nem is tagadod. :D

Liza

Jól néz ki? Mutass képet!

Kitty a válaszon töprengett, amikor még egy ablak villogni kezdett. Anyáé.

Anya

Kitty, rég meséltél Enikőről és az őzről. De megírhatod, ha van valami...

Anya

Remélem, csak azért hanyagolod
a témát, mert már mással
foglalkozol. :)

Anya

De ha...

Anya

Ha mégis lenne valami, ugye,
elmondanád?

Kitty

Persze. :)

Anya

Biztos?

Anya

Miért érzem azt, hogy titkolsz
valamit?

Kitty

Nyugi. Minden rendben. :)

Csak most sietek.

Kitti az órára nézett. Indulnia kellett. Gyorsan lenémította és zsebre vágta a telefont, majd kilépett a nappaliba. Remélte, hogy észrevétlenül távozhat, de Piroska néni már hazaért. Ha pedig otthon volt, akkor az egész házat belakta. Valahogy más lett a hely hangulata, illata, színe, varázsa. A díspárnák mind gyűrődésmentesen, a tökéletes helyükön várták, hogy valaki rájuk dőljön. A pultok, polcok fényesen ragyogtak, a padló csúszósan csillogott,

a levegőben citromos légfrissítő illata keveredett a tisztítószertel szagával. A tévében egy főzőműsor ment, a szakács épp hagymát pirított a serpenyőjében és lelkesen magyarázott, Piroska néni pedig vele szemben ült a kanapén, és kedvenc tevékenységébe merült, azaz utazási prospektusokat lapozgatott. Kitti lépéseit hallva felpillantott.

– Hová mész? – kérdezte azonnal.

– Csak... az ikreknél vacsorázom – hadarta Kitti. Mindenki azzal vádolta, hogy szeret hazudni. Pedig ha egyszer tényleg füllentenie kellett, akkor szörnyen érezte magát.

Piroska néni szerencséire azonnal hitt neki. Ezt könnyebb volt elfogadnia, mint Enikő létezését.

– Mint múlt héten? Örülök, hogy az ikrekkel vagy. Így legalább nem kell egyedül vacsoráznod, amíg mi a gyűlésen leszünk – felelte a nagynénje, majd belemerült az ölében heverő fényes újságba, ami épp egy egyiptomi szállodát hirdetett fél áron.

– Szerinted Egyiptomba vagy Spanyolországba menjünk inkább? – rajzolt ikszet a lap sarkára Piroska néni.

– Hát, izé... – Kitti egyik lábáról a másikra állt. – Szerintem mindkettő szuper lehet. De azt hittem, Ákos bácsi nem akar elutazni...

– Még nem adtam fel a reményt, hogy sikerül meggyőződnöm – mosolygott magabiztosan Piroska néni.

Kitti zavartan pislogott.

– Hát... nekem mennem kell... megígértem az ikreknek, hogy ötre náluk leszek.

– Jól van. Mulass jól! – búcsúzott Piroska néni.

Kitti kisietett az utcára. Ma volt a második akció napja. Épp egy hét telt el a betörés óta... ami nem sikerült épp tökéletesre. Azóta egész Cseresznyeliget arról beszélt, hogy valaki bejutott a doktorhoz, mégsem vitt el semmit. Szerencsére Kittire és az iktrekre nem gyanakodtak. Mindenki a rejtélyes tolvaj számlájára írta az esetet. Egyedül Borostyán doktor húzta össze a szemét, amikor tegnap Kittibe botlott Róza néninél. Kitti nem lepődött meg azon, hogy az orvos gyanakszik. Ha ő a tolvaj, nyilván tudja, hogy hozzá valaki más tört be. De miért épp Kittiékre gondolna? Csak nem hagytak ott valami nyomot a házában? Kittinek nem volt ideje sokat töprengeni ezen. Volt más, amiért aggódhatott. Róza néni őze rosszabbul lett. Fejét egyre nehezebben és bánatosabban nyomta a rácshoz és Kitti kezéhez. A boszorkánykönyv pedig még a tolvajnál volt, miközben Enikőék otthonánál már megjelentek az önkormányzat megbízásából a munkagépek. Parkolót akartak építeni a jövőbeli zeneiskola bejáratához. Kitti pedig tudta: mielőbb meg kell találni azt a receptes-bájjitalos könyvet, különben a barátnője búcsút mondhat az otthonának.

Épp ötöt kongatott a templom harangja, amikor Kitti lefékezett a IX. utcában, a régi mozi előtt. Az épület történetét persze már ismerte. Számtalanszor meghallgatta Ákos bácsi előadásában. Száz évvel ezelőtt készült, méghozzá gyönyörű szállodának. A földszintjén

kávéházat nyitottak, később ebből a tereméből lett a mozi. Mára azonban mindez csak emlék maradt. A vakolat úgy potyogott a háromszintes ház faláról, mintha egy fiatalságát sirató néni hullatná könnyeit. A MOZI felirat sárgája megsürkült, mégis büszke mosollyal járt ide Ákos bácsi és köre. Az épületben mindennek ellenére folyt az élet. Az első emeleten művészek festettek, faragtak, a másodikra diákok jártak karateedzésre és balettre, míg a nők kötőkörré és jógázni gyűltek össze – köztük természetesen Piroska néni is. Kittiék előre tudakolóztak, hogy lássák, mi várható szerda délután ötkor.

– Négy és hat óra között bácsik sakkoznak a földszinten – olvasta Bianka jegyzeteit Barnabás. – A karateedzés viszont épp most ér véget. Ilyenkor jönnek a diákokért a szüleik. Így nem fog feltűnni, ha beszökünk...

– Pontosan! – bólogatott Bianka, és idegesen a telefonjára, majd két társára nézett. – Az nem fog feltűnni, hogy beszökünk... de biztos...

– Csak nehogy azt kérdezd, hogy jó ötlet-e ez az egész! – emelte az égre a tekintetét színpadiasan Barnabás.

Bianka sértődötten felhúzta az orrát.

– Jó. Nem kérdezem. De ha baj lesz...

– Tudom, tudom! Te megmondtad előre – legyintett Barnabás, majd Kittihez fordult.

– Felkészültél? Mehetünk?

Kitti lelkesen bólintott. Talán túl lelkesen is. Így akarta leplezni, hogy ő is ideges. Az azonban meg sem fordult a fejében, hogy visszaforduljanak. Ha megijedt, megtorpant egy pillanatra, mindig felidézte magában Enikőt. A legjobb barátnőjének szüksége van rá!

– Indulás! – suttogta, és mindhárman felsétáltak az öreg, hiányos kőlépcsőn, és beléptek a dupla vas- és üvegajtón. Bár nagyon szerették volna azt a benyomást kelteni, hogy ők csak lazán, a leghétköznapiabb módon beugranak a kistestvérükért a karateedzésre, ez nem igazán jött össze. Aki látta őket, inkább azt hihette, hogy három beprogramozott robot halad végig a szűk folyosón. Az egyik sakkozó oda is fordult a mellette ülőhöz.

– Ezek a mai fiatalok annyit ülnek a gépek előtt, hogy már maguk is gépekké váltak! Mindig ezt mondom az unokámnak is! Nézz rájuk! Milyen furcsán mennek...

Szerencsére Kitti nem hallotta a megjegyzést. Ő most járt először a régi moziban, így számára még minden új és különös volt: a levegőben szálló por, a lepattogzott vakolat alól kibukkanó téglák, a sarkokban heverő régi tévék, rádiók, írógépek és a lépcsőnél őrködő Petőfi Sándor-szobor. Bianka, aki már ismerte a járást, balra fordult, majd a folyosó végén kinyitott egy nagy faajtót. Bedugta rajta a fejét, körbenézett, végül hátrafordult a többiekhez.

– Tiszta a levegő – suttogta.

Lábujjhegyen settenkedtek be a régi moziterembe, pedig még nem volt ott senki. Fekete linóleumpadló borította a tágas, ablaktalan helyiséget. A falak mentén félretolt padok és szekrények sorakoztak, a terem közepére pedig mindenféle formájú, anyagú és nagyságú ülőalkalmatosságot állítottak be egy nagy körbe. Volt köztük párnázott, kényelmes fotel, fa-, fém- és összecukható, műanyag szék is.

– Már mindent berendeztek a gyűlésre – bólintott Barnabás. – Nekünk nincs más dolgunk, mint elbújni azokban! – mutatott a terem végébe, ahol három kopott, hatalmas szekrény várt rájuk. Kitti nagyot nyelt. Eddig viccesen hangzott, hogy egy bútorba zárva hallgathatja ki a mit sem sejtő cseresznyeligetieket, most azonban már kevésbé érezte vonzónak és varázslatosnak a tervet. Jobb ötlete azonban nem volt, így követte a székek mögé Barnabást. A fiú szélesre tárta a szekrények ajtaját.

– Huh! Szerencsére nincs sok minden bennük! – dugta be a fejét a sötétbe.

– Még hogy nincs bennük sok minden! – ismételte meg a szavait kétségbeesve Bianka. – Akkor mond meg, hová tegyük ezeket a lomokat? Mi lesz, ha a kör tagjainak feltűnik, hogy kirámoltuk a szekrényeket?

– Nyugi, Bianka! Ne parázz folyton! – intette le Barnabás. – Nézz körbe! Már így is egy csomó fölösleges cucc van idetámasztva. Most pár holmival több

lesz. Észre sem fogják venni – magyarázta, miközben kiemelt egy behorpadt vödröt a tárolóból.

– Segítek. Igyekeznünk kell! – ugrott mellé Kitti, és ő is kivett egy seprűt és egy szerszámosládát a szekrényből.

Bianka nagy sóhajjal csatlakozott hozzájuk. Szerencsére időben jöttek, így nem kellett kapkodniuk. Amit tudtak, elrejtettek a fal menti padok alatt, a többi holmit egy sarokba rakták. Amikor végeztek, Bianka az órájára pillantott.

– Oké, most van 17.40. Be kell bújnunk a szekrényekbe, hátha valaki korán érkezik.

– Ki kezdi? – kérdezte fojtott hangon Kitti.

Bianka a szekrényekre nézett.

– Kitti, tiéd ez a keskeny tároló, ebbe csak te férsz be állva. Barnabásé az a magas jobboldalt, enyém a bal szélső – vette át az irányítást a lány.

– Jó, akkor menjetek be ti, én meg ellenőrzöm, hogy jól becsuktátok-e az ajtót. A telótokat is némiátok le, nehogy lebuktasson minket – vezényelt Barnabás.

– Hát... sok sikert! – erőltetett nyugalmat a hangjára Kitti, ahogy zsebre vágta a telefonját.

– Sok sikert! – Barnabás összepacsizott Biankával, majd Kittivel is. Kitti elvörösödött és megborzongott. Villámgyorsan beugrott a rá váró szekrénybe. Pár pillanatig jólesett elbújni a sötétben. De amikor Barnabás rácsukta az ajtót, már nem volt olyan kellemes. Valójában semmihez sem lehetett hasonlítani ezt a helyzetet.

A regényekben a hősök számtalanszor elrejtőztek. Kitti a kastélyos könyvben is olvasott arról, hogy a lány egy ládában megbújva hallgatta ki a nagybácsikáját. De arról szó sem esett, hogy ez ennyire kényelmetlen! Kitti a hátát a szekrény falának vetette, de a karját meg sem tudta mozdítani, mert minduntalan beleütközött a kiálló kampókba, fogasokba. Az ajtó és a fal közötti parányi résen épp csak a terem egy vékony csíkját látta. Egyetlen széket. Fülelt. Hallotta, hogy Bianka is fészkelődik a szomszédos szekrényben, majd Barnabás szólalt meg a másik oldalon.

– Oké. Én is bent vagyok. Nálatok minden rendben?

– Igen – hallatszott Bianka remegő hangja.

– Persze – motyogta Kitti is.

– Jó. Akkor mostantól csöndben várunk. Az egész gyűlés alatt. Míg a terem ki nem ürül! – vezényelt Barnabás.

– Míg a terem ki nem ürül – visszhangzott Kitti fejében az utolsó mondat. Majd egy ideig nem hallott semmi mást, csak a szíve dobogását és a saját lélegzetvételét. Jaj, ne! Annyira hangosan ver a szíve! Vajon Barnabás és Bianka is hallja? Mi lesz, ha a kör tagjai is észreveszik... Vagy csak őt zavarja ennyire? Kitti próbált nagy levegőt venni és lenyugodni, mielőtt még megérkeznének a gyűlésre a lakosok. De mikor is lesz az? Úgy tűnt, már fél órája várnak itt. Vagy csak tíz perce? Kitti elvesztette az időérzékét. Mintha egy olyan dobozba zárták volna, ahol nincs sem fény, sem

hang, sem idő. Bárcsak történne már valami! – fohász-
kodott magában, de amikor valóban lépéseket hallott,
majdnem felsikoltott rémületében. Pedig semmi ijesz-
tő nem történt. Csupán megjöttek az első résztvevők.
Kacarászás, köszönés, csoszogás, kopogás, székcsikor-
gás, ajtónyikorgás szűrődött be kintről a szekrénybe.
Kitti felismerte Ákos bácsi öblös nevetését és Piroska
néni dallamos kuncogását. Kicsit megnyugtatták az is-
merős hangok. Végre magához tért. Azért van itt, hogy
információkat gyűjtsön. A feladatra kell összpontosí-
tania! – gondolta a sötétben rejtőzve. Így, hogy folya-
matossá vált a jövés-menés, már nem volt olyan ide-
gesítően unalmas a bezártság. A kényelmetlenségekről
is sikerült megfeledkeznie, ahogy felfedezte Borostyán
doktor köhögését. Itt van a tolvaj! Akkor minden jól
halad. Majdcsak lebuktatja magát valahogy...

Na de, mikor? A gyűlés elkezdődött. És unalmasabb
volt, mint bármi más a világon. Unalmasabb, mint Eri-
ka néni nyelvtanórái. Mint Ákos bácsi cseresznyelige-
ti történelemórái. Mint a buszmegállóban várakozni.
Mint otthon ülni délután, és remélni, hogy anya előbb
hazajön.

Semmi sem történt. A kör tagjai arról beszéltek,
hogyan kell hozni a járdát a II. utcában. Megvita-
tatták az orvosi rendelő új színét, és egyeztettek a kö-
vetkező fél év programjait. Kitti álmosan pislogott, és
elgémberedett lábaira gondolt. Már nagyon várta, hogy

befejezzék a gyűlést, és végre kiszabaduljon innen. Va-
jon mennyi az idő?

– Akkor mára végeztünk! – hallatszott a távolból
Hajnalka hangja. Ő volt Bianka és Barnabás anyukája,
és a zárt társaság titkára. – Van még kérdés?

– A XXVIII. utca sarkán mikor kezdődik a felújí-
tás? – érdeklődött valaki. Kittinek elszorult a torka.
Amennyire csak tudott, előre hajolt, és a fülét a szek-
rényajtóhoz szorította.

– Ahogy azt két hete megbeszéltük, a munkálatok
augusztusban kezdődnek. A munkagépek már megér-
keztek. Először a parkolót alakítják ki. Augusztus 20.
után pedig az épületből is kipakolnak, és nekiállnak
a felújításnak. Új tetőt kap a ház, kicserélik a nyílászá-
rókat, újraparkettáznak, és kívül-belül festenek – olvasta
a jegyzeteiből Hajnalka, majd megköszönte a torkát.

– Ha végeztünk, további szép estét mindenkinek!
Jövő szerdán folytatjuk.

Még az iskolai kicsöngetés után sem szokott olyan
lárma lenni, mint itt a teremben a végszó után. Min-
denki egyszerre állt fel, hogy kinyújtóztassa tagjait.
Székek nyikorogtak, lábak trappoltak, cipősarkak ko-
pogtak, és mindenki kiabált.

– Feri, megvársz a bejáratnál? Valamit szeretnék át-
adni!

– Hogy vagy, Árpi? Rég találkoztunk!

– Ott leszel a pénteki jótékonysági hangversenyen?

– ...és mindig pont az én bejáratomnál végzi el a dolgát! Miért itt sétáltatják a kutyáikat, nem értem...

– Borzasztó ez a meleg! Napjában kétszer locsolok...

Kitti kusza mondatfoslányokat hallott. Csalódottan dőlt a szekrény hátának. Semmi újat nem tudtak meg. Hiába gubbasztottak két órát a szekrényekbe zárva! Csak menjen már mindenki haza! – gondolta.

Végre távolodtak a léptek, és csökkent a zivaj. Úgy tűnt, már csak néhány ember lehet a teremben. Kitti felismerte Ákos bácsi hangját.

– Mi a helyzet, doki? Hogy áll az ügy?

– Jól haladok! – suttogta Borostyán doktor, majd még halkabban hozzátette. – Most beszélhetünk?

– Igen. Piroska már elindult. Csak én vagyok.

– Akkor várjuk meg Hajnalkát és Rolandot! Ott állnak.

Kitti nagyot nyelt, és még nagyobbat dobbant a szíve.

– Gyertek ide egy kicsit! – hallatszott Ákos bácsi kérése.

– Persze, jövünk már. Mondjátok! – szólalt meg Hajnalka egészen közről.

– Csak ne olyan hangosan! Még a végén illetékelemek is meghallják... – morogta Ákos bácsi.

– Minden a terv szerint halad. Megvan a következő célpont, ezt ti is tudjátok – magyarázta az orvos.

– Az lesz az utolsó állomás? – csuklott el Hajnalka hangja.

– Igen... eddig nagyon sikeresen haladtunk előre – nyugtatta a többieket Borostyán doktor.

– Akkor jó... de... biztosan menni fog egyedül? Mert ha nem... ha nem... – ismételte egy másik férfi. Talán az, akit Rolandnak hívtak.

– Mondom, hogy igen – erősködött a doktor ingerülten.

– És a rendőrség? – hebegte Hajnalka.

– Mire a rendőrség észbe kap, mi már végzünk – felelte a doktor magabiztosan. Neki nem remegett a hangja.

Kitti lélegzet-visszafojtva hajolt a szekrényajtóhoz, de hiába. Csak egy nagyon kis résen látott ki. Annyit sikerült elkapnia, hogy két férfi kezét fog. Majd becsapódott az ajtó, és elsötétült a terem. Kitti mozdulatlanra dermedt. Tudta, hogy ennyi volt. Végre kiléphetnek a szekrényből, és kinyújtóztathatják a tagjaikat. Mégsem moccant. Csak várt.

Jobb szélről jöttek az első zajok. Nyikorgás és surranás. Lábdobogás, majd újra fény. Valaki felkapcsolta a villanyt, és Kitti tárolójához ugrott. Felrántotta az ajtaját. Barnabás volt az. Döbrent arccal nézett farkaszemet Kittivel. Majd odasietett Bianka szekrényéhez is. A húga megszeppenve mászott ki a rejtékhelyről.

– Mi... mi ez az egész? – hüppögte.

– Hát ti is hallottátok?! – tört ki Barnabásból.

– Persze hogy hallottuk – bólintott gyorsan Kitti, majd maga elé bámult, hogy összeszedje a gondolatait.

– Ákos bácsi... és a ti anyukátok... meg az a Roland... és a doktor... szövetkeztek.

– Nem! – kiáltotta Bianka kétségbeesve. – Nem biztos, hogy szövetkeztek! Anya sosem menne bele ilyesmibe. Különbözik is! Hozzánk is be akartak törni... Ha anya benne volna...

– Csakhogy végül nem sikerült a betörés. Lehet, hogy az egész csak álca volt. Azért, hogy rátok ne gyanakodjon a rendőrség – érvelt Kitti.

– Ezt most komolyan mondod? – szórt villámokat a tekintetével Bianka.

– Csak találgatok – szabadkozott Kitti.

– Össze ne vesszetek! – szólt közbe sietve Barnabás. – Még semmi sem biztos. Talán a doktor rászedte anyut és Ákos bácsit... talán félrevezeti őket a szakács-csal. Ezzel a hogyishívják Rolanddal.

– De akkor veszélyben vannak a szüleink! – sikkan-totta Bianka. Látszott, hogy ő már teljesen elvesztette a fejét. – Meg kell mutatnunk nekik a doktortól lopott jegyzetfüzetet!

– Még ne! – könyörgött Kitti. – Még várjunk. Hát-ha rájövünk még valamire.

– Mire? – meredt rá Bianka.

– Nem tudom – vont vállat Kitti. – De várjatok még holnapig, jó?

Barnabás bólintott.

– Rendben. Várjunk holnapig. Addig gondoljuk át a hallottakat. Na meg figyeljünk a tagokra! Kitti, te

Ákos bácsira! Mi meg anyára... Nem eshet bajuk, és nem tehetnek semmit anélkül, hogy ne követnének őket...

– Jó, de ha... ha nem jövünk rá semmire holnap estig, akkor mindent elmondok anyának – morogta Bianka.

– Áll az alku – egyezett bele Kitti.

•

A fehér falakat és bútorokat arany színbe vonta az éjjeli lámpa fénye. Kitti holtfáradtan feküdt be az ágyba. Kezében a doktor jegyzetfüzetét tartotta. Már századszorra lapozta át. Nem talált benne semmit, csak amiről eddig is tudtak. Vajon neki lesz igaza, és Ákos bácsi és Biankák anyukája is benne van a betörésekben? De miért tennének ilyet? Talán ők is a boszorkány recepteskönyvét keresik? Hiszen azt már megszerezte a tolvaj! Vagy van még valami, amit érdemes megtalálni? Bianka szerint az anyukája nem tenne semmi törvénybe ütközőt. Mégis arról beszéltek, hogy a rendőrség háta mögött cselekszenek. Bár Kitti sem tudta elképzelni Ákos bácsiról, hogy rosszban sántikálna. Mégis... az, mondjuk, furcsa, hogy Ákos bácsi sosem tartott attól, hogy hozzájuk is betörhetnek. Hogy is volt az első eset? Piroska néni és Ákos bácsi arról beszélgettek, hogy *Marikáék sosem zárták az ajtót*. Éjszaka bárki bemehetett volna hozzájuk... Azaz... Ákos bácsi tudta, hogy Marikáékhoz könnyű

besurranni. Ráadásul az a család csak pár háznyira lakik tőlük itt, a VII. utcában...

Kitti a füzetre bámult, és ezeregyedszer is elolvasta a bejegyzést:

$$7+2+4+10+8$$

Várjunk csak! Kitti izgatottan felült. 7! A VII. utcában volt az első betörés... az ő utcájukban. A második... Mórénál a II. utcában... ahol Borostyán doktor is lakik! A harmadik valami Katikáéknál... a IV. utcában, és a következő betörés... Kálmánéknál a X. utcában, ahol az a Roland is él! Ezek a számok stimmelnek az összeadás számaival! Az utolsó pedig... a VIII. utca, ahol Bianka és Barnabás is lakik!

Kittinek remegett a keze, ahogy előkapta a zsebéből a telefont, és ráírt az ikrekre.

Kitty

Megvan! Rájöttem! A számsor...
azokat az utcákat jelöli, ahova
betörték eddig! $7+2+4+10+8$!
A nyolcas a tí utcátok!
Az utolsó betörési kísérlet!

Kitti idegesen dobolt a lábával. Nézzétek meg! Nézzétek meg! – ismételtette a telefonját bámulva. Nem kellett sokat várnia. Barnabás válaszolt először.

Barnabás

Ez nagyon durva!

Bianka

Van ennél durvább is.

Kitty

???

Bianka

Ha a számokat összeadjuk... a mi házszámunk jön ki... 31.

Kitty

Neeee!

Bianka

Szerintetek ez véletlen?

Barnabás

Ez az ügy egyre jobban bűzlik!
Szerintem nincsenek ilyen véletlenek...

BOSZORKÁNSZOMBAT

Egy hirtelen jött szélroham belekapaszkodott a rózsabokorba, megtáncoltatta az ágakat, majd temérdek szírommal távozott. A virágok megpördültek a levegőben, és lehullottak a földre, belepték a járdát és a zápor után maradt pocsolyákat. Csak egy eltévedt szírom forgott tovább, repült az éjszakában, és épp Kitti fején landolt. Kitti megrázta kócos, hosszú haját. Ismét egy bokor mögött rejtőzködött, mint az utóbbi hetekben már annyiszor. Arra várt, hogy meghallja a közeledő lépteiket, és beszélhessen Enikő anyukájával. Hegyezte a fülét, és közben magában ismételte mindazt, amit megtudtak az ikrekkel. A távolban végre sírva-nyikorogva feljajdult a fehér kertkapu, és a boltívről lelógó lámpás alatt feltűnt egy kis termetű, sportos nő. Kitti kipislogott a bokor mögül, így épp látta, amint a sötétben Enikő anyukája felmegy a kőlépcsőn, és – mint aki megérzi, hogy figyelik – megtorpan, körbenéz. Hiába, a javasasszony igazi leszármazottja elől nem lehet elrejtőzni sehova – gondolta Kitti, és kilépett a bokor mögül, majd bátortalanul integetni kezdett. Enikő anyukája megfordult, és lesietett hozzá a járdára. Kitti

meg sem várta, hogy köszönjön, izgalmában máris mesélni kezdett.

– Mindent kiderítettünk! Megvan a tolvaj! Az állatorvos az. Borostyán doktor. És Biankáék háza... az az utolsó helyszín... és a nagybácsikám meg Roland és az ikrek szülei is benne vannak valahogy. De még mi sem értjük, hogyan... A recepteskönyv már majdnem megvolt. Betörtünk a doktorhoz. Nefelejcs segített, csak aztán jött az orvos, és menekülnünk kellett... de megszereztük a jegyzetfüzetét, és így megtudtuk, hogy...

– Lassíts! Lassíts már, te lány! – intette le suttogva Enikő anyukája. – Fellármázod az egész környéket, ráadásul egy szót sem értek. Csak sorjában! Betörtetek a doktorhoz, és elloptátok a jegyzetfüzetét?

– Igen, amiben szerepel a betörés útvonala.

– Hol az a füzet? Elhoztad? – nézett mohón Kitti zsebeire az anyuka.

Kitti a homlokára csapott.

– Otthon hagytam...

Enikő anyukája csalódottan, már-már haragosan nézett Kittire, de türtőztette magát.

– Legközelebb hozd magaddal! Könnyen lehet, hogy van benne olyan rejtjeles üzenet, amit meg tudnék fejteni.

– Ó! Ne aggódjon! – sietett megnyugtatni Kitti. – Mi már megfejtettük. Csak egy összeadás van benne. A számok a betörés útvonalát jelzik. Az utolsó ház

az ikreké. Már csak az maradt hátra. Kétszer meg is próbált bejutni hozzájuk a tolvaj... de nem sikerült neki. Csakhogy... az a furcsa, hogy Hajnalka, az ikrek anyukája... valahogy benne van az ügyben. Hallottuk, ahogy a tolvaj egyeztetett vele és még két fővel... a nagybácsikámmal és Rolanddal.

Enikő anyukája keresztbe fonta a karját a mellkasán, és maga elé meredt. A hold egy pillanatra előbukkant a fák és a felhők mögül, és ezüstköntöst dobott rájuk. Kitti most jól látta, milyen gondterhelt a vele szemben álló nő. Mintha fogott is volna az első találkozásuk óta.

– Talán... – kezdte lassan Enikő anyukája. – Talán a doktor Hajnalkát is be akarja csapni... nem jutott be a házába betöréssel, ezért most megpróbál vele barátkozni, hogy így legyen bejáratos az ikrek otthonába, és így szerezze meg, amit akar – ráncolta a homlokát.

– Mi is épp erre gondoltunk! – kiáltotta Kitti, de aztán észbe kapott, és lehalkította a hangját. – Az ikrek szemmel tartják a doktort. Eddig még nem ment be hozzájuk... Meg azon is gondolkoztunk, mit akarhat ott a tolvaj... talán az ezüst tálalókészletet. Az még az ikrek dédszüleié volt, és állítólag nagyon értékes.

Enikő anyukája eltöprengett.

– Meglehet. De... az is előfordulhat, hogy Hajnalkánál lett elrejtve a boszorkányok recepteskönyve. Hogy a doktor oda már nem lopni megy, hanem visszaszerezni mindazt, amit nála rejtett el.

– Ezt miből gondolja? – csodálkozott Kitti.

– Abból, hogy a doktornál nem találtatok meg az értékes tárgyakat. Talán nem olyan ostoba, hogy a saját otthonában rejti el a lopott holmit. Könnyen lehet, hogy bepalizta Hajnalkát, és nála helyezte el a megszerzett dolgokat...

Kitti eltöprengett a lehetőségen. Hirtelen, ahogy a hold eltűnt egy újabb falánk felhő mögött, észbe kapott.

– Valóban... a doktor járt már az ikreknél a betörési kísérletek előtt is... egy receptet adott át. Talán épp azzal a céllal ment, hogy elvigye minden holmiját... és amikor nem jött össze, megpróbált betörni... és amikor az sem jött össze...

– Új tervet dolgozott ki – dörzsölte össze a kezét Enikő anyukája, mint aki rájött minden rejtély kulcsára. Majd izgatottan megragadta Kitti vállát:

– Még nincs veszve semmi! Visszaszerezhetjük a könyvet, amit elrejtett!

Kitti megborzongott. A szél ismét feltámadt, körbetáncolta őket, és újabb rózsaszíromesőt borított rájuk.

– Nem tudom, van-e esélyünk... – motyogta. – Eddig az ikrek távol tartották az orvost, de holnap nagy kerti parti lesz náluk. A Számozott Utcák Zárt Körének bulija. Mindenki ott lesz az udvarukban. Az orvos is. Reménytelen, hogy ekkora tömegben végig szemmel tudjuk tartani, de igyekezni fogunk. Ha tényleg Hajnalkánál rejtette el a lopott holmit, talán el is vezet minket az értékes tárgyakhoz... Én ott leszek, és...

– És én is! – bólintott Enikő anyukája. – Holnap szombat van. Nem kell bemennem az irodába.

– Hát ön is tagja a körnek? – döbbsent meg Kitti.

Enikő anyukája megrázta a fejét.

– Nem... nem vagyok tag.

– Akkor hogy fog bejutni észrevétlenül?

– A te segítségével – kacsintott Kittire Enikő anyukája. – Mondtad, hogy nagy lesz a tömeg... talán észre sem vesznek, ha ügyesek leszünk.

Kitti egy pillanatig elgondolkozott. Nézte a gyorsan haladó ezüstös és szürke felhőket az égen, majd lassan bólintott.

– Jó. A buli délután négykor kezdődik...

– Én pedig várni fogok rád a kapu előtt ötcor – suttogta Enikő anyukája, majd hálásan Kittire nézett. – Még sosem volt ilyen jó barátnője a lányomnak... – mosolygott.

•

Az augusztusi nap délután négy órakor már barátságosan simogatta a járókelők tarkóját és hátát. Kitti a legcsinosabb ruháját vette fel, aminek piros pántos felső része és rövid szoknya volt. Ákos bácsi csak hümmögött, és megjegyezte, hogy ez a szép öltözék be fog piszkolódni a füstben, Piroska néni meg úgy gondolta, ha besötétedik, Kitti bizonyosan fájni fog. Kittiről azonban leperegtek az intelmek. Ez egy fontos

nap lesz! Talán megtalálják a boszorkányok könyvét. Talán a tolvajt is elkapják és leleplezik. Nincs igaza sem a rokonainak, sem az osztálytársnőinek – mert-hogy lefotózta magát, mielőtt elindultak, és a képet elküldte a közös csoportjukba a barátnőinek. Liza és Dorka szívecskékkel válaszolt, de Maja és Renáta biztosra vették, hogy Barnabás miatt öltözött fel így, és legalább tíz percen át ezzel cukkolták. Még tovább is ugratták volna, ha Ákos bácsi nem avatkozik közbe.

– Na, most már tedd el azt a kütyüt! Nem akarom látni, hogy az egész kerti parti alatt a telefonod nyomkodod – füstölgött. Kitti nem akart veszekedni, ezért a táskájába dobta a telefont, és vidáman integetett a kapuban álló ikreknek. Ákos bácsi besietett üdvözölni Hajnalkát és a férjét, Piroska néni pedig még egy fő-
lősleges próbálkozást tett.

– Kitti, ha később fáznál... betettem egy pulcsit...

– Nem lesz gond, tényleg – nyugtatta a nagynénikét Kitti, miközben fél szemmel már az ikrek arcát fürkészte. Vajon mit szólnak a ruhájához és a frizurájához? Mindig kócos, hosszú haját ma végre sikerült úgy fésülnie és fonnia, ahogy egy videón látta. Sajnos az elismerő szavak elmaradtak. Bianka olyan izgatottan nézelődött jobbra-balra, mintha minden második vendégük tolvaj és gyilkos volna, Barnabás pedig, bár nagyokat pislogott Kittire, de egészen más témát hozott szóba.

– Mit is írtál? Ötre jön Enikő anyukája? – súgta Kitti fülébe.

Kitti elvörösödött.

– Ha elfelejtetted, nézd meg a telefonodat, ott van... – vonta meg a vállát.

– Most mi van? Miért vagy dühös? – horkant fel Barnabás, és értetlenül Kittire majd Biankára nézett.

– Mert minden kihullik a fejedből – állt Kitti pártjára Bianka.

– Az orvos itt van már? – kérdezte Kitti.

– Pár perce jött meg – morogta Barnabás.

– Akkor ne ácsorogjunk itt! Tartsuk szemmel! – javasolta Kitti, és besietett az udvarba. Barnabás bambán követte.

Az ikrek kertjére rá sem lehetett ismerni. A csíkos hintaágyat félretolták a kerítés mellé, a fák alatt fapadokat állítottak fel, és a háztól legtávolabb eső sarokban két hatalmas grillező ontotta a füstöt és a meleget. Az ágakra színes lufikat és fehér lampionokat lógattak, amik most ide-oda ringtak a szélben. Hajnalka és néhány barátnője hagymát pucolt, húsokat és szalonnákat szeletelt a teraszon, a beszélgetők csoportjai között pedig három óvodás gyerek rohangált Nefelejcsset kergetve.

– Ők az unokaöcséink – magyarázta Barnabás. – Folyton szegény Nefelejcsset nyúzzák.

A doktor a grillező előtt állt, és figyelte, ahogy Ákos bácsi és Botond, az ikrek apukája csirkeszeleteket és sajtokat helyez a rácsra. Hajnalka épp feljűk tartott egy tálcával, és Kitti azon gondolkozott, mennyire

kilóg a családból az ikrek anyukája. Botond, Bianka és Barnabás rövid szőke fűrtjei mellett még feltűnőbb volt Hajnalka hosszú, fekete hajkoronája. Épp most lépett oda a csapathoz az újabb adag hússal, és mindannyian nevetni kezdtek Ákos bácsi egy viccén. Vagyis csak majdnem mindannyian... Kitti oldalba bökte Biankát, és a fejével az orvos felé intett. Ha lett is volna bármilyen kételyük a tolvaj kilétével kapcsolatban, azt most mindenképp eloszlatta volna Borostyán doktor viselkedése. A férfi láthatólag nagyon ideges volt. Próbálta leplezni az izgalmát, de a keze minduntalan a zsebébe tévedt. Állandóan az óráját leste, és úgy forgatta a fejét a tömegben, mintha csak a megfelelő pillanatot lesné, hogy eltűnjön szem elől.

– Már most a lopásra készül! – suttozta rémülten Bianka.

– Ez a fickó! – Barnabás ökölbe szorította a kezét. – Mit képzelsz? Tényleg hagyjuk, hogy átverje a szüleinket? Nem maradhat egyedül! Még a klotyóra is vele megyek...

– Nyugi! Nem engedjük, hogy bármit elvigyen – nézett rájuk elszántan Kitti. Hárman voltak egy ember ellen. Pofonegyszerűnek tűnt szemmel tartani a doktort. Elméletben. A valóságban azonban minduntalan közbejött valami. Bianka és Barnabás házigazdák voltak. Fogadniuk kellett a zárt kör tagjainak gyerekeit, köszönniük kellett az új vendégeknek, és udvariasan válaszolni néhány udvariatlan és rémunalmas

kérdésükre vagy megjegyzésükre, mint hogy: „Nahát, mekkorát nőttetek!”, „Még mindig mennyire hasonlítotok”!, „Hogy megy a sulid?”, „Várjátok már az új tanévet?”. Az ilyen sehová sem futó beszélgetések alatt Kittire maradt a hosszú hajú, fülbevalós doki figyelése. Csak-hogy az orvos ide-oda csapódott a társaságok között. Mindenkit ismert, mindenkivel szóba elegyedett, és minduntalan nevetséges indokokra hivatkozott, hogy bejusson a házba. Tollat és papírt kért, hogy felírja egy kutyának ajánlott gyógyszer nevét, szerette volna megcsodálni a régi festményeket a nappaliban, a pincéből pedig ő hozta fel az újabb és újabb adag ásványvizet. Kittinek úgy kellett követnie, hogy az lehetőleg senkinek se tűnjön fel, de legkevésbé a dokinak. Ráadásul ő még mindig alig ismert valakit, így ha lehet, még gyanúsabb volt, ahogy egy-egy önfeledten társalgó csoport mögött megállt, mintha hallgatózna. Az akciót pedig külön nehezítette Piroska néni, akire sajnos rátört az anyáskodás, és tízpercenként megkereste Kittit azzal, hogy vajon ivott-e már valamit, kóstolta-e a piskótatekerceset, ami egyszerűen mennyei, vagy biztosan jól szorakozik-e, mert olyan magányosnak és riadtnak látszik...

– Bemutassalak pár szomszédnak? – lépett hozzá negyedszerre is az aggódó nagynéni.

– Ööö... tessék? – kérdezett vissza Kitti, aki épp egy fát szuggerált, ami mögött pár pillanatra eltűnt az orvos.

– Azt kérdeztem, bemutassak-e neked valaki?

– Nem, nem kell... – hadarta Kitti oda sem figyelve. Piroska néni közelebb hajolt Kitti arcához.

– Jól vagy? Sápadtak tűnsz...

A doktor végre felbukkant a fa mögül egy barátjával. Mindkettejük kezében papírtányér volt, és a grillezők felé sétáltak. Kitti kissé nyugodtabban fordult Piroska nénihez.

– Jól vagyok.

– Biztos? Mert ha azt hiszed, hogy kötelező itt lenni...

– Minden rendben. Csak éhes vagyok. Megyek is enni valamit. – Kitti az orvos után rohant, és két perc múlva már a tányérja felett ült az egyik asztalnál. Sonkát kapott és grillsajtot, de csak turkált az ételben.

– Na, végre! – huppant le mellé Barnabás. – Szerintem minden vendég megérkezett, és lesz egy kis nyugim. De ha még egyszer válaszolnom kell arra az agyament kérdésre, hogy milyen az, ha az embernek ikertestvére van, én bedilizek. Hol a doki?

– A szomszéd asztalnál – suttogetta Kitti, és felsóhajtott. – Végre leült enni. Szerintem engem már most is mindenki dilisnek tart. Egy órája bujkálok a fák, bokrok meg emberek háta mögött, hogy szemmel tartsam.

Barnabás Kittire meredt.

– Kizárt, hogy téged bárki dilisnek tartson – felelte őszintén. Kittinek hirtelen nagyon melege lett. Eltolta maga elől a tányért, és témát váltott.

– Bianka nem jön?

– Á! Reménytelen! – legyintett Barnabás. – Anya magával rángatta zöldséget szeletelni.

– Értem... – Kitti a telefonjára nézett. – Pedig tíz perc múlva öt óra. Akkor kell kimennem Enikő anyukájáért a kapuhoz.

– Odaadom neked a kapukulcsunkat, én meg addig figyelem a dokit. Ahogy a tányérja tartalmát nézem, még egy darabig enni fog – vigyorgott Barnabás.

– Rendben – bólintott Kitti. – Akkor szerintem... megyek is. Hátha előbb ideér. Gyanús lenne, ha ott kéne szobroznia az épület előtt...

– Hova akarod vinni, ha beengedted?

– Úgy egyeztünk meg, hogy elbújik valahol a pincében... és ha tiszta a levegő, körbeszaglászik...

– Oké! – Barnabás benyúlt a zsebébe, és az asztal alatt Kitti tenyerébe nyomta a kulcsosomót. Ahogy összeért a kezük, Kitti egy pillanatra megborzongott, aztán már fel is pattant a padról, és táncos léptekkel előresietett. A bejáratnál még senki sem várta. Sebtében kinyitotta a kaput, és kilépett az útra, hogy jobban körbenézzen. A járda mentén néhány autó parkolt, a virágágyásokban pedig lila és sárga virágok hajladoztak. Kitti szembeállt a széllel, és hagyta, hogy hátrafújja a tincseit és cirógassa, hűsítse az arcát. Mitől lett Barnabás mellett ilyen ideges? Korábban sosem fordult elő. El is vörösödött, amikor a kezük összeért. Vajon Barnabás észrevette? Talán nem... Bianka szerint semmit sem lát abból, ami az orra előtt történik.

Kitti egy pillanatra megfedkezett Enikő anyukájáról, és csak azért fohászkodott magában, hogy Barnabásnak semmi se tűnjön fel. Amúgy sem kéne ilyen nevetségesen viselkednie. Neki Alex tetszik, mint a barátnőinek, Majának, Lizának és Dorkának. Gyorsan megpróbálta maga elé képzelni Alex arcát, de nem sikerült. A szeme megvolt, de az orrát már nem tudta felideézni. És igazából a szeme is... inkább Barnabás szemének tűnt. Mit szólna Bianka, ha kiderülne? Kitti megrázta a fejét. Most nem gondolkozhat ilyeneken. Enikő anyukájának kell segítenie, meg az ikreknek. Koncentrálnia kell! Tett egy rövid, de gyors kört az utcában, majd visszament a házhoz, és leült a kapu tövébe. Hátát a kerítésnek vetette, és elővette a telefonját. 17.10. Ezek szerint Enikő anyukája késik. Nem baj, van még idő... – Kitti nem tudta befejezni a gondolatot, mert hirtelen neszt hallott a háta mögül. Rémulten megfordult, de csak Nefelejcs volt az. A macska felhúzott háttal nyújtózott egyet a kerítés tetején, majd komótosan nyalogatni kezdte a bundáját, végül barátságosan leugrott Kitti ölébe, és mint aki megtalálta a tökéletes fekvőhelyet, dorombolva elszenderült.

– Elfáradtál az ikrek unokaöccsei miatt, igaz? Egész eddig kergettek? – kérdezte Kitti, és simogatni kezdte Nefelejcs hátát. Bár a macska fekete foltjait nézte, lelki szemei előtt egészen más képek jelentek meg. Képzletben már elkapták a tolvajt, és mindenki ünnepelet.

Bianka a nyakába ugrott, Barnabással megint összecsapták a tenyerüket, Ákos bácsi hümmögött, és igazi cseresznyeliget lakosnak nevezte Kittit, ahogy megveregette a hátát. Mindenki bocsánatot kért tőle, amiért nem hittek Enikő létezésében... Enikő pedig már messziről integetett neki, úgy várta. Körbetáncolták a padlást...

– Hahó! Már kezdtünk aggódni!

Kitti és Nefelejcs ijedten kapták fel a fejüket. A kapuban ott álltak felettük az ikrek.

– Ti meg mit csináltok itt? Hol van Borostyán doktor? Egyedül hagytátok? – ugrott fel a földről Kitti.

– Nyugi, a doki belekezdett egy pókerpartiba... – magyarázta Barnabás. – Egyhamar nem kel fel az asztaltól. Inkább az a kérdés, hogy TE mit csinálsz itt? – nézett rá Kittire.

– Én... várom Enikő anyukáját... – motyogta Kitti, ahogy leporolta a szoknyáját.

– Egy teljes órája??? – döbrent meg Barnabás.

– Miért, mennyi...

Bianka elővette és Kitti orra elé tolta a telefonját. A kijelző 18.02-t mutatott. Kitti elsápadt.

– Észre sem vettem... végig itt ültem Nefelejccsel. És senki sem járt erre...

– Úgy látszik, valami közbejött neki – vont vállat Barnabás.

– Te ezt ennyivel elintézed? Most mit fogunk tenni? – hápogta kétségbeesve Bianka.

– Ugyanazt, amit eddig. Figyeljük a dokit – válaszolta Barnabás, és zsebre vágott kézzel a kapunak dőlt.

Bianka nem tudta ilyen könnyen elfogadni a hirtelen jött változást. Toporogni kezdett, és rémülten körbenézett.

– De a terv az volt, hogy Enikő anyukája segít, és...

– Tudom, hogy imádod a terveket – vágott közbe Barnabás –, de attól, hogy eltérünk az eredetileg megbeszélt...

– Én nem imádom a terveket – csattant fel Bianka –, hanem logikusan gondolkozom, és tudom, hogy nekünk senki sem fog hinni, ha nincs velünk egy felnőtt.

Kitti megsajnálta Biankát. Nézte a szőke, rövid, csinosra vágott haját és a vörösödő szemét. Gyorsan átkarolta a vállát, és suttogni kezdett.

– Eddig is boldogultunk hárman – nyugtatta. – Csomó mindent kinyomoztunk együtt. Ha pedig Borostyán doktor bemegy az épületbe, és el akar lopni valamit, szólunk a többieknek. A szüleid biztosan nekünk hisznek majd.

Bianka nagyot sóhajtott, és lehajolt Nefelejcsért, aki a lábához simulva dorombolt.

– Rendben – mondta, felemelve a macskát. – Menjünk be, és folytassuk hármasban!

A következő órák még gyorsabban elrepültek. A felnőttek az asztaloknál kártyáztak, előkerült egy gitár is, és az összeszokott társaság felidézte az elkopott,

agyonhasznált dalokat és dallamokat. Mire besötétedt, elállt a szél, és szokatlanul fullasztó lett a levegő. Bianka az anyukájával mécseseket gyújtott az asztalokon, és bekapcsolták a színes égősort is, amit a fák között húztak fel. Mintha egy fesztivál kellős közepébe csöppentek volna: szólt a zene, a lámpások pirosra, kék-re és sárgára festették a leveleket, mindenki egyszerre nevetett, kiáltozott, énekelt, a poharak összekoccantak, egy-két terítő foltos lett a kiömlött italtól, de ez most senkit sem zavart. Az égen egyre több felhő gyülekezett, és a távolban mintha villámlott is volna, de az égdörgést nem hallották meg a zenebonában. Kitti a kerítés mellé tolt hintaágyban ült Bianka és Barnabás között. Pár percre még a dokiról is megfélekedtek, olyan jól érezték magukat. Ismert ettek, és arról beszélgettek, hogy a következő héten elmehetnének együtt moziba. Barnabás épp egy akciófilmre próbálta rábeszélni őket, amikor egy fülsértő égdörgés kíséretében Bianka felsikkantott.

– Mi az? – meredt rá Kitti.

Bianka öléből a földre csúszott a műanyag tál. A lány falfehérré vált, és leugrott a hintaágyról.

– A doki. Eltűnt! – hebegte.

– Az... nem lehet... – motyogta Kitti.

– De hát az előbb még ott ült a gitáros fickó mellett, és... – nézett körbe értetlenül Barnabás.

– Látod, hogy már nincs ott! – ellenkezett Bianka, majd, se szó, se beszéd, rémülten a ház felé indult.

– Várj, most meg hová mész?! – kiáltott rá Barnabás, és utánasietett. Kitti követte. Épp akkor kezdett csöpörögni az eső, amikor a bejárati ajtóban beérték Biankát.

– Nyugi, Bianka! Megtaláljuk. Talán csak klotyóra ment – lihegte Barnabás, de nem túl meggyőzően. Mintha mindhárman érezték volna, hogy ez most más. Az orvos csak okkal tűnhetett el. Az előszobában koromsötét volt, de nem mertek villanyt kapcsolni. Lábujjhegyen végigmentek a folyosón, és belestek a nappaliba, ahonnan halvány fény szűrődött ki. Valóban a doktor tartózkodott odabent. Idegesen fel-alá sétált a kanapé és a két fotel között, majd hirtelen megállt a falnál, és az üveges szekrény tartalmát kezdte vizsgálni.

– Biztos azt nézi, mit vihetne el – préselte ki a szavakat összeszorított fogai közül Bianka.

– Akkor mit... – Kitti azt akarta kérdezni, mi legyen a következő lépés, csakhogy a hátuk mögött valaki váratlanul felkapcsolta a villanyt, és elkurjantotta magát:

– Bent folytatódik a buli! – harsogta Ferenc egy korsó sörrel a kezében. Az előszoba pillanatokon belül megtelt. Piroska néni a feje fölé emelt pulcsival topant be, Roland szitkozódva követte, Ákos bácsi pedig jókedvűen, nevetve zárta a sort. Az ajtó egy újabb égdörgés kíséretében becsapódott, majd megint kinyílt, hogy még több vendéget eressen be.

– Leszakadt az ég! – nevetett Marika, ahogy vizes haját megrázta az előtérben.

– Semmi gond! Gyertek a nappaliba! Kerítünk még székeket! – serénykedett Hajnalka, és beljebb invitálta az elázott sereget. Néhányan a mosdó felé vették az irányt, mások a szobákba nyomultak. Az ikrek unokaöccsei harsogva kergették a lábak tengerében Nefelegcset, Bianka, Barnabás és Kitti pedig még mindig az előszobában álltak a falhoz préselődve. Megszólalni sem tudtak a hangzavarban.

– De hát alig volt felhő az égen...

– Annyira hirtelen csapott le...

– Nem baj! Gyorsan jött, gyorsan megy... meglátjátok, tíz perc múlva már kitisztul az ég...

– Egy kis kávé? Teát?

– Ó, köszönöm, igen, talán egy kis vörösbort...

Mindenki egyszerre beszélt, ahogy helyet foglalt a tágas nappaliban, ami most sokkal inkább hasonlított egy vasúti váróteremhez, mint egy régi kúria szalonjához. A harmincöt vendég egymás hegyén-hátán ült és magyarázott, kiabált megállíthatatlanul.

– Már csak ez hiányzott – dohogott Barnabás. Ők hárman még mindig a küszöbről pislogtak be a többiekre.

– Hogyan tartsuk így szemmel a dokit? – kérdezte rémülten Kitti, de választ már nem kapott, mert a konyhából Bianka mellé lépett az apja, és hármójuk háta mögül beordított a feleségének.

– Hajni, elfogyott a vörösbort! Lemegyek a pincébe... ahol aaaaaaaa... mi a fene van?

Egy erős, fehér villanás, majd az egész házat megrengető dörrenés után teljes sötétség borult rájuk. A lámpák és a kerti fények is kialudtak. A szobából sikítás, majd a kisgyerekek visítása szűrődött ki. Hajnalka próbálta túlkiabálni őket.

– Áramszünet! Már csak ez hiányzott! Botond, a konyhában vagy? Hozz gyufát és gyertyát!

Az ikrek apja azonnal visszafordult a konyhába. Kittiék hallották a távolodó lépteit, majd a szitkozódását, ahogy minduntalan beveri valamibe a lábát, a karját, a könyökét, és fogalma sincs, merre van a gyufa. Kitti a zsebébe nyúlt, de rájött, hogy ott csak Biankáék lakáskulcsa van, amit még Barnabás adott át neki. A telefonját a táskájában hagyta, a táskát pedig a fedett teraszon. Ott ugyan nem ázik el, de ez most nem segít azon, hogy az orráig sem lát. Az ikrek még mindig szorosan mellette álltak. Érezte Bianka leheletét a tarkóján, és Barnabás is oldalba bökte, ahogy szintén a zsebében keresgélt.

– Megvan! – kapta elő a telefonját a fiú. Halvány, ezüstös-kék fény villant, és ugyanebben a pillanatban Kittit nekilökte valaki Biankának.

– Au! Kitti, mit művelsz... – kapott a fejéhez Bianka.

– Én semmit... – magyarázkodott Kitti, ahogy visszanyerte az egyensúlyát. – Nem én voltam... hanem...

A mondatot elnyelte a szél. Hirtelen mindhármutak tarkóját megcsapta a friss levegő. Hallották, ahogy

hangosabban dobol az eső a háztetőn, majd becsapódik az ajtó a folyosó végén.

– A doki! Ő ment neked! Most futott ki a kertbe! Meglógott – hadarta bele a feketeségbe Barnabás. – Felismertem a pólóját, amikor bekapcsoltam a telefonomat. Itt surrant el... szerintem nem vett minket észre a sötétben, és azért ment neki Kittinek...

– Várj! – szólt közbe Kitti. – Ha tényleg Borostyán doktor volt az, talán éppen most...

– Kihasználja az áramszünetet – sikkantotta Bianka, és a szája elé kapta a kezét. De felesleges volt az aggodalma. A házban eluralkodott a káosz és a hangzavar, így senki sem hallotta őket. A gyerekek visongtak, a nők a gyerekeket csitították, a férfiak vicceket süttöttek el, Botond pedig még mindig a konyhában káromkodott.

– De hát hova mehetett a kertben? – töprengett Kitti. Bianka megragadta és megszorította a karját.

– A... a... pin-ce... – dadogta.

Kitti a fejéhez kapott.

– Igazad van! Biztosan ott rejtette el a lopott holmit. Akkor meg mire várunk? Menjünk már utána! – sürgette az ikreket, és próbálta magával húzni a sötétben Biankát. A lány azonban nem mozdult. Az arcát ugyan nem látta, de ahogy megragadta a kezét, érezte, hogy egész testében remeg.

– Én... nem merek... – motyogta Bianka.

Kitti elvesztette a türelmét. Félt, hogy kifutnak az időből. Még erősebben szorította Bianka csuklóját, és már rohant volna vele az ajtó felé, amikor újra vilámlott. A fehérség bekúszott az ablakokon, és nappali fénybe vonta a folyosót, majd amilyen gyorsan jött, el is tűnt, nem hagyva maga után mást, csak rémületet. Kittinek kiszáradt a torka, és ahogy az égdörgés robajára a kert felé nézett, a megcsillanó ablaküvegben meglátta Biankát és Barnabást. Barnabás a telefonjával babrált, Bianka azonban csak állt, mint egy szobor, és a szeme olyan hatalmasra nőtt halottfehér arcában, mintha nem is ember lenne, hanem kísértet. Kitti elengedte a kezét.

Épp ilyen volt... az elképzelt szellemlány... mögötته az ablaküvegben... – jutott eszébe hirtelen, és megborzongott.

– Semmi... gond... – hallotta maga mellől Barnabás megnyugtató szavait. – Szólunk apának... és együtt megyünk a pincébe.

Kitti nem mert ellenkezni. Bólintott, bár ezt senki sem látta. Bianka és Barnabás már elfordultak, és szinte egyszerre léptek be a konyhába.

– Apa, a doki! Vagyis Borostyán doktor... – kezdte Barnabás.

– Ne most, fiam! Inkább segíts gyufát keresni! – morogta Botond, és Barnabás telefonjának a fényénél látni lehetett, hogy letérdel, és négykézláb kotorászni kezd a csap alatti szekrényben.

– Apa, előbb hallgass meg! – sürgette Barnabás.

– Nem! Legyen meg előbb a gyufa meg a gyertya, mielőtt anyád megjelenik, és a szemünkre hánnya, hogy még ennyit sem tudunk elintézni... áú, ez a szar konzervnyitó miért van itt?

– De ez fontosabb! A doktor... – próbálkozott ismét Barnabás, de Botond semmi másra nem tudott gondolni, csak a gyufára. – Á, látom, a telefonoddal világítasz! Jó ötlet, add egy kicsit! – kapta ki a fia kezéből a készüléket, és bemászott a konyhapult alá.

Kitti szinte toporzékolt türelmetlenségében a sötét folyosón. Hallgatta apa és fia vitáját, és számolta az elszalasztott másodperceket, aztán...

– Az elemlámpa is ilyenkor tűnik el... utoljára a padláson használtuk... – háborgott Botond, és ebben a pillanatban Kitti lelki szemei előtt megjelent egy másik padlás. Az, ahol Enikővel ékszereket próbáltak. Ahol vitakoztak és nevettek és táncoltak... A padlás, amit el akarnak venni Enikőtől és az anyukájától.

– Előremegyek! – kiáltotta Kitti a még mindig szoborként álló Biankának és a döbbent Barnabásnak, majd sarkon fordult, és rohanni kezdett a vaksötétben. Nem kellett fény! Nem kellett látnia az előszoba falait vagy az ajtót. Képzeletében úgyis egymást követték a képek: Enikő mosolygó arca a lila puffos ruhájában, az ékszeres doboz tele gyöngysorral, na meg Bianka rémült, nagy szeme. Segíteni akart nekik! Megígérte, hogy segít a barátain! Nem fogja hagyni, hogy a doktor

győzzön! Kitti kitapogatta és lenyomta a bejárat kilincsét, majd hezitálás nélkül kiugrott a zuhogó esőbe. A víz úgy zúdult a fejére, mintha zuhany alá lépett volna. Végigcsorgott a nyakán, lefolyt a ruháján, ami egyre nehezebb lett, és egyre szorosabban tapadt a testére. Kitti azonban nem törődött ilyesmivel. Hátrabukdácsolt a kertbe, és a pinceajtó felé igyekezett, amikor megbotlott egy székben, és hasra esett a nedves fűben. Az egész utcában áramszünet volt. Közvilágítás és hold nélkül az orra hegyéig sem látott, mégis négykézlábra állt, feltápáskodott, és továbbment a cuppogó sárban. Csakhogy máris újabb akadályhoz ért. Nekiütközött egy padnak. Egy pillanatra megtorpant, és levegő után kapott, aztán... apró, táncoló csillagot fedezett fel alig két méterre maga előtt. A nyitott pinceablak üvegén csillant meg egy elemlámpa fénye. Kitti gondolkodás nélkül odalépett, lehajolt, és bedugta a fejét a nyíláson. Meglepetésére nem a doktort, hanem Enikő anyukáját pillantotta meg a mélyben. A nő ott állt a pince közepén, és egy dobozban kotorászott. A neszre megfordult, és az elemlámpájával elvakította Kittit.

– Csak... én vagyok – suttogta Kitti.

– Á! Te meg mit keresel itt? – kérdezte döbbenten Enikő anyukája.

– Segíteni akarok – sietett a válasszal Kitti, és már be is ugrott az alacsony helyiségbe.

– Nem kell! Azért sem jöttem délután... mert megdöntöttem magam... nem akartalak titeket is bajba

keverni... – fordított hátat Kittinek a javasasszony le-
származottja, és még közelebb hajolt a dobozhoz.

– De én megígértem, hogy... – erősködött tovább
Kitti, de ekkor Enikő anyukája boszorkányokat is
megszégyenítő sebességgel mellette termett, és befog-
ta a száját.

– Maradj csöndben! Valaki jár itt – suttogta Kitti
fülébe. Kitti a lélegzetét is visszafojtotta. Az ütemesen
kopogó eső és a csatornában lezúduló víz szimfóniáját
valóban közeledő lépések zavarták meg. Valaki, akinél
szintén volt elemlámpa, megállt a pinceablak előtt, és
lehajolt. Enikő anyukája eloltotta a maga lámpáját, de
egy újabb villámlás fényénél Kitti felismerte a doktor
nadrágját és cipőjét. Borostyán doktor lábai megálltak
az üveg előtt, majd megfordultak, és távolodtak. Kitti
megkönnyebbült. Talán nem vette észre őket, gon-
dolta, de az öröm korai volt... Pár másodperc múlva
ismét különös zaj ütötte meg a fülüket. Mintha egy
nagy, cuppogós csiga csúszott volna feléjük. Az ab-
lakban megjelent egy fahordó, és teljesen eltorlaszolta
a kijáratot. Majd valami puffant, valami nyekkent, va-
lami zörrent odakint, mintha újabb bútorok landoltak
volna a hordó tetején és oldalán. Kitti egész biztosan
felsikított volna, ha nincs a száján a boszorkány keze,
ekkor ugyanis a doktor öblös, mély hangja is megtörte
a csendet.

– Tudom, hogy odabent vagy. De már nem mene-
külsz.

A boszorkány karja lehanyatlott, és Kitti végre sza-
badon mozoghatott és beszélhetett, de egy hang sem
jött ki a torkán. Enikő anyukája idegesen tördelte
a kezét, és Kittihez fordult.

– Engem akar – suttogta, és Kitti érezte a lehetétét
az arcán. – Hogy lehettem ilyen őrült, hogy pont ma
idejöttem! Sejtettem... éreztem... és mégis...

Kitti kétségbeesve pislogott az eltorlaszolt ablakra
és a nőre, majd automatikusan benyúlt a zsebébe, de
még mindig nem volt nála a telefon. Nem tudta hívni
Biankát és Barnabást. Valami azonban megcsörrent...

– A kulcs! – hökkent meg.

– Milyen kulcs? – kapta fel a fejét reménykedve
Enikő anyukája.

– Kaptam egy kulcsosomót, hogy beengedjem ma-
gát a kapun – hadarta Kitti. – Talán a pincekulcs is
rajta van... – be sem fejezhette, Enikő anyukája már
ki is kapta a kezéből a kulcstartót, és a keskeny folyo-
só felé vette az irányt. Kitti hallotta, ahogy távolodik,
majd reszketve próbálgatja a kulcsokat a zárba. A vas-
ajtó óráknak tűnő pillanatok múlva megnyikordult,
és... ismét felerősödött a zuhogó eső hangja. Enikő
anyukájának apró alakja beleveszett a zivatarba. Hátra
sem fordult. El sem köszönt Kittitől. Kitti utána akart
szólni, de ebben a pillanatban a háta mögött is kiáltá-
sok csattantak fel. Kitti hallotta, hogy a bútorokat és
a hordót elhúzzák az ablakból, és már látta, ahogy leg-
alább három elemlámpa villog, cikázik, játszik a sötét

üvegen. Nyelt egyet, és rohanni kezdett az ajtó irányába, de megbotlott, és másodszorra is hasra esett, ezúttal a hideg földpadlón. Pár centit négykézláb tett meg, majd újra feltápáskodott, és nekizuhant a vasajtónak. Közben valaki leugrott mögötte a mélybe, és felé sietett, de ő nem várta meg, míg elkapják. Kirohant az esőbe, fel a pincelépcsőn, és el, a kertkapu irányába.

– Várj! – ért el hozzá a doktor ordítása, de esze ágában sem volt megállni. Futott volna tovább, messze, messze el... amikor... váratlanul elvakította őt a fény. Visszatért az áram. Az utcai lámpák, a házak ablakai, a kerti füzérek egyszerre színezték sárgára a feketeséget. Mintha ismét mozgásba lendült volna a világ, amit eddig megbénított a vihar. Az eső eltakarodott, a fák susogva hajladoztak a szélben, a lámpák zümmögtek, Biankáék otthonából pedig egyre többen rohantak ki az udvarra. Csak Kitti állt mozdulatlanul. Szoborként figyelte, hogyan veszik őt körbe a férfiak. A doktor azt kiáltotta, hogy megszökött, Roland azt, hogy a pinceajtó nyitva van, Ákos bácsi pedig értetlenkedve kérdezte: de hát hogy szerzett kulcsot a tolvaj? Kitti szeretett volna megszólalni és válaszolni, de képtelen volt rá. A ruhája a testére tapadt, és úgy szorította a mellkasát, mint egy kényszerzubbony. A haja az arcába tapadt, nehéz volt és hideg. A lába pedig reszelt-remegett a víztől, vagy talán a felismeréstől, hogy tévedett, és óriási ostobaságot követett el. A bejáratú ajtó kivágódott, és szaladni kezdtek felé az ikrek.

Barnabás meglepve, Bianka vádlón fékezett le a nedves fűvön Kitti előtt.

– Enikő anyukája volt a tolvaj! Végig őt kellett volna elkapnunk. Te pedig segítettél neki elszökni! – hebegte. Kitti nem válaszolt. Csak nézett rá, de nem mozdult a szája, nem rebbent meg még a szempillája sem. Mintha átkot szórtak volna rá, úgy érezte, soha többé nem lesz képes pislogni, beszélni, vagy felemelni a karját, a lábát, és hazamenni, elfutni innen.

HAZUGSÁGOK ÉS MESÉK

Kitti nem tudta felidézni, hogyan került haza. Csak annak örült, hogy végre eltűntek a számonkérő és csodálkozó pillantások. Az ágyán feküdt ruhástul, a hajából még mindig csöpögött a víz, a szoknyája még mindig nedvesen tapadt a testére, de a takaró jótekonnyan elrejtette őt a világ elől. Itt biztonságban érezte magát, és remélte, hogy soha, soha többé nem kell előmerészkednie és beszélnie másokkal. Csak egy baj volt! Az élénk képzelete. Az elől nem tudott elmenekülni, és elbújni a takaró alá. Ide is követték a gondolatok és a képek. Hiába csukta be a szemét, akkor is látta maga előtt Bianka csalódott tekintetét, Barnabás zavarodottságát, azt, ahogy elkapja a pillantását, és lehajtja a fejét. Soha többé nem fognak szóba állni vele ezek után! Soha! Soha! Soha! Soha! Soha!

– Kitti, még mindig a vizes ruhában vagy? Át kéne öltöznöd... – nyitott be hozzá Piroska néni.

– Soha! – üvöltötte a takaró alól Kitti.

Piroska néni felkapcsolta a villanyt. A fény erőszakosan átvette az uralmat a szobában, és még a takarón is átszűrődött, így Kitti látta, amint egy karcsú, magas

alak árnya előrehajol, kihúzza az íróasztalnál álló széket, és leül az ágya mellé. Kitti válaszul összegömbölyödött a pokróc alatt.

– Egyedül akarok maradni – szólta ki a sötétből Piroska néninek.

– Figyelj, Kitti... megértem, hogy rossz kedved van... de nagyon meg fogsz fájni, ha nem veszed le a vizes ruhákat. Legalább öltözz át pizsamába! Kikészítettem az ágyad végébe. És hoztam egy meleg teát... és enned is kéne valamit. Kérsz almát? Összedobjak egy szendvicset?

– Nem kérek semmit! – morogta Kitti.

Piroska néni felállt. Kitti hallotta, ahogy bizonytalanul tesz egy kört a szobában, majd az ajtóhoz lép, és kimegy. Soha! Soha! Soha! Soha nem veszem le a fejemről a takarót – ismételte magában Kitti, és még jobban összegömbölyödött. Pár percig... vagy óráig... vagy napig... csak feküdt, aztán mégis fájni kezdett, mégis megszomjazott. Óvatosan kipislogott a takaró alól, és döbbenetén látta, hogy még csak fél óra telt el. A kijelző 11.00-et mutatott. Nagyon halkán felült, majd kibújt a piros ruhájából, és ledobta az ázott cuccokat a földre. A pizsamaként odakészített rövidnadrágért és pólóért nyúlt, majd megitta a teát is. Még langyos volt, és Kitti olyan mohón nyelte, mint ha évek óta nem jutott volna innivalóhoz. Csak most jött rá, mennyire kiszáradt a torka, a szája, és milyen borzasztóan szomjas volt eddig. A kedve azonban nem

lett jobb. Végre sikerült felidéznie, hogyan került haza, és a fejében megállíthatatlanul visszhangoztak Bianka szavai:

– Te tehetsz mindenről! Mi meg bevettük, amit kitaláltál! A boszorkány leszármazottjáról, meg a receptkönyvéről, meg a lányáról, akinek meg kell menteni az otthonát. Közben végig az a nő volt a tolvaj! Miattad meggyanúsítottuk a szüleinket és a barátaikat!

– Elég, Bianka! Őt is becsapták! – szólt közbe Barnabás, de Bianka csak mondta a magáét.

– Persze hogy becsapták! Ne csodálkozzon, ha a tolvaj hazudott neki! Ő is mindenkinek hazudozott!

Kitti szeretett volna válaszolni. Szeretett volna Biankára ordítani, és a fejéhez vágni, hogy ő sosem hazudott. De nem tudta kinyitni a száját. Így csak állt, és várta, hogy a háttérben tanácskozó dühös szülők végre beparancsolják a házba az ikreket, a szabadkozó és feszült Piroska néni pedig elinduljon Ákos bácsi-val és vele haza. Az úton alig beszéltek. Piroska néni nagyokat sóhajtott, és motyogott valamit arról, hogy ezt nem hitte volna, Ákos bácsi meg... nem viccelődött, nem morgolódott, csak villámló tekintettel szedte a lábát. Amikor végre átlépték a küszöböt, Kitti se szó, se beszéd lerúgta átázott vászoncipőjét, befutott a szobájába, bevágta az ajtót, és levetette magát az ágyra. Először csak kavargtak benne az érzések, de most, hogy átöltözött, ivott, és lenyugodott kissé, már meg tudta fogalmazni, hogy valójában szomorú és dühös.

Haragudott Biankára, aki mindent a fejéhez vágott, de még jobban haragudott magára, amiért... amiért Biankának igaza volt. Mindent elhitt a tolvajnak. Bevette, hogy ő a boszorkány leszármazottja... Pedig csak egy idegen nő volt... mégis segített neki, kiengedte a pincéből, és hagyta, hogy elmeneküljön. Mindent elrontott. „Ezt borzasztóan elcseszted!” – mondaná neki Renáta. „Az élet szívás” – vigasztalná őt Maja. Nekik sem ír többet. Nem akarja, hogy kárörvendjenek... Soha nem ír nekik! Soha, soha, soha!

A kilincs megmozdult, és az ajtó ismét kinyílt. Kitti, mint a villám, letette a teásbögrét, visszafeküdt az ágyába, és a fejére húzta a takarót.

– Mondtam, hogy egyedül akarok lenni – motyogta Piroska néninek, de a nagynénikéje helyett Ákos bácsi öblös hangja válaszolt.

– Elég volt a nyafogásból, kisasszony! Ha úgy jobban tetszik, maradhat rajtad a takaró. Elmondom, miért jöttem.

Kitti hallotta az ajtó csapódását, majd a szék lábának nyikorgását és nyekkenését, ahogy Ákos bácsi leült. A nagybácsi fészkelődött pár pillanatig, talán a gondolatait rendezte, talán csak kényelembe akarta helyezni magát. Kitti pedig, ha nem is vallotta volna be, kíváncsian várta, mit fog mondani. Azt már tudta, hogy viselkedik ilyenkor Piroska néni és anya. De Ákos bácsi eddig mindig csak morgolódott vagy viccelődött. Vajon most is? Mikor mond már valamit?

Kitti a fehér takaró alatt nem látott mást, csak fényt és árnyékot. Ki tudta venni a nagybátyja sziluettjét, de az arcát csak elképzelni tudta. Azt gondolta, hogy dühös, hogy csalódott. De a hangja nem erről árulkodott.

– Nem a te hibád volt, hogy a tolvaj elszökött – törte meg a csendet nyugodt, mély dörmögéssel Ákos bácsi.

– De hát... – hebegte Kitti meglepve, és kipislogott a takaró alól.

– Hadd fejezzem be! – vágott közbe a nagybátyja, majd megköszöörülte a torkát. – A doki és Roland döntöttek úgy, hogy nyomozósdit játszanak. És mi támogattuk őket. Azt gondoltuk, a rendőrség nem veszi komolyan a betöréseket. Azt gondoltuk, mi majd megmutatjuk, hogy Cseresznyeligenen hogy mennek a dolgok! Mi elbánunk a saját tolvajainkkal! Mi tagadás, kicsit elbáztuk magunkat. A betörések alapján úgy hittük, csak olyan ember lehet a tettes, aki otthonosan mozog a vidékünkön. A doki feljegyezte a betörések útvonalát, az ellopott tárgyakat, beszélt az érintettekkel, önjelölt felügyelő lett, aztán amikor Hajnalkaékhoz kétszer is megpróbált bejutni a tolvaj, kitaláltuk, hogy csapdát állítunk neki. Ezért szerveztük meg a kerti partit. Én azt gondoltam, hogy a tolvaj nem fogja bekapni a csalit, de a doki egész este bízott benne, hogy jönni fog. Úgy szaglászott a lakásban, a kertben meg a pincében, mint egy kopó. Aztán igaza lett...

Kitti lassan leemelte a fejéről az ágyneműt. Látni akarta Ákos bácsi arcát, hogy tudja, igazat mond-e.

Óvatosan felült, és fürkésző, nagy szemét rászegezte a nagybátyjára.

– Én... végig azt hittem, hogy ti vagytok...

– A tolvajok? – mosolygott Ákos bácsi, és felnevetett. Ez már az a nagybácsi volt, akit Kitti jól ismert. Hiába vetett rá szúrós pillantásokat naponta többször Piroska néni, ő akkor sem vette elég komolyan a dolgokat. Vagy ha komolyan is vette, úgy vélte, a nevetés elengedhetetlen.

– Kitti, most azt hiszed, hogy minden a te hibád, de ez a legnagyobb ostobaság! Mi voltunk bolondok, amikor azt hittük, hogy simán elkaphatjuk a tolvajt! Nem szóltunk senkinek, titkolóztunk, és észre sem vettük, hogy a betörő megkörnyékezett téged. Lehet, hogy te egy boszorkány megmentőjének képzelted magad, de mi meg egy bűnügyi regény hőseinek... mindannyian sült bolondok voltunk.

Ákos bácsi elvigyorodott, majd megpróbálta rendbe tenni a vonásait.

– Szóval... rád senki sem haragszik. Hidd el! Az ikerk persze elmondták, hogy betörtetek a dokihoz, és emiatt mindenképpen bocsánatot kell majd kérned tőle. De az döbbenetes, hogy kihallgattátok a megbeszélésünket a szekrényekben kuporogva! Mi meg észre sem vettük! Óriási! – Ákos bácsiból ismét kitört a viszatartott röhögés. Piroska néni be is nyitott a szobába, és számonkérően, felvont szemöldökkel bámult rájuk.

– Ez volna a nagy lelkizés? – emelte fel a hangját.

– Nem. A lelkizésnek már vége – állt fel Ákos bácsi. – Már csak a tanács maradt hátra – kacsintott, de Piroska néni szigorú tekintetét látva megpróbált komoly maradni. – Szóval... Kitti... nyugodj meg, és most már hagyj mindent a rendőrségre! Nekünk is ezt kellett volna tennünk. A boszorkányok ideje lejárt – intett búcsúzóul, aztán átadta a terepet a feleségének, aki egy szendvicset tett le Kitti asztalára.

– Egyél egy kicsit! És ha bármilyen kérdésed van, legközelebb fordulj hozzánk! – Piroska néni megigazította a függönyöket, és lesöpört egy szemtelen porsemet a polcról, majd nagy levegőt vett.

– Tudod, a képzelődés... néha tévútra visz. És hát... nem minden az, aminek látszik. Tudod, nem minden arany, ami fénylik.

Kitti bizonytalanul bólogatott. Nem igazán értette, hogy jön ez ide, és fogalma sem volt arról, mit felelhetne erre, de szerencsére a nagynénje nem is várt választ. Láthatólag elégedett volt saját tanácsával, mert csak rámosolygott Kittire, és már ki is ment a szobából. A küszöbről még visszafordult.

– Ha megetted a szendvicset, kérlek, áztasd be a tányért! – búcsúzott.

Kitti magára maradt. Bekapott pár falatot a vajaszalámis zsömléből, de valójában nem volt éhes. Bár Ákos bácsi szavai egy kicsit megnyugtatták, még mindig úgy érezte, mintha az agya helyén egy összegubancolt,

csomókkal teli fonalgombolyag lenne. Átverte őt a tolvaj. Nem is ő Enikő anyukája? De akkor... mit keresett Enikőék házában? Oda is be akart törni? Honnan ismerte Enikőt? Hogyan adhatta ki magát boszorkánynak és a lány anyjának, ha fogalma sem volt az egésztől? Amikor először találkoztak... Kitti elbújt egy bokor mögé, és látta a nőt, ahogy Enikő házához közeledik. Felment a lépcsőn, és nem... nem azért nézett körbe az ajtóban, mert észrevett valakit, hanem azért, mert attól félt, hogy őt veszi észre valaki!

Kitti felugrott, a szekrényéhez futott, és kihúzta a legfelső fiókot. Feltúrta a ruháit, kidobálta a földre a szoknyáit és a pólóit, pillanatokon belül olyan rumlit csinált, amitől Piroska néni bizonyára a falra mászott volna, de ez most a legkevésbé sem érdekelt. A karpereceket kereste, amiket Enikőtől kapott. Egy sálba tekerve talált rájuk. Vékony, fényes karikák voltak, és ahogy Kitti megforgatta őket a lámpafényben, ragyogtak rajtuk a kövek. Ezek... talán... csak nem... lopott holmik? A gondlattól Kittit kirázta a hideg. Szerette volna elhessegetni az újabb bajsejtelmét, de már késő volt. Csak az járt a fejében, hogy Enikővel mindig a padláson beszélgettek a sok régi tárgy között. Lámpabúrák, ősrög, aranyozott órák és képeretek, ládák vették körbe őket... csupa olyasmi, amit a tolvaj ellopott a cseresznyeligetiektől... azaz... lehet, hogy ez a karperec itt a kezében... nem is Enikő öröksége, hanem a betörő szerzeménye?

Kitti agyán átvillant a felismerés. Ákos bácsi és Piroška néni intelmeit egy csapásra elfelejtette. Csak arra gondolt, hogy tudja, hol húzta meg magát a tolvaj, és tudja, hol vannak az ellopott értékek. És ha nem siet, reggelre talán mindent eltüntet az a nő. Hiszen a mai nap után biztosan nem marad Cseresznyeligeten! Kitti felismerné, és bármikor igazolni tudná őt... Talán már most is késő... talán már oda sem ér időben...

Kitti ledobta magáról a pizsamát, és az első ruháért nyúlt, ami a kezébe akadt. Beugrott egy farmerba, felkapott egy pulcsit, és kirohant a szobájából. Átszáguldott a nappalin, az előszobán, belelépett a papucsába, kivágta a bejárati ajtót, és elfutott. Magában azért fohászzkodott, hogy még legyen ideje... de mire is? Számonkérni a tolvajt, amiért hazudott neki! Hogy egyedül miként fog boldogulni, arra nem gondolt. Az most nem számított. Fűtötte a harag, és jóvá akarta tenni, amit elrontott. Az eső már rég elállt, felszakadoztak a felhők, és a hold megkönnyebbülten, vigasztalóan pislogott a párás, könnyes világra, mint anyuka a síró gyermekére. Kitti átgázolt a méteres pocsolýakon, néha megcsúszott és megbotlott, mert nem gondolt arra, hogy papucsban nem tud majd futni. De még ez sem állíthatta meg. Rohant, mintha futóversenyen venne részt, és csak a nagy, fehér kerítés előtt fékezett le. A lámpás ott himbálózott a boltív tetején. A három fényő mély álomba merült a kertben. Nem látott be a házba a behúzott függönyöktől, mégis észrevett

egy parányi fényfoltot az emeleten. Befutott a kertbe, felsietett a lépcsőn, és gondolkodás nélkül lenyomta a kilincset. Az ajtó nyitva volt. Az előteret jótékonyan beborította a sötétség. Kitti besurrant, behajtotta maga mögött az ajtót, és előkapta lenémított telefonját. Látta, hogy Ákos bácsi és Piroška néni máris hívták. Nyilván meghallották, hogy elrohant, vagy talán észrevették, hogy üres az ágya. De úgysem tudják, hova mentem – nyugtatta magát Kitti, bár nem sok sikerrel. A torkában dobogott a szíve, mintha ki akarna ugrani a testéből. Erősen szorította a kezében a telefont, azaz világított, és nesztelenül a padláslépcső felé vette az irányt. Csakhogy elkésett. Odafele valaki lámpát kapcsolt, ami bevilágította a földszint egy részét is, a legfelső fokokon pedig megjelent két láb, majd egy bőrrönd alja, végül egy pulcsi és egy fej is. A kis termetű tolvajnő volt az, aki óvatosan próbált lépcsőfokról lépcsőfokra leemelni egy hatalmas bőrröndöt a magasból.

– Most megvan! – ordította rekedten Kitti.

A nő felkapta a fejét, és elkerekedett a szeme. Egy pillanatra mozdulatlanra dermedt, mintha nem tudná elhinni, hogy már megint ez a lány került az útjába.

– Egyedül vagy? Mit akarsz tőlem?

Kitti nem foglalkozott a nő villámló tekintetével. Most jött rá, hogy a szíve nem a félelemtől, hanem a haragtól ver ilyen szaporán.

– Magyarázza meg! Magyarázza meg nekem! Magyarázza meg, ki maga és Enikő! – ismételte.

A nő elfordította a fejét, mint aki úgy döntött, nincs már ideje erre a hisztire. Ismét a bőröndre összpontosított, és csak foghegyről vetette oda Kittinek.

– Jobb lesz, ha eltakarodsz innen! Nincs időm a lelkedet ápolgatni. Már így is majdnem lebuktam miattad.

Kitti odaugrott a lépcső aljához, tett pár lépést felfelé, és széttárta a karját. Fogalma sem volt, hogy viselkedhet ennyire ész nélkül. Az agya azt üzent: ne tedd! Ne légy őrült! De az agya nem számított. Képtelen volt az eszére hallgatni. Tudni akarta az igazat! Enikőről, az állítólagos boszorkánymeséről és erről a nőről!

– Nem engedem elmenni, amíg nem magyarázza meg! – kiáltotta, és maga is meglepődött, milyen határozottan csengett a hangja. A tolvajról azonban mindez lepergett. Idegesen felnevetett, és megvonta a vállát.

– Azt hiszed, nem tudok félrelökni egy vézna tinilányt? Ez a bőrönd háromszor olyan nehéz, mint te!

– Úgysem menekül! Elfogják az utcán! – vetette oda Kitti.

– Senki sem jár már erre ilyenkor. Ez az utca utolsó háza. Kint áll a kocsim a bozót mögött. Bedobom a bőröndöt, és már itt sem vagyok. Állj félre az utamból!

– Nem! Magyarázza meg! – morogta Kitti, és farkasszemet nézett a tolvajjal. A nő tekintetéből ki lehetett olvasni, hogy már fogy a türelme. Elfutotta a méreg, vörös fejjel leugrott három fokot a lépcsőn, egyik kezével Kitti haját ragadta meg, a másikkal befogta a száját.

– Fellármázod a környéket, te kis hülye! Hallgass már! Most szépen félreállsz, és letolatsz a lépcsőről, értetted! – sziszegte a fogai között.

Kittinek kicsordultak a könnyei, ahogy a tolvaj teljes erejéből megrántotta a befont, még mindig nedves copfját. Nem tudott bólintani, beszélni, kiáltani. Engedelmesen lépett egyet hátra, de a vizes papucsban megcsúszott a lába, elvesztette az egyensúlyát, és hanyatt esett a földre. A nő erre nem számított. Elengedte Kitti száját, próbált megkapaszkodni a lépcsőkorlátban, de már túl későn. Ő is lezuhant, éppen Kitti mellé a padlóra. A dugig tömött bőrönd is megbillent, majd óriási robajjal lecsúszott a lépcsőfokokon, és nagyot koppanva a nő bal lábán landolt.

– ÁÁÁ! – ordított fel a tolvaj. – Szedd le rólam! Szedd már le rólam!

Kitti felkönyökölt a földről, és megbabonázva bámulta a furcsa, kitekeredett pózban fekvő nőt, akinek eltorzult az arca a fájdalomtól.

– Előbb magyarázza meg! Mondja meg, hol van Enikő? Mit csinált vele?

A tolvaj nő szitkozódva próbált felülni, de sehogy sem ment neki.

– Te normális vagy??? Lehet, hogy eltört a lábam! Segíts már! Nem bántottam a barátnődet. Azt sem tudom, ki az! Hát nem érted, hogy csak megjátszottam az anyját? Sosem láttam rajtad kívül mást ennél a háznál. Most már leszeded rólam a lábát?

– De hát... – hápogta megdermedve Kitti. – De hát ő is itt lakik!

– Két hónapja jöttem ide vissza. Ebben a házban nem él senki rajtam kívül. Ezer éve a nagyszüleimé volt, de már nem a mi tulajdonunk. Nem tudom, ki az a kiscsaj, akiről hadoválsz, de semmi közöm hozzá.

Kitti felállt, egész testében remegett, ahogy válaszolt.

– Hazudik! Már megint a szemembe hazudik! Mint akkor, amikor azt mondta, hogy a boszorkány leszár-mazottja. Hogy ellopták magától a receptskönyvet...

A nő, talán a kintől, talán a kétségbeeséstől, furcsán, eszelősen felnevetett.

– Ha hinnék a boszorkányokban, azt mondanám, hogy te vagy az. Csak úgy felbukkantál nekem az éjszaka közepén, és tönkretettél mindent. Nem tudom, ki vagy és ki az az Enikő, de az biztos, hogy én nem találtam ki semmilyen boszorkánymesét. Te voltál az, aki elkezdett idejárni, és mindenféle javasasszonyról meg receptskönyvről zagyvált nekem. Én csak mindent rád hagytam. Mindenre rábólintottam. Gondoltam, még jól is jön, ha valaki időben súg, ha már gyanakodnak rám... csak kihasználtam a mesédet.

Kitti szoborként állt a félhomályban, a letakart bútorok között.

– Azt akarja mondani... hogy... az egészet... csak kitalálta? – suttogta.

A nő dühösen visszahanyatlott a padlóra.

– Igen. De nem én találtam ki, hanem te. Én csak kiszíneztem egy kicsit. Na, segítesz végre, ha már ennyi bajt okoztál?

Kitti azonban meg sem moccant. Leforrázva meredt a nőre, akinek a fájdalomtól izzadságcseppek jelentek meg a homlokán. Vicsorított, motyogott valamit, de hogy mit, azt Kitti már nem értette, mert ekkor a távolban lefékezett egy autó, majd rohanó lépések közeledtek feléjük, és valaki kivágta mögöttük az ajtót.

ENIKŐ TITKA

Anya

Nagyon rám ijesztettek Piroskáék...

Kitty

De nem volt semmi baj. Tényleg.

Anya

Kitti!!!

Kitty

Tudom, hogy most haragszol. :(

Anya

Eltitkoltad! Pedig máskor mindig kikérted a tanácsomat.

Kitty

De... ez a közös titkunk volt az ikrekkel. És én tényleg csak segíteni akartam.

Anya

A rendőrség megoldotta volna.

Kitty

A rendőrség végül a segítségemmel kapta el a tettest. :D

Anya

Ezzel nem kéne viccelődnöd és dicsekedned!

Kitty

Tudom. :(De az igaz, hogy nélkülem nem találták volna meg a tolvajt!

Elszökött volna, mire odaérnek.

Piroska meghallotta, amikor elrohantam itthonról, de a sötétben nem látták, merre mentem. Aztán

Ákos b. rájött, hogy mindig arról az elhagyatott házról beszéltem, és hogy talán ott leszek. Utánam jöttek.

Hívták a doktort is segítségül.

Anya

És a rendőrséget is.

Kitty

Igen, nagyon izgi volt.

Anya

Izgi??? Te ezt „izginek” nevezed?!

Kitty

Miért, te minek neveznéd?

Hőstett biztos nem volt. :(

Csak megcsúsztam a lépcsőn, a nő velem esett, a bőrönd meg a lábára.

Tényleg eltört a bokája. Nem én fogtam el, csak baleset volt.

Anya

Te is megsérülhettél volna!

Kitty

Nincs semmi bajom. Legalább meglett minden ellopott holmi. A felét már kihordta a tolvaj a kocsijába. A másik felét a bőröndbe tette. Épp meg akart lógni, amikor odaértem. Nagy mázli volt. Nem veszett el semmi. A két karperecet is visszaadtam. És így már Bianka sem haragszik. Annyira. Még nem beszéltünk, de üzent nekem Piroska néni keresztül, aki átment ma hozzájuk megkérdezni, hogy vannak.

Anya

Ennek örülök.

Anya

És te hogy vagy?

Kitty

:(

Anya

Mi a baj?

Kitty

Csak Enikő. Még mindig nem értem, ki ő, és hogy került a házba. Azóta Ákos bácsi elmondta, mit tudtak meg a tolvajról. Hódlaki Melinda a neve. Itt vendégeskedett gyerekként Ligeten.

A nagyszüleié volt az a ház, amiből most zeneiskola lesz. Már a nagyszülők és a szülei is antik tárgyakkal kereskedtek. Persze nem betörőként. Melinda pedig épp azért jött ide, mert sejtette, hogy Ligeten sok a régi, antik tárggyal teli otthon. A házukat már elvesztették, de tudta, hogy azóta is üres, és jó lesz főhadiszállásnak. Arra gondolt, hogy könnyen megközelíthető, és senki sem fog arra gyanakodni, hogy épp egy üres házban rejtje el a lopott holmit. Voltak megrendelői. Eredetileg szeptemberben akart visszatérni a belvárosba, hogy átadja az értékeket.

Anya

De miattad ez nem sikerült neki.

Kitty

Ákos bácsi sajnálja, hogy nem hitt nekem. Azt mondja, ha elfogadta volna, hogy én bejutottam ebbe a házba, és kicsit körbeszaglászta volna ott, már rég megtalálták volna a tolvajt. Bár a doki szerint már így is közel jártak a megfejtéshez. Tudták, hogy az ikrek otthonát sem fogja kihagyni a betörő, mivel Biankáék is a

dédszüleik kúriájában élnek
csupa régi holmi között.

Anya

Akkor most már igazán
megnyugodhatnál. Az ikrek,
a cseresznyeligetiek mind újra
biztonságban vannak. :) És rád sem
haragszik már senki. Sőt, igazi sztár
lettél, ahogy hallom.

Kitty

:D

Anya

Most mennem kell. De ne tűnj el!
Később még írn!

Kitty

OK.

Kitti nézte a csillámos, mosolygós, integető cicát, amit
anya küldött neki, aztán nagyot sóhajtott, hátradőlt
az íróasztalához tolt székből, és kibámult az ablakon.
A nap bágyadtan pislogott a világra a két felhő kö-
zül, amivel eddig takarózott. Mindig is szerette azt
játszani, hogy más bőrébe bújik. Ő a bokorban fek-
vő lusta vörös macska, vagy utas azon a repülőn, ami
a távolban épp átszeli az eget, és ki tudja, merre tart.
Talán tele van gondtalan nyaralókkal. Bárcsak inkább
pilótaként ülne ott, viharokon, esőfelhőkön kelne át!
Még sosem vágyott rá ennyire, hogy más legyen! Mert

anyának nem vallotta be, de... még mindig szégyellte
magát a történetek miatt. Hiszen Bianka üzenete sem
volt az igazi! Pusztit küldött, az igaz, és állította, hogy
már nem haragszik, de ha tényleg megbocsátott, miért
nem írt neki? Az is lehet, hogy az egész csak a nagy-
nénikéje találta ki, hogy őt megnyugtassa?

Kitti nem tudta, mihez fogjon. Jobban unatkozott,
mint eddig bármikor, mert semmihez sem volt kedve.
Nem akart fürdeni a medencében, nem akart napozni,
olvasni, filmeket vagy videókat nézni. Nem mert át-
menni az ikrekhez, Enikőről pedig semmit sem tudott.
Nyilván nem élhetett az elhagyatott házban, amit már
körbevettek rendőrségi szalagokkal és munkagépekkel.
Csak egyvalaki volt, akit meglátogathatott: Róza néni
és az őze. Igen... Ez az! Megnézi, mi van vele. Még
csak fél őt. Bőven van ideje.

Kitti felpattant a székről, kinyitotta az ablakát, ki-
könyökölt a párkányra, és integetni kezdett a kert-
ben dolgozó Ákos bácsinak. Ákos bácsi leállította
a fűnyírót, megtörölte gyöngyöző homlokát, és kérdően
Kittire nézett.

– Átmegyek Róza nénihez beszélgetni – kiáltotta
Kitti. A történetek óta minden úti céljáról be kellett
számolnia a rokonainak. Szerencsére Ákos bácsi nem
érdeklődött a részletekről, csak bólintott, és lehajolt egy
útjába került kavicsért. A kert állapota jelenleg sokkal
inkább izgatta, mint Kitti, aki már vette is a cipőjét, és
sietve elhagyta a házat. A séta ma valahogy egészen

más volt, mint eddig. Kitti nem érzett virágillatot a levegőben, nem látta a hajladozó ágakat, táncoló leveleket a szélben. Nem nézte meg a piros szoknyás tükörképét a patak vizében, és ügyet sem vetett a felé közeledő, doromboló macskákra. A gyomrában mint ha egy gumilabda pattogott volna megállíthatatlanul, a fejében pedig ijesztő kérdések visszhangoztak. Mi lesz, ha már az őzet sem találja a kertben? Olyan rég látogatta meg. Talán azóta rosszabbul lett, elment... Nagyot nyelt, amikor lefékezett Róza néni kapujában. Remegő kézzel nyomta le a kilincset, és lassan, hezitálva, meg-megállva vágott át a sövénylabirintuson. Az utolsó fordulóban a gumilabda eszeveszett pattogásba kezdett a gyomrában, pedig felesleges volt az aggodalom. Az őz ott állt a rács mögött. A fejét boldogan felemelte, amikor meglátta Kittit.

– Itt vagyok. Látom, jobban vagy! – suttogta Kitti. Szeretett volna átnyúlni a rácson, de a kezei olyan nehezek lettek, mintha ólomból, gránitból vagy vasból volnának. Képtelen volt felemelni őket. Hirtelen a megkönnyebbüléssel együtt nagy fáradtság tört rá, és leült a fűbe. A föld puha volt és meleg, a rács pedig, aminek a hátát vetette, kemény és hűvös. Kitti maga elé meredt, és próbálta sokadszorra is átgondolni az elmúlt napok történéseit. Fogalma sem volt, meddig ült ott mozdulatlanul, de a nap már nem sütött olyan erősen, amikor lépteket hallott, és Róza néni bukkant fel a bokrok mögül.

– Hát itt vagy – mondta kicsit sem meglepve. – Hallottam, ahogy kinyitottad a kertkaput.

– Róza néni, az őz... – kezdte Kitti.

– Igen, jobban van – felelte Róza néni, és kérdés nélkül leült Kitti mellé a földre. Nem öregasszonynak tűnt, inkább erdei tündérnek. Hátát ő is a rácsnak vetette, ahogy folytatta: – Mindent úgy tettem, ahogy Borostyán doktor javasolta. Teljesen helyrejött a sérülése. Holnap szabadon engedem.

Kitti végre fel bírta emelni a kezét, és szeplős arcából kisimította a kócos tincseket. Róza néni követte tekintetével a mozdulatot.

– Valami bánt? – kérdezte jó érzékkel, Kitti pedig csak most érezte, mennyire vágyik arra, hogy valakinek mindent elpanaszoljon.

– Minden! – tört ki belőle.

– Minden? – ismételte Róza néni.

– Hogy nem is volt varázslat! – fakadt ki Kitti. – Nem volt boszorkány és recepteskönyv! Mindenki rajtam röhög, hogy bevettem. Érzem. Aki nem röhög, az meg sajnál. Piroska néni és Ákos bácsi úgy vigyáznak rám, mint egy szerencsétlen bolondra. Szegény gyerekek, boszorkányüldözőnek hitte magát! Tudom, hogy ezt gondolják! Talán még anya is. Biankáék is, meg Maja, Renáta, Liza és Dorka is. Szerintük Enikőt is csak képzeltem. Mert Enikőnek tényleg nincs köze a betörőhöz, és valóban eltűnt. A tolvaj nem ismerte, de akkor hogyan találkozhattam vele abban a házban?

Nem lehet, hogy csak kitaláltam! Hús-vér lány volt! Együtt kezdtünk könyvet írni a lopott holmik között. De akkor hova lett? Megőrültem?

Róza néni arcán, a szeme alatt megjelent egy ránc.

– Nem. Én elhiszem neked, hogy Enikő létezik. Talán csak fel kell tenned magadnak pár kérdést, hogy megtaláld. Hogy kire hasonlít legjobban Enikő? Miért lett ő a legjobb barátnőd?

Kitti máskor lelkesen hallgatta volna az ötleteket, de most csak rosszkedvűen és hitetlenkedve megrázta kócos haját.

– Butaság! Úgysem találom meg! A betörések-nél is azt hittem, hogy van valami titok. És EZ lett a vége! Többé nem fantáziálok! Úgy sincs más, csak a valóság – mondta lemondóan Kitti, és vendéglátója szemébe nézett. Róza néni elfordította a fejét a fák felé, és ahogy megigazította a kontyát remegő, sovány kezével, látszott, milyen sok apró folt van a bőrén.

– Na és ha csak a valóság van? Miért baj az? – kérdezte fojtott hangon.

– Mert a valóság unalmas. Minden délután ugyanúgy telik. Enikő is csak egy lány, aki végig átvert, mint a tolvaj, és most jót nevet rajtam valahol a barátaival.

Róza néni megrázta a fejét. Eddig ezüstösnek látszó haja az árnyékban fakónak és ősznek tűnt.

– Szóval ennyi volt – sóhajtotta. – Elfogadod, hogy mindenki hazugnak tart?

Csend támadt. Kitti erre nem tudott mit felelni. Csodálkozva nézte idősödő vendéglátóját. Most egészen emberi és öreg volt. A varázslat elpárolgott a levegőből. Csak a bántó fény maradt, a még bántóbb sötét árnyékok, az idegesítő, fullasztó meleg és az erőtlen szél. Zöld levelek, amik a fejük felett rezegtek, egyszínű, fakókék ég és a rács a hátuk mögött, ami kényelmetlenül kemény volt. De Róza néni nem lehetett ilyen könnyen meggyőzni.

– Miért ne lehetne Enikő olyan, amilyennek megismerted? Miért ne lehetne a valóság is tele titokkal?

– Nem tudom... – vont vállat Kitti. – Bár... az igaz, hogy Enikő megjelent nekem álmomban. Ez azért elég különös. Ugye?

Róza néni bólintott.

– Szerintem a valóság és a képzelet nem áll olyan messze egymástól, mint ahogy most gondolod.

– Komolyan hisz benne?

– Tudom, hogy így van – felelte magabiztosan Róza néni, majd hozzátette. – És te is tudod. Mi hasonlítunk egymásra, Kitti. Több valóság is létezik. És ezt mindketten látjuk és tudjuk.

Kitti bizonytalanul bólintott. Nem volt benne biztos, hogy érti Róza néni minden szavát. Mégis olyan volt, mintha visszatért volna a varázslat a levegőbe. Vagy csak Kitti lett jobb kedvű? Felnézett a fejük fölött táncoló levelekre, majd a vállá fölött hátrapillantott a rácsra.

– Itt lehetek, amikor holnap szabadon engedi az őzet?

– Persze. Gyere csak át!

•

Másnap Kitti és Róza néni a délutáni napsütésben kísértáltak a határba, éppen oda, ahol Kitti annyira szeretett ücsörögni. Az őzet maguk mellett vezették, és amikor a letarolt mezőre értek, elengedték. Kitti azt hitte, boldog lesz a szabadban, de az állat inkább riadtnak és kétségbeesettnek tűnt, mint aki nem tud mit kezdeni a hirtelen jött szabadsággal. A fejét forgatta, mintha a rácsot keresné. Vagy talán a társait? Kitti megsimogatta, majd hátrább lépett, és várt. Az őz nem mozdult. Mintha csak egy szobor lenne. Percek teltek el, mire elindult a távoli fák és bokrok felé. Lassan zsugorodott barna alakja, majd eltűnt a mezők és a felhők határán.

Róza néni megköszöörülte a torkát, és megkérdezte a távolba révedő Kittit, hogy szeretne-e vele vacsorázni. De Kitti nem vágyott másra, csak hogy egyedül legyen és gondolkozzon. Inkább elbúcsúzott, és leült kedvenc fájának a tövébe. Nem volt éhes. Nézte, ahogy arancsíkokat fest a nap a felhők aljára, és azon töprengett, amit Róza néni mondott neki tegnap Enikőről.

– *Talán csak fel kell tenned magadnak pár kérdést. Hogy kire hasonlít legjobban Enikő?*

Kire hasonlít? Lássuk csak! – Kitti összeráncolta a szemöldökét, és próbálta összeszedni Enikő tulajdonságait. Enikő az anyukájával él kettesben... csak a hétvégén látogatja az apja... rengeteget unatkozik... mint ő is. Szeret fantáziálni és történeteket kitalálni. Szereti azt képzelni, hogy mássá változhat... Szereti az ékszereket. Az állatokat. Kedvence a lekvár. Ebben mind rá hasonlít. Enikő éppen olyan, mint ő maga. Hát, ezzel aztán nem került közelebb a megoldáshoz! Az ugyan igaz, hogy mindig is ilyen legjobb barátnőre vágyott. Valakire, aki rá hasonlít. De ezt a vágyát sosem árulta el senkinek. Nem is beszélt róla... csak... egyszer-kétszer a fogva tartott őznek. Ők hárman hasonlítanak egymásra. Enikő is az őzre. Épp olyan fürgén fut, mint egy őz, épp olyan kecses, és a szeme is pont olyan barna. Ha megijeszti, pont úgy rezzen össze, mint az őz. De azért... ilyesmi nem lehetséges. Egy őzből nem válik lány. Még akkor sem, ha csak az őznek beszélt arról, hogy magányos, és csak neki árulta el, milyen barátnőre vágyik. A visszatérő álmát is neki mesélte el. Csak az őz tudott a három fenyőről és a fehér kerítésről. De ez csak véletlen lehet. Bár... egy történetben előfordulhatna... hogy az őzből barátnő lesz. És milyen jó is volna, ha az őz tényleg az ő kedvéért vált volna Enikővé.

Kitti tudta, hogy ez képtelenség, mégis elindult a mezőn át, épp arra, amerre látta eltűnni az őzet. Nem

volt már nagy meleg, nem sütött már erősen a nap, Kitti fejében pedig annyi kusza és furcsa gondolat kergette egymást, hogy észre sem vette, milyen régóta megy előre. Átkelt a gazos pusztán, elérte a bozótot, és rákanyarodott egy kitaposott útra. Talán már fél órája is gyalogolhatott, amikor hangokat hallott. Letért az ösvényről, és átmászott két bokron. A fák alatt egy településféle bontakozott ki, ami cseppet sem hasonlított Cseresznyeliget számozott, széles, nagy házakkal szegélyezett utcáira. Itt csak néhány nyomorúságos viskó sorakozott egymás mellett. Veteményesek, apró kerti házak és furcsa, kidőlt-bedőlt ajtajú bodegák váltották egymást. Kitti csalódottan elfordult, és már épp haza akart indulni, amikor megjelent előtte egy jól ismert alak. Alacsony volt, barna lábai szinte eltűntek a nagyra nőtt gazban, mégis olyan fürgén szökdelt, mint egy őz. Kittit megrohanták a kérdések. Mi ez a hely? Csak nem lakik éppen ITT Enikő? Hogyhogy? Miért?

A lány otthonosan mozgott a kertben, és épp egy vakolatlan kis ház felé igyekezett, amikor megtorpant és észrevette Kittit. Most mi legyen? Kitti egyszerre érzett vágyat arra, hogy beugorjon a fák közé, és eltűnjön Enikő szeme elől, és arra, hogy eléje rohanjon, és megkérdezze, mi ez az egész. Óráknak tűnő pillanatok múlva végül győzött a kíváncsiság. Bizonytalanul elindult a barátnője felé, aki meg sem moccant. Ugyanolyan szoborrá vált, mint pár órával ezelőtt a szabadon engedett őz. Kitti végre odaért hozzá, és bár rengeteg

mindent akart mondani, végül csak egy „szia!”-t tudott kipróbálni magából. Enikő azonban ugyanolyan zavart volt, mint ő. Ijedten körbenézett, majd megállapodott a tekintete Kittin.

– Mit keresel te itt? – vetette neki oda dühösen.

– Én? TE mit keresel itt? – vágott vissza Kitti.

Enikő elvörösödött. Villámlott a szeme.

– Mondd meg te! Látom, hogy tudod.

Kitti nagy levegőt vett.

– Meg is mondom! Itt laksz. És becsaptál. Azt hazudtad, hogy Cseresznyeligeten élsz az anyukáddal! Az a padlás... a tolvaj főhadiszállása volt. És tele volt lopott holmikkal. Az ékszerek, az aranyórák, a képek, a karkötők, amiket nekem adtál... mind másé voltak.

– Én... én nem tudtam... Mindent a padláson találtam. Nem tudtam, hogy a tolvaj cuccai. Senki sem élt ott. Mindennap odamentem, de sosem láttam senkit – védekezett Enikő. Kitti azonban erre csak még mérgesebb lett.

– Na persze! És akkor nekem miért hazudtál? Miért kellett hazudoznod? – kiabálta.

Enikő a cipője orrát nézte.

– Én csak... – motyogta.

Kitti nem elégedett meg ezzel a válasszal. Elöntötte az elmúlt hét minden keserősége, mintha újraélt volna a sok kellemetlen, szörnyű pillanatot. Amikor a tolvaj elfutott az ikrek pincéjéből. Amikor az esőben

felfedezték őt a férfiak. Amikor Bianka vádlón ránézett. Amikor a tolvajjal dulakodott a lépcsőn.

– Miattad óriási bajba kerültem! A tolvaj beadta, hogy az ő lánya vagy. Hogy tényleg a boszorkány leszármazottai vagytok. Hogy nincs pénzetek, és ha nem segíték neki visszaszerezni a boszorkányok könyvét, akkor az utcára kerültek. És én segítettem neki. És majdnem elszökött! És mindenki engem hibáztatott. Te pedig nem voltál sehol! Mindenki hazugnak tart! Miattad!

– Nem is miattam! És sosem mondtam, hogy a boszorkány leszármazottja vagyok. Azt te találtad ki – ellenkezett Enikő, de Kittit már nem lehetett lecsilapítani.

– Jó, akkor ezt az egyet nem hazudtad. De minden mást igen! Nem a tiétek a cseresznyeliget háza, ugye?

Enikő összeszorította a száját, de bólintott.

– És nem is a nagyszüleidé volt, igaz?

Újabb bólintás.

– És nem is az anyukáddal élsz kettesben, ugye?

Enikő vonakodva, de bólintott.

– Mit hazudtál még? Minden csak hazugság volt. Hogy az anyukád estig dolgozik. Hogy szeretsz olvasni. Hogy az őz a kedvenc állatod. Hogy róla írsz könyvet. Mindent csak hazudtál. Nem is hasonlítunk. Nem is vagyunk legjobb barátok.

Enikő felkapta a fejét és kihúzta magát.

– Nem hazudtam mindent. Tudd meg! Az igaz... tényleg... tényleg miattad kezdtem az őzről írni.

Meséltél róla, és eszembe jutott. És tényleg nem kettesben élek anyáival. Van két bátyám. És egy húgom. De anya tényleg estig dolgozik. És tényleg szeretek olvasni...

– De miért mondtad, hogy ott élsz abban a házban? Enikő megvonta a vállát.

– Csak. Te miért találtad ki, hogy ott él a boszorkány leszármazottja? Miért csak te találhatsz ki történeteket?

– Ne fogd rám! – ellenkezett Kitti.

– Te se fogd rám!

Kitti nagyot sóhajtott.

– Én jót akartam – védekezett.

– Én is! Tetszett az a ház. Elképzeltem, hogy a miénk. Hogy ott élünk. Ennyi. Ebben mi a rossz? És akkor jöttél te, és... – kereste a szavakat Enikő.

– És átvertél engem – vágta rá Kitti. – Pedig azt hittem, hogy barátok vagyunk. Miattad segítettam a tolvajnak is. Hogy megmentsem az otthonod.

– Nem vertelek át! – rázta meg a fejét hevesen Enikő. Pár pillanatig összeráncolt szemöldökkel és keresztbe font karral hallgatott, majd hirtelen leengedte a kezét, és Kittire bámult. – Te tényleg segíteni akartál? Hogy... hogy ott élhessünk?

Kitti csak bólintott. Sértődötten nézte Enikőt, majd döbbenet láttá, hogy a lány közelebb lép hozzá, és a kezéért nyúl, de aztán félbehagyja a mozdulatot.

– Én... tényleg a legjobb barátod akartam lenni. Ebben nem hazudtam – suttogetta, és elvörösödött.

Kitti meglepve állt. Válaszolni akart, újabb kérdéseket feltenni, de a pillanatnyi csöndnek egy kiáltás vetett véget.

– Enikő! Gyere már! Vacsora!

Egy nagydarab nő állt a viskó előtt, és csodálkozva nézte őket. Nem hasonlított Piroska nénire vagy anyára. Nem volt csinos kontya, sem kosztümje. A lábán lyukas papucsot viselt, a derekán gyűrött szoknyát.

– Most mennem kell – hadarta Enikő, majd hátat fordított Kittinek, és futni kezdett. Már majdnem elérte a házuk bejáratát, amikor megtorpant, és visszaneézett. Pár pillanatig elgondolkodva állt, aztán fürgén odaszökkent Kittihez, benyúlt a zsebébe, és kivett egy kis füzetet.

– Amúgy... tudod... azt gondoltam, te olyan vagy, mint én. Hogy nem fogsz hazugnak tartani, mint a többiek... És megértesz. Előtted még soha senkinek nem mutattam meg az írásaimat. Csak neked. És azóta folytattam az őz történetét. És azt akartam, hogy elolvasd. Elveheted.

Kitti a füzetért nyúlt, de mielőtt belelapozhatott volna a jegyzetbe, Enikő már el is tűnt.

Kittinek nehéz lett a feje. Úgy érezte, mintha valaki fojtogatná. Mintha lenyomták volna a víz alá, és nem kapna levegőt. A táj elmosódott előtte a szürkületben, és ő olyan lassan indult el hazafelé, mintha valóban a tengerfenéken próbálna járni és látni. Csak nagyon nehezen emelgette a karját és a lábát, és közben újra

és újra lejátszotta magában a vitát. Semmi kétség. Enikő itt él ezen a tanyaszerű helyen. A házuk beleférne Ákos bácsi nappalijába. Na, jó, talán mégsem. De akkor is nagyon kicsi. Az anyukája biztosan nem újságíró, ahogy korábban Enikő állította. Mindenben hazudott neki. De... amikor arról beszélt, hogy csak neki mutatta meg eddig az írásait, őszintének tűnt.

Kitti megtorpant, és sebtében fellapozta Enikő füzetét, majd olvasni kezdte a kusza, áthúzásokkal és radírozásokkal teli írást. Csak pár sort akart átfutni. Megnézni, mi lett a történet befejezése. De nem tudta abbahagyni. Megerőltette a szemét a félhomályban, de akkor is a végére ért a könyvnek. Volt benne valami... ijesztő. Vagy inkább furcsa. Vagy inkább meglepő. Mintha Enikő kitalálta volna Kitti gondolatait. A történetben az őz kijutott a rács mögül, de nem állatként, hanem emberi alakban. Összebarátkozott egy lánnyal, és lánnyá változott a kedvéért.

Lánnyá kellett válnom, hogy a végtelen mezőkön járhaszak.

Ha ijesztő is volt odakint, veled sok felfedezést tettem.

Megtudtam, hogy ha sírok, akkor csillog a világ.

Megtudtam, hogy sokféle alakot ölthetünk.

Lehetünk fűszálak a réten, vagy barackok a fán.

Lehetünk lustán elterülő felhők az égen.

Lehetünk rablók és nyomozók.

Barátok, meg persze ellenségek is.

Kitti megborzongott, és egy fának támaszkodott. Nem tudta, meddig állt ott, csak azt vette észre, hogy a levelek percről percre, pillanatról pillanatra mindig épp csak egy árnyalatnyival sötétebbek lettek. A világosban még százféle zöldben pompáztak a fák és a mezők, de most mind egybemosódtak, ahogy azonos, fekete takarót borított rájuk az éjszaka. Az ég is így vált kékből és sárgából lassan szürkévé, majd feketévé. Mintha végighúztak volna egy ecsetet a láthatáron, és kitöröltek volna egy színt a világból. Amikor Kittit átölelte a jól ismert sötétség, már tudta, mi történt. Azonnal vissza akart rohanni Enikőhöz, de már későre járt, és az ösvényen nem volt világítás. A távolban azonban feltűntek Cseresznyeliget fényei. Kitti hazaindult. Nem tudta, miért, de csillogni kezdett körülötte a világ. Mint amikor kijövünk a víz alól, és még nedves az arcunk.

Tizenötödik fejezet

NAPNYUGTA

Kitti öt nappal később a kertjükben feküdt, és a medence hívogató vizét nézte, amin megcsillantak a nap sugarak. Még augusztus végén is olyan meleg volt, mintha a nyár soha többé nem akarna búcsút venni Cseresznyeligettől. Mondjuk, Kitti sem akart... Bikinijében megfordult a napozóágyon, és azt latolgatta, hogy beugorjon-e a vízbe, amikor csipogni kezdett a telefonja.

Anya

Már csak három nap, és találkozuuunk!!! Balatonfüred? Jó lesz? Iskolakezdésig még marad öt napunk, és már kinéztem ott egy szállodát. :)

Kitty

Jó lesz. :) :) :)

Anya

Persze tudom, hogy Ákos sokkal jobb üdülést tervezett. Nem érhetek a nyomába. :P

Kitty

Anyaa :D Szegény Piroska néni. :(
Annyira bízott abban, hogy sikerül
rábeszélnie minket a tengerparti
nyaralásra.

Any

És végül csak Veresegyházra
jutottatok :D

Kitty

Igen. Tegnap. Húsz perc volt
az út. :D De az ebéd finom volt.
És velünk jöhettek az ikrek is!
Elmentünk a medveparkba, aztán
beültünk egy étterembe.
Mi nagyon élveztük.

Any

Szent a béke köztetek?

Kitty

Igen. Pár napja Bianka írt nekem
egy üzenetet, hogy béküljünk ki.
Átmentem hozzájuk, és mindent
megbeszéltünk. Azt mondta, hogy
ő is elhitte a boszorkányhistóriát...
és... hogy igazából nagyon izgalmas
volt az a három hét, amíg együtt
nyomoztunk! Bocsanatot kért.
És én is.

Kitty

És... még azt is mondta, hogy nagyon
érdekes lány vagyok.

Any

Szóval szereztél egy barátnőt? :)

Kitty

:) :) :)

Any

És Barnabás?

Kitty

Barnabás nem is haragudott. Szerinte
ez volt a legizgalmasabb nyara eddig
:D

Any

Még akkor is, ha nem is volt igaz
a boszorkányhistória?

Kitty

Ja... a legjobbat még nem is mondtam!
Nagyon-nagyon meg fogsz lepődni!!!

Any

???

Kitty

Tegnap, amikor hazaértünk, még
átmentem az ikrekhez. Kitaláltuk, hogy
olyan pudingot főzünk a szüleiknek,
amit az étteremben is felszolgáltak.
Bianka mindenáron csokireszeléket

akart a tetejére szórni. Emlékezett rá, hogy van otthon, de sehol sem találtuk. Felforgattuk az egész konyhát és a kamrát is.

Anya

Akkor a szülők nagyon örülhettek, amikor hazaértek... :D

Kitty

Várj, most jön a legjobb! A kamrában csomó receptkönyv volt a polcon, és ahogy mögöttük kotorásztunk, egyszer csak megakadt a szemem egy nagyon régi füzetben. A borító szinte már szétfoslott. A lapok barnák és egészen különös tapintásúak voltak. Az írást pedig alig lehetett érteni... csak a hozzávalókat tudtuk elolvasni. De azok is mind nagyon furcsák voltak. Fűvek, virágok, gyökerek... BÉKÁK, TEKNŐSÖK, HAJSZÁLA! Meg egyéb állatok testrészei. :D

Anya

???

Kitty

Amikor hazaért Hajnalka, meg is kérdeztük, honnan van, és mit tud róla, de ő azt mondta, hogy sosem használta. Már a nagymamája idejében

is ott állt a kamrában, és nem volt szíve kidobni.

Anya

Csak nem?

Kitty

De! Legalábbis az ikrek úgy gondolják... és én is úgy gondolom... hogy ez a boszorkány füzete. Tényleg egy sima receptkönyvnek néz ki... Mégis... tudod mit jelent ez???

Anya

Hogy szereztél egy barátnőt, aki épp a boszorkány leszármazottja?

Kitty

:D :D :D

Kitty

Sőt! Az is eszembe jutott, hogy talán a tolvaj is tudott erről a füzetről. Hogy tényleg ezt kereste Hajnalkáék házában. Lehet, hogy sokat ér...

Anya

Meglehet. :D

Kitty

:)

Kitty

És tudod mit? Szerintem Nefelejcs is azért ilyen okos. Nem átlagos macska. A boszorkányok macskája! :D

Anya

Újabb mesét találsz ki?

Kitty

Nem! Csak olyan vicces gondolat. :D

Anya

És mi a helyzet Enikővel? Vele is kibékültél azóta?

Kitty

Már másnap átrohantam hozzá. Amint a könyvét elolvastam.

Anya

És nem veszekedtetek többet?

Kitty

Nem. Kiderült, hogy tényleg sok mindenben füllentett nekem. De... valójában csak elképzelte, milyen is lenne ott élni abban a nagy házban... Kitalált egy történetet... ahogy én is szoktam... álmodozott... ahogy én is szoktam... És... tényleg szuper, amit írt. És szuper volt a délutánunk is. Sőt! Arra is rá tudtam beszélni, hogy jöjjön el hozzánk, és ismerje meg az ikreket. Holnap jön. Remélem, összebarátkoznak.

Anya

Drukkolok.

Kitty

:)

Anya

Most mennem kell.

Már csak három nap!

Kitti integető kutyust küldött anyának, majd letette maga mellé a telefont, és elheveredett a napozóágyon. Már esteledett, de még mindig hőség volt. Ákos bácsi átment a dokihoz beszélgetni. Márk a barátnőjével romantikázott valahol. Piroska néni pedig kiharcolta, hogy ha a férjével nem is, a barátnőjével elmeheessen négy napra Korfura. Kitti lustán kinyújtózott, és a vízre nézett. Az egész medence az övé! Miért ne ugorhatna bele nekifutásból? Megteszi! Fürgén a magasba szökkent, mezítláb átkelt a fűvön, majd rohanva megközelítette a medencét. A víz kiloccsant Ákos bácsi kiszáradt földjére, és apró cseppekkel öntözte meg a szomjas levendulabokrokat. Kitti lebukott a hullámok alá, majd ismét feljött a felszínre, kitárta karját, és hagyta, hogy a víz ringassa. A nap utolsó sugaraival rózsaszín és lila ruhába öltöztette a fákat és a felhőket, és olyan büszkén nézett rajtuk végig, mint az anya a bálra készülő gyermekein. Kitti figyelte a leveleket, ahogy az estére készülnek, gondolatban pedig felidézte Enikő könyvének sorait. Olyan sokszor olvasta újra, hogy már fejből tudta a befejezést.

*Lánnyá kellett válnom, hogy a végtelen mezőkön
járhassak.*

*Ha ijesztő is volt odakint, veled sok felfedezést
tettem.*

Megtudtam, hogy ha sírok, akkor csillog a világ.

Megtudtam, hogy sokféle alakot ölthetünk.

Lehetünk fűszálak a réten, vagy barackok a fán.

Lehetünk lustán elterülő felhők az égen.

Lehetünk rablók és nyomozók.

Barátok, meg persze ellenségek is.

Bárkivé átváltozhatunk.

Téged azért szeretlek, mert te is tudod ezt.

TARTALOM

Első fejezet		Kilencedik fejezet	
A síró szellem	9	Piknik a tolvajokkal	122
Második fejezet		Tizedik fejezet	
Padtárs nélkül	18	Betörés Borostyán doktorhoz	136
Harmadik fejezet		Tizenegyedik fejezet	
Cseresznyeliget legendája	33	A kihallgatott gyűlés	149
Negyedik fejezet		Tizenkettedik fejezet	
Nefelejcs	47	Boszorkányszombat	170
Ötödik fejezet		Tizenharmadik fejezet	
A különös barátnő feltűnik	63	Hazugságok és mesék	196
Hatodik fejezet		Tizennegyedik fejezet	
Az első nyom	81	Enikő titka	210
Hetedik fejezet		Tizenötödik fejezet	
A második nyom	91	Napnyugta	229
Nyolcadik fejezet			
Megvan a boszorkány!	105		

@ Orchard Literary Agency